LAURIE PAIGE

După ploaie, soare

Traducerea şi adaptarea în limba română de IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Cu coatele pe balustradă, Sandy stătea cu faţa ridicată spre soarele de iunie: o boare blândă îi sufla în păr. Bacul care traversa lacul era scuturat uşor de valuri.

În cursul weekendului, Joyce şi Rodney folosiseră tot felul de metode de convingere pentru a-i înfrânge şovăielile. Dar cum să reziste la farmecul fiului ei? La cinci ani, Rodney poseda deja autoritatea naturală a celor din familia Powers.

În spatele lui Sandy se întindeau treptat colinele verzi din Vermont. În faţă, munţii Adirondack îşi înălţau vârfurile semeţe.

Inima i se strânse. Nu putea suporta să revadă acele văi magnifice încadrate de munţi, torente, nenumărate lacuri. Acolo îl întâlnise pe Rod Powers... Fără să vrea imaginea lui îi apăru în minte. Neclintitul Rod Powers. Înalt, sigur pe el, nu era o

frumuseţe clasică, dar din faţa lui cu trăsături aspre şi virile emana un farmec irezistibil pe care nu-l moştenise fiul său.

În acest moment, băieţelul flecărea vioi cu Joyce, sora lui Rod. Semăna atât de mult cu tatăl lui: acelaşi păr brun cu reflexe arămii, aceiaşi ochi căprui cu luminiţe aurii. Şi acel zâmbet faimos, comun tuturor celor din familia Powers, la care nu putuse rezista niciodată.

Pentru ce această ciudată înţepătură în inimă când se gândea la Rod? Cât timp trebuia ca să uiţi un bărbat, să

încetezi să-l iubeşti? Ochii ei turcoaz se umplură de lacrimi.

Ochi de egipteancă, ochi atât de limpezi că te pierdeai în ei, îi spusese într-o zi Rod într-unul din rarele lor momente de tandreţe. Se certau atât de des în ultima lor vreme. Scutură din cap pentru a alunga amintirile şi soarele făcu să strălucească părul ei lung şi mătăsos.

Buclele ei aveau o nuanţă nedefinită, nici brune, nici blonde, un fel de şaten arămiu. Sprâncenele mai închise îi puneau în evidenţă culoarea ochilor. Când cânta, pielea ei de un pal delicat strălucea ca o mătase sub lumini. În articolele din reviste, „impalpabilă”, „ireală”, reveneau adesea pentru a-i descrie frumuseţea ieşită din comun.

Repeta un cântec nou a cărei înregistrare era prevăzută pentru sfârşitul verii când Joyce năvălise în

locul ei retras din Vermont. Pentru ea, sora lui Rod simboliza familia Powers: sigură pe ea, debordând de energie, şi mai ales, bogată.

Ce contrast cu familia lui Sandy! Tatăl ei, chitarist într-o orchestră puţin cunoscută, trăsese întotdeauna mâţa de coadă. Sandy îşi amintea de o copilărie petrecută pe drumuri, o copilărie foarte fericită, în ciuda greutăţilor, plină de râsete şi muzică. Se revedea în culise adormită în braţele mamei sale. Taică-său ar fi cântat toată noaptea. Pentru el, nu existase niciodată ultima bucată.

Apoi, într-o noapte de iarnă, destinul pusese capăt în mod tragic acestei vieţi boeme. Un drum îngheţat, o maşină venind spre ei din ceaţă, maşina muzicanţilor proiectată în prăpastie. Sandy, atunci în vârstă de treisprezece ani, fu singura scăpată din accident. Ea şi chitara tatălui ei. Din acea zi, instrumentul nu o mai părăsea niciodată. Învăţase după ureche, ascultându-l pe tatăl ei.

Copilul fusese încredinţat bunicii materne. Din nefericire, Sandy nu găsise lângă această bătrână distrusă de durere afecţiunea de care avea atâta nevoie.

Îşi întoarse privirile de la apele înspumate ale lacului pentru a-şi le îndrepta din nou asupra băieţelului atent la manevrele bacului care se apropia de ţărm. Un val de dragoste aproape dureros îi cuprinse inima. Dragostea nu fusese niciodată un

sentiment uşor pentru Sandy. Ocupa un loc atât de esenţial pentru ea. Aştepta prea mult.

Nu aşteptase prea mult de la bunica ei? Bătrâna suferea poate că regăsea la nepoata ei trăsăturile dragi ale fiicei dispărute. Acea fată care, împotriva voinţei ei, fugise cu un muzicant obscur. Fără îndoială, fusese dublu dezamăgită când Sandy, luând-o pe urmele tatălui său, nemulţumindu-se să cânte doar la chitară, învăţase în plus şi pianul.

Deoarece Sandy avea muzica în sânge: nu putea trăi fără muzică. În vara în care avea optsprezece ani, după ce-şi luase diploma de sfârşit a studiilor secundare, fusese la o audiţie într-un club de la periferie, care căuta o cântăreaţă. O angajaseră. În curând, cele mai bune cluburi din Manhattan şi-o disputau.

Un an după debut, la moartea bunicii ei, Sandy vânduse casă, vrând să pună punct o dată pentru totdeauna trecutului. Era singură pe lume. La douăzeci şi trei de ani, îl întâlnise pe Rod. Intrase în viaţa ei ca un uragan, răsturnând, răvăşind totul. Şi de la el aşteptase prea mult?

— La ce te gândeşti? întrebă Joyce.

— La Rod.

Cufundată în gânduri, păstrară un timp tăcerea.

— Ştii ce mi-a spus Rod despre tine într-o zi?

murmură în cele din urmă Joyce.

Sandy păli.

— Ce anume?

— Mi-a spus că ceea ce iubea la tine era rezerva ta tăcută, acel calm de nepătruns care-i dădea o senzaţie de pace. L-am tratat drept romantic incorigibil!

Emoţia o făcu să tremure pe Sandy. Se încleştă de balustradă ca să-şi revină.

— Calmă, eu? Sunt moartă de frică! Eşti sigură că nu va fi acolo?

— Îţi jur! strigă Joyce cu solemnitate. Participă la o cursă de şalupe în regiunea marilor lacuri. Va fi departe, la sute de kilometri!

— Sper că promisiunile tale vor fi mai solide decât cunoştinţele geografice! replică Sandy cu un râs lipsit de veselie. Să-ţi fie clar: dacă am acceptat să vin este doar din cauza tatălui tău.

— Bineînţeles! făcu Joyce, teatral.

Domnul Powers avusese o criză cardiacă în urmă cu câteva luni. O însărcinase pe fiică-sa s-o invite pe Sandy să vină să petreacă luna iunie la High Falls cu Rodney. Imposibil de refuzat. El fusese întotdeauna deosebit de amabil cu ea.

Bacul acostă şi gloata de pasageri coborî. În curând, toţi trei erau la drum, în Mercedesul lui Joyce. Când treceau prin faţa unei benzinării, Sandy întrevăzuse într-o fracţiune de secundă silueta atrăgătoare a vreunui bărbat care ajuta o femeie blondă să iasă din maşină. Inima îi sări din piept. Nu, nu putea fi Rod. Imaginaţia îi juca feste! Dar această viziune fugară îi trezi un val de amintiri.

Încercă să se liniştească, observând peisajul cu curiozitatea călătorului care vine acasă după ani de

rătăciri. Strânse din pumni. Ce proastă! Nu era acasă aici. Nu venea decât în vizită.

Sandy urâse întotdeauna să trăiască în oraş, ea care visa la plimbări prin pădure şi hoinăreli în munţi. În ziua în care, cu Rodney sub braţ, îşi părăsise soţul şi apartamentul lor luxos din New York, îşi făcuse o promisiune. Dacă va reuşi prin cântat, se va duce să locuiască la ţară. Fiul ei nu va creşte în această atmosferă poluată. Va avea spaţiu. Ce era mai bine, de fapt, decât apropierea de natură ca să înveţi libertatea şi independenţa?

Joyce îi întrerupse visarea.

— Iată-te în comitatul Essex. Nostim că locuinţa ta se numeşte Essex Junction. De asta ai cumpărat-o?

— Nu.

— Simplă coincidenţă, atunci?

— Da. Statele New York şi Vermont au multe în comun, să ştii. Lacul Champlain, de exemplu. Căutam pur şi simplu un refugiu unde să pot lucra şi creşte fiul în linişte.

— Hotelul Powers este un loc foarte calm. După căsătorie, de ce nu v-aţi instalat şi cu Rod acolo?

— El nu ţinea. Este un citadin.

— Te înşeli. Dovada: acum locuieşte acolo, spuse Joyce cu o logică imbatabilă.

— Ascultaţi! La radio este cântecul mamei! strigă brusc Rodney din spatele lor.

Tăcură. Lui Sandy nu-i plăcea deloc să-şi asculte creaţiile în faţa altora. Textele ei vorbeau în majoritate despre singurătate şi dezamăgirile dragostei. Îşi deschidea inima. Când se afla pe scenă era altceva, se cufunda complet în muzică şi uita de public.

Joyce conducea prudent pe drumul sinuos al lacului Placid. Ajunseră în curând la High Falls, staţiunea de

sporturi de iarnă unde familia Powers aveau propriul ei hotel. Staţiunea era deschisă toată iarna. Iarna se făcea schi şi patinaj. Vara, plimbările, campingul şi sporturile nautice făceau bucuria celor în vacanţă.

— După masă am putea merge în oraş să facem câteva cumpărături, nu? sugeră Joyce.

— Nu-mi place să merg la cumpărături, declară imediat copilul, serios ca un papă.

Cele două femei izbucniră în râs. Reacţia copilului era atât de tipic masculină!

— Linişteşte-te, dragul meu, spuse Joyce. Bunicul tău va vrea cu siguranţă să-ţi arate noul teren de jocuri. Îţi aminteşti? Tu l-ai ajutat pe tatăl tău să-l deseneze. Vei putea să vezi rezultatul.

Sandy nu-i asculta decât cu o jumătate de ureche, din ce în ce mai absorbită de peisaj şi de amintirea plimbărilor ei cu Rod. Să regăsească aceşti munţi frumoşi era mult mai penibil decât crezuse. îl vedea

pe Rod peste tot: în silueta vagă a unui necunoscut la o benzinărie, într-o urmă fugară zărită sub un copac…

De ce nu voise să trăiască aici cu ea? De ce ţinuse atât de mult să locuiască la New York? La fel de mult precum îi plăcuseră scurtele vizite la High Falls, tot atât urâse viaţa citadină. Rod o târa la nenumărate serate, unde, îmbrăcată în rochii lungi de vampă alese de el, se simţea întotdeauna ca şi cum ar fi fost la reprezentaţie. Niciodată nu găsea timp s-o ducă în parcurile şi muzeele pe care ea le frecventa înaintea căsătoriei.

Joyce o luă pe aleea îngustă ce ducea la hotel. Copaci mari formau o boltă deasupra drumului. Razele de soare care se infiltrau printre frunze desenau pe sol motive fantasmagonice. În cele din urmă apăru clădirea impozantă de piatră, scăldată în lumină. Sandy fremătă.

Nu sunt decât ziduri, îşi repeta ea. Nu-ţi pot face rău. Doar amintirile fac rău. Ieşi din maşină şi fixă frumoasa faţadă cu aceeaşi intensitate cu care ar fi căutat schimbări pe faţa unui prieten pe care nu-l văzuse de multă vreme.

Ridică încet capul spre cele patru ferestre uşor mansardate al etajului al doilea, unde se aflau apartamente luxoase.

Într-unul dintre ele îşi petrecuse Sandy luna de miere. Sezonul de iarnă era în toi, atunci. Rod o învăţase să schieze. Anul următor era însărcinată şi el

considerase acest sport prea periculos. La început, mişcată de atâta grijă, se săturase repede să fie tratată ca un copil.

O cuprinseră emoţii contradictorii. Poate chiar se comportase ca un copil? Din ce în ce mai des fugea din apartamentul lor, cum fugise din casa bunicii sale.

Dumnezeu ştie totuşi de ce nu făcuse eforturi pentru a se pune în acord cu o familie de vază. Se înscrisese chiar la universitate. Urmaşe cursurile de artă şi literatură. Degeaba. De la prima întâlnire cu Rod, înţelesese că aparţineau unor lumi total diferite.

— Hotelul îţi provoacă amintiri, nu-i aşa? întrebă Joyce.

Sandy îşi luă poşeta şi haina din maşină.

— Da.

— Nu uita că tu ai plecat. Rod a suferit mult...

— Mai curând orgoliul lui!

— Ce puţin îl cunoşti!

Sandy se abţinu să răspundă. O soţie şi o soră au prin natura lucrurilor puncte de vedere diferite.

— Uite! Sunt patru ornuri! exclamă Rodney cu degetul spre acoperiş.

— Hornuri, îl corectă Sandy.

— Aşa am spus şi eu, ornuri.

Doi tineri servitori în cămăşi albe imaculate apărură în prag şi începură să descarce bagajele.

Holul imens, rustic şi rafinat în acelaşi timp, avea o arhitectură originală. Un şemineu rotund trona în

mijloc, înconjurat de fotolii adânci. În spatele biroului de la recepţie, o uşă ducea la apartamentele familiei.

Hotelul era în formă de U. Corpul principal al clădirii avea o cafenea, un bar, un restaurant şi două etaje de camere şi apartamente. Familia Powers locuia în cea de-a doua aripă, cea care nu avea decât un singur nivel. O terasă mare se deschidea spre grădina unde clipocea o piscină. Un pic mai departe erau terenuri de tenis.

Ajunsă în faţa uşii cu panoul „Particular”, Sandy fu cuprinsă brusc de un presentiment ciudat. Rod era acolo! îi simţea prezenţa în fiecare fibră a trupului. Era acolo, în spatele uşii!

Joyce apăsă pe clanţă şi Sandy o urmă cu inima bătându-i nebuneşte. Nimeni nu era pe culoar. Şocul fu atât de mare încât simţi că nu o mai ţin genunchii. Dumnezeule, îşi ieşea din minţi! Din fericire, îşi reveni imediat.

— Tata ţi-a instalat un pian în biroul lui Rod. Şi iată camera ta, spuse Joyce deschizând o uşă.

De fiecare parte a culoarului erau patru camere. Salonul se afla în capăt. La stânga camera lui Rod, biroul său şi cele două camere rezervate acum lui Sandy şi Rodney. Domnul Powers şi Joyce locuiau în faţă. Cele două camere care mai rămâneau erau rezervate prietenilor.

În timp ce Joyce îl ducea pe Rodney în camera lui, Sandy se aşează pe pat şi se uită distrată în jur.

Un superb covor persan albastru acoperea podeaua.

Pereţii roz deschis erau puşi în valoare de draperii grele asortate cu cuvertura de damasc, tot albastră. Două scaune înconjurau o măsuţă şi o toaletă minunată era aşezată în faţa patului care trona între cele două ferestre.

O senzaţie dureroasă de dezamăgire strângea încă inima lui Sandy. Ce sperase? Că Rod, la anunţul venirii lor să hotărască să nu mai plece? recunoscu fără să vrea că i-ar fi dorit prezenţa. Ar fi dorit ca Ce anume? S-o ia în braţe pentru a reîncepe de la zero? S-o consoleze pentru zilele nesfârşite de singurătate petrecute de la despărţirea lor?

Îşi strânse pleoapele. Nu va plânge! Nu trebuia să simtă nimic. Nu suferi decât dacă vrei. Îşi repeta acest laitmotiv de doi ani: nu suferi decât dacă vrei.

Auzind voci pe culoar, se ridică dintr-o săritură. Era timpul să meargă să-l salute pe domnul Powers… Aruncă o privire în oglindă, îşi netezi fusta şi deschise uşa. Dădu nas în nas cu Joyce care o prinse de braţ.

— Nu ştiam. Îţi jur că nu ştiam!

În spatele lui Joyce apăru silueta înaltă a unui bărbat însoţit de o tânără blondă.

Rod puse jos geamantanele pe care le ducea, o dădu la o parte pe sora lui şi cu mersul său suplu şi sigur înaintă spre Sandy care era înmărmurită. Bronzat superb, afişa mina radioasă a celor care trăiesc în aer liber. Câteva riduri minuscule încreţeau colţurile

ochilor săi întunecaţi. La tâmple îi apăruseră firicele argintii. Nu se schimbase deloc, în ciuda celor treizeci şi patru de ani. Era la fel de atrăgător, cu un plus de siguranţă adus de maturitate.

Totuşi, un detaliu reţinu atenţia lui Sandy. Tânărul pe care-l cunoscuse cu şapte ani în urmă avea ochi râzători, cu ceva drăcesc în lucirea maliţioasă. În acest moment, întrezări în ei un soi de plictiseală, care le dădea o nouă

profunzime. O cuprinse din nou senzaţia ciudată de durere.

Privirea pătrunzătoare a lui Rod avea asupra ei efectul unei arsuri. Fusta ei dreaptă şi bluza simplă trebuia să-i pară severe faţă de rochiile sofisticate pe care o obliga să le poarte altă dată. Nedumerită, citi în ochii lui căprui un fel de resentiment.

— Bună, Sandy. Ce faci?

Vocea lui veselă contrasta cu expresia gravă a privirii.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar tu? articulă ea cu greutate.

El măsură silueta subţire. Timp de o secundă, o lucire bizară traversă pupilele lui presărate cu auriu. La ce se gândise?

— Bine, murmură el.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Pari în plină formă, spuse ea.

Eşti mai ales la fel de periculos de atrăgător ca altă dată, se gândi ea, tulburată de prezenţa atât de aproape a acestui om pe care îl iubea.

— Şi tu la fel. Eşti mai frumoasă ca oricând, spuse el cu o voce răguşită care semăna cu o mângâiere.

Sandy se înfioră, nefiind în stare să-şi dezlipească privirea de Rod. Dar şi el părea ca hipnotizat.

Brusc, o mânuţă cu unghii lăcuite se puse pe braţul lui Rod. Farmecul se risipi.

— Ce aştepţi ca să mă prezinţi, dragule? Eu sunt Andreea, logodnica lui.

Urmă o tăcere surprinzătoare. Apoi, Rod dădu la o parte cu un bobârnac o buclă blondă care cădea peste fruntea fermecătoare a tinerei.

— Nu trebuie să vinzi pielea ursului din pădure,

drăguţa mea, făcu el pe un ton glumeţ. Din câte ştiu, nu ai fost încă cerută în căsătorie.

Andreea nu se lăsă dată gata doar cu atât.

— Nu eşti la curent?. Astăzi femeile îi cer în căsătorie pe bărbaţi. Asta nu mai şochează pe nimeni.

— Aici, noi ţinem la tradiţii…

O privi pe Sandy cu ochi sticlind de maliţie. Ea îşi aminti atunci de discuţia care precedase căsătoria lor. Deşi ea însăşi nu se grăbise să oficializeze legătura lor, Rod se arătase foarte ataşat.

— Să revenim la lucruri serioase, reluă el. Andreea, ţi-o prezint pe sora mea. Joyce, Andreea va petrece o lună cu noi. Am cu tatăl ei relaţii importante de afaceri. Plănuiesc chiar să-i cumpăr societatea fiindcă în curând va ieşi la pensie.

Ce explicaţie alambicată! Rod nu era genul să-şi justifice acţiunile. Ce încerca să sugereze? Că o invitase pe Andreea din motive de interes?

— Andreea, ţi-o prezint pe.

Sandy aşteptă calmă ca el să-şi termine fraza.

— …soţia mea. Mă rog, fosta mea soţie.

Obrajii palizi ai lui Sandy se împurpurară. Năucită, îi întâlni privirea indescifrabilă.

— Încântată să te cunosc, sfârşi prin a-i spune tinerei, care-i azvârli o privire înţepată.

— Joyce, ce cameră să-i dăm Andreei? întrebă Rod.

— Ah! Vreţi camere separate? Scuză-mă, se grăbi ea să adauge în faţa fetei furioase a fratelui ei. N-are decât să ia camera de lângă mine.

— Şi tu Rod, unde dormi? se interesă Andreea.

— Chiar în faţa ta.

— Tată!

Rodney ţâşnise pe culoar, sări în braţele tatălui său

care îl strânse pe băieţel, râzând. Domnul Powers venea mai încet. Zâmbetul care-i lumina faţa ridată contrasta cu neliniştea imperceptibilă din ochii lui albaştri. Privirea lui se opri pe rând asupra lui Sandy, Rod şi Andreea.

— Este formidabil! strigă Rodney însufleţit. Tatăl meu este aici. Mama mea este aici. Suntem cu toţii aici.

Scoase un oftat adânc de uşurare.

— Acum suntem o adevărată familie!

Capitolul 2

O familie? Cu gâtul strâns de emoţie, Sandy înaintă spre domnul Powers. El se schimbase. Mersul şovăitor şi mâinile care-i tremurau uşor erau dovada bolii recente. O îmbrăţişă cu afecţiune.

— Sunt atât de fericit să te văd, draga mea Sandy.

— Şi eu. Bună ziua, domnule Powers.

— Te rog, spune-mi tată.

— Bună ziua, tată.

Ce fals suna cuvântul! Ea nu-şi avea locul în această familie. N-ar fi trebuit să vină niciodată. Cea mai bună soluţie ar fi fost să taie definitiv punţile. Dar cum să procedeze când avea un copil cu fiul acestui bătrân? Zâmbetul contrariat pe care-l arbora se stinse. De ce nu prevăzuse toate aceste dificultăţi? Mai întâi, prezenţa lui Rod. Şi mai ales cea a Andreei. Ce-şi închipuise? Dacă ea nu avusese niciun bărbat în viaţa ei, după divorţ, credea că Rod îşi impusese aceeaşi

disciplină? Nu, hotărât lucru, n-ar fi trebuit să-şi părăsească niciodată casa ei din Vermont!

Oricum, dacă fostul ei socru îi remarcă stânjeneala, nu o arătă. După ce o salută pe Andreea, rece dar politicos, se întoarse către fiul său.

— Pot să-ţi vorbesc între patru ochi, Rod? Scuzaţi-ne,

doamnelor.

Cei doi bărbaţi dispărură în birou. Un pic descumpănită, dar surâzătoare, Andreea îşi luă valiza şi intră în camera ei.

— Mergem să facem baie, mamă? întrebă Rodney.

— Nu, nu acum.

Joyce îi veni în ajutor.

— Hai, bombonel. În curând este ora prânzului. Ce-ar fi să ne uităm la televizor până atunci? Îţi promit să te duc la piscină după somnul de după-amiază. Pe cuvânt de onoare!

Ridică mâna solemn şi-i făcu complice cu ochiul lui Sandy. Rodney acceptă bucuros şi zbură ca o săgeată în direcţia salonului, cu Joyce după el. Imediat, lui Sandy îi ajunseră la urechi vocile unui desen animat.

Intră în camera ei, gândindu-se că fericirea semăna cu un desen animat. Fericirea. În fond, ce era aceasta? Un loc unde te simţi acasă, un puşti debordând de vitalitate. Îi va fi întotdeauna recunoscătoare lui Rod că-i dăruise un copil. Iată un lucru pe care nimeni nu i-l putea lua: primii cinci ani din viaţa lui Rodney.

Ce-ţi trebuia ca să fii fericit? Un prieten fidel? Un soţ iubitor? Dar Rod nu o iubise niciodată. Fascinat de ea, vrusese să o posede. Dar nu o iubise.

Când iubeşti, îl accepţi pe celălalt aşa cum este. nu încerci să-l modelezi după bunul tău plac.

Durerea încercată în ziua în care făcuse această descoperire încă o chinuia. Din acea clipă, inima ei devenise fragilă ca un cristal, gata să se spargă la cel mai mic şoc. Rod recunoscuse – doar dorinţa îl atrăsese spre ea. Nu dragostea. Dorinţa.

I se bătu încet la uşă şi intră Joyce, cu o faţă îngrijorată.

— Îmi pare rău, sincer rău. Şi această Andreea. Sandy ridică din umeri.

— Bah! Rod va rămâne întotdeauna un play-boy.

— Te înşeli. Sub aerul de donjuan, Rod este un bărbat fidel pe care se poate conta. Ar fi trebuit să-l vezi în timpul bolii tatii. A stat la căpătâiul lui zi şi noapte! Iar afacerile de familie. Nu precupeţeşte niciun efort pentru a le fructifica.

— Dar pentru el este un joc de copii!

Joyce şi Rod avuseseră întotdeauna o viaţă uşoară. Niciodată nu trebuiseră să se bată cu dezaprobarea generală.

Lecţii de muzică, dans, tenis, echitaţie. Totul le fusese adus pe tavă. Fuseseră la cele mai bune universităţi. Experţi financiari îi ajutau să administreze averea, sfătuindu-i cum să investească.

Sandy, în schimb, trebuise să se ascundă la vremea când încerca să înveţe la chitară lucruri noi. Bunica ei nu suporta muzica. Şi mai târziu, nici Rod.

— Nu a luptat niciodată împotriva curentului, insistă Sandy.

— Ce ştii tu? Nu ai încercat niciodată să-l înţelegi. Nu te interesează decât muzica ta.

Sandy scoase un oftat iritat. Celibatară înrăită, Joyce habar n-avea despre relaţiile dintre un soţ şi soţia lui.

— Îl uiţi pe Rodney, spuse ea încet.

Da, viaţa ei se rezuma la fiul său şi la muzică. Două pasiuni care ar fi trebuit să-i fie suficiente.

Dintr-odată, din camera vecină izbucniră voci.

— Am impresia că Rod şi-a dat peste degete! strigă Joyce. Tata trebuie că nu apreciază deloc că a aterizat cu această fermecătoare blondină.

În vocea ei răzbătea un soi de provocare.

— De ce aş interveni? Nu mă priveşte.

— Sandy! Ştii foarte bine că se ceartă din cauza ta.

— Dar n-are nicio legătură! Eu n-am cerut nimic.

Ce mult regreta că acceptase să vină! N-avea nimic în comun cu aceşti oameni care se comportau de parcă lumea era a lor. Totuşi, ea însăşi evoluase. Se terminase cu tânăra timidă care se temea că nu place. Reuşise, şi fără ajutorul nimănui. Muzica ei îi adusese independenţă şi securitate. Muzica ei. Îşi punea în ea visurile, speranţele, tot ceea ce îi

refuzase viaţa. Unica sa teamă era ca într-o zi fiul ei să o compare cu prietenii tatălui său, să-i fie ruşine de ea.

Nu, se gândi ea. Copiii judecă altfel. Iubesc fără condiţii. Este suficient să le dai în schimb un pic de afecţiune.

Cum scotea din poşetă o batistă pentru a-şi şterge ochii, Sandy zări carneţelul cu copertă verde unde îşi nota ideile cântecelor. Îl luă cu un gest automat şi-l deschise la textul la care lucra pentru viitorul album.

„Când voi vedea capătul tunelului?

Visurile mele sunt doar himere

Am cântat fericirea eternă

Dar nu mi-a rămas decât un gust amar”.

Privi pe fereastră la munţii care se înălţau la orizont. Da. O fericire eternă ca zăpezile de pe vârfuri. Dar visurile pe care le avea se transformaseră în himere.

— Un cântec nou? strigă Joyce.

Sandy tresări. Cufundată în gânduri, uitase complet de prezenţa ei! Dar Joyce cunoştea bine acest carnet. Sandy nu se despărţea niciodată de el.

— Da.

— Mă întreb unde îţi găseşti inspiraţia. Cântecele tale nu vorbesc decât despre dragoste. Sau viaţa ta este

complet plată!

Sandy preferă să nu răspundă. Joyce era exasperată de mutismul ei.

— Nu o să te înţeleg niciodată! Aveai totul pentru a fi fericită şi ai părăsit totul.

Când se înfuria, semăna şi mai mult cu Rod şi Rodney.

— Fals.

Se întrerupse. La ce bun? Ca toţi oamenii din lumea sa, Joyce habar n-avea habar de neliniştile celorlalţi, de temerile în faţa dificultăţilor vieţii. Nu înţelegea că într-o bună zi Sandy se săturase să se limiteze la imaginea pe care o avea Rod despre ea. Joyce nu ştia nimic despre disperarea de a nu fi iubită pentru sine însăşi.

— Să mai spui că atunci când Rod te-a luat de nevastă, îmi făcusem griji pentru tine! Mă temeam că-ţi distrugi sensibilitatea sufletului tău de poet. Ce ironie!

— Joyce, tu nu.

— Mai curând ar fi trebuit să mă neliniştesc pentru Rod. Pe el era cât pe ce să-l distrugi. Mult timp după divorţul vostru, când a putut până la urmă să vorbească despre tine, mi-a povestit cum ai dispărut într-o seară, pur şi simplu, fără nici măcar o mişcare sau un mesaj. Şi l-ai luat şi pe Rodney. A crezut că înnebuneşte. De ce ai procedat atât de laş, Sandy?

Sandy strânse din pumni, livid㠄

— Chiar a doua zi i-am comunicat noua mea adresă avocatului lui. Pretinzi că Rod a suferit. Asta nu l-a împiedicat să meargă în toată lumea şi să participe la faimoasele lui competiţii! spuse ea ironic.

— Da, bătându-şi joc de viaţă şi de moarte.

Ce să răspundă? Sandy era sigură de un singur lucru,

dacă Rod ar fi iubit-o, ar fi căutat-o, ar fi implorat-o să se întoarcă. Şi acum, totul se terminase. Imposibil să dai timpul înapoi.

Impresionată de această idee, scoase un stilou şi-şi deschise carneţelul la o pagină albă. „Unde să te duci când trecutul te apasă? Unde să mergi când ai luat-o pe un drum greşit? Inima noastră tânjeşte ca şi cum ar vrea să revină în locul unde au fost altă dată iubiţi, acum multă vreme, oh! atât de multă vreme”.

Închise caietul cu ochii plini de o imensă desperare.

— Ce ai scris? întrebă Joyce, intrigată de imobilitatea lui Sandy.

— Nimic. Fleacuri. De altfel, dacă asculţi bine cântecele sunt pline. Bun. Mă duc să desfac valizele lui Rodney.

— Inutil. Este treaba cameristei.

Cu aceste cuvinte Joyce părăsi camera, lăsând în urma ei efluvii de parfum. Sandy începu să străbată camera în lung şi în lat. Dumnezeule! În ce capcană se lăsase prinsă? Cineva bătu la uşă.

— Intră!

Erau Rod şi tatăl său. Faţa împurpurată a lui Rod îi dovedea furia. Nu mai era cazul să rămână. Va pleca imediat.

— Dacă mă conduci în oraş, voi închiria o maşină, spuse ea în defensivă. Mă întorc acasă.

— Nici vorbă, strigă domnul Powers. Ai promis să rămâi toată luna iunie.

Ea aruncă o privire spre Rod.

— Da, dar era înainte. Înainte să vină şi alţi invitaţi, spuse ea cu o voce şoptită.

— Vreau să rămâi, Sandy. Sunt un om bătrân, te rog, fă-mi plăcerea, zise el cu un zâmbet care semăna atât de

mult cu al nepotului său. Dacă nu reuşiţi să vă înţelegeţi, Rod şi prietena lui vor pleca.

— Oh nu! Este imposibil. Nu vreau să vă deranjez. Prezenţa mea este inoportună în familia voastră.

— Dar faci parte din familie, Sandy. Nu, nu discuta. Cum ar putea fi altfel când eşti mama unicului meu nepot?

Sandy îşi ascundea cu greu nervozitatea. De ce Rod nu spunea nimic? El se ţinea deoparte, cu ochii fixaţi asupra ei, cu o intensitate care o durea ca o arsură.

— Rămâi, sfârşi el prin a spune.

— De ce?

— Am promis să lipsesc luna aceasta. Dar diverse afaceri m-au obligat să revin. N-are importanţă. Esenţialul, pentru tatăl meu şi pentru mine, este să te simţi tu bine, şi de altfel de asta depinde şi Rodney.

Ea scutură din cap. Unde voia să ajungă el?

— Dacă îmi poţi suporta prezenţa, voi rămâne. Dacă nu, voi pleca, spuse el în concluzie.

Ce să facă? Dacă pleca, lui Rodney i s-ar frânge inima. Era aşa de bucuros să-şi petreacă vacanţa cu mama lui aici. Dar să-i ceară lui Rod să plece.

Dezorientată, îi privi pe rând, mişcată de tandreţea unuia şi nerăbdarea celuilalt. Intoleranţa lui Rod în privinţa ei nu era o noutate. Scurta lor viaţă comună o dovedise suficient. Dar dacă nu mai era măritată cu el, era chiar fiindcă alesese să fugă de această situaţie intolerabilă. Nimic nu o obliga să se supună din nou. Luă brusc hotărârea.

— Nu rămân.

Roşu de furie, Rod făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre uşa biroului care separa camera lui de cea a lui Sandy.

— Plec imediat, anunţă el oprindu-se în prag. Tată, îi

permiţi Andreei să stea câtva timp aici?

— Aşteaptă! Eu trebuia să plec!

— Nu, facem cum am convenit. Intrusul sunt eu.

El făcu gestul de a apăsa pe clanţă.

— Nu! strigă ea, pierdută.

Măcar de i-ar fi dat timp să reflecteze, să cântărească lucrurile! Cei doi bărbaţi o fixau în tăcere. Ea îşi umezi buzele.

— Şi atunci? întrebă Rod.

— Nu o brusca, spuse blând domnul Powers.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, o lună nu este prea lungă.

Rod scoase un mic mormăit care-i atrase o privire severă din partea tatălui său.

— Eşti sigură.

Ea înghiţi în sec.

— Da.

Rod îi adresă un zâmbet devorator care îi merse la inimă. Niciodată vreun bărbat nu o tulburase în asemenea grad.

— Fireşte că este sigură, spuse el. Nu mai suntem copii, ce naiba. Să ne comportăm ca nişte persoane responsabile, nu?

O scânteie de sfidare strălucea în privirea lui sumbră.

— De acord, replică ea cu lehamite. Nu ştia prea bine despre ce este vorba. Schimbul lor de cuvinte făcea să conţină atâtea subînţelesuri.

— Masa este servită!

Intervenţia lui Joyce detensionă atmosfera din cameră. Ieşiră cu toţii. Apăru Andreea şi-l luă imediat pe Rod de braţ. Sandy nu se putu să nu se împiedice să-i invidieze îndrăzneala. Reacţiile ei cu Rod fuseseră întotdeauna atât de încordate, atât de furtunoase.

Puteau să coabiteze oare o lună întreagă fără să se certe? îşi aminti infernul din ultima vreme al căsătoriei lor. Trebui să admită că separarea fusese benefică pentru toţi, inclusiv Rodney.

Se aşezară în jurul mesei rotunde din sufrageria care avea la un capăt o mică bucătărie de care familia se servea rar. În general, li se aducea mâncarea de la restaurantul hotelului.

În mijlocul feţei de masă galbene trona un buchet minunat de flori de câmp. Li se servi o salată apetisantă de langustă şi legume de grădină pregătite la aburi.

— Nu-i ceva mai bun de mâncare? întrebă Rodney, dezamăgit.

— Rodney? strigă Sandy.

— Ai chef de altceva? întrebă domnul Powers.

— Hamburger şi cartofi prăjiţi răspunse copilul fără ezitare.

— Cum este prima zi de vacanţă, o să ai. Dacă mama ta îţi dă voie, bineînţeles.

Rodney ridică spre maică-sa o privire rugătoare căreia ea nu-i putu rezista.

— Bine, de această dată, acceptă ea zâmbind.

— Grozav! Pot să am cartofi mai mulţi?

Domnul Powers dădu comanda chelnerului care le adusese mâncarea pe o masă rulantă.

— Mama mea mă obligă întotdeauna să mănânc legume verzi, declară Andreea cu hotărâre.

— Mie-mi place spanacul verde. Nu pregătit, preciză Rodney de frică să nu fie forţat să înghită o farfurie întreagă.

— De obicei mănâncă de toate interveni Sandy, simţindu-se atacată în orgoliul de mamă. Dar trebuie să ştii să faci plăcerea unui bunic.

Zâmbi maliţios spre domnul Powers care înţelese imediat aluzia.

— Exact! accentua imediat Rodney.

Izbucniră cu toţii în râs. Masa se desfăşură într-un mod plăcut. Salata de languste era felul preferat al lui Sandy. De unde venea această atenţie delicată? Precis din partea domnului Powers.

Ca desert li se aduse o minunată prăjitură cu ciocolată.

— Oh! Prăjitura mea preferată! exclamă Rodney încântat.

— Trebuie mai întâi să-ţi termini hamburgerul, spuse Andreea cu severitate.

Încă o dată, Rodney întoarse spre maică-sa o privire imploratoare. Sandy îi zâmbi.

— Nu-l forţez să termine ce are în farfurie. Esenţialul este să încerce din toate ca să-şi dezvolte facultăţile gustative.

— Ah! înţeleg. Metoda ştiinţifică. îmi aduci aminte de Rod şi pasiunea lui pentru cifre, spuse tânăra lansând vecinului ei o ocheadă tandră. Este foarte competent în acest domeniu. Şi în altele, de altfel.

Sandy se abţinu să ceară precizările pe care Andreea era gata să le facă imediat!

— Eşti gata de plecare? întrebă Joyce după cafea. Sandy şi cu mine mergem să facem cumpărături la Lake Placid, te tentează, Andreea?

— Nu ştiu. Ce program ai, Rod? se interesă aceasta pentru a arăta de ce companie era interesată.

— Pentru început îl duc pe Rodney la culcarea de după-masă. Apoi, mă duc să lucrez în biroul meu. Am multe dosare de studiat.

— O să rămân cu tine, miorlăi Andreea. Mi-am adus o carte bună. Promit să nu te deranjez.

Când Sandy se duse să-l sărute pe Rodney în pat, înainte de plecare, băieţelul spuse:

— Aminteşte-i mătuşii Joyce că a promis să mă ducă la piscină după ce mă scol.

— Fii liniştit. Ne întoarcem la timp.

— Dacă nu, te duc eu, vrei? spuse Rod făcând cu ochiul, glumeţ.

Sandy se întoarse către el. Părea dintr-odată bine dispus.

În timpul mesei totuşi, nu vorbise deloc. Fără îndoială, se bucura s-o aibă pe Andreea doar pentru el în această după-amiază, se gândi ea.

Rodney căscă să-şi rupă fălcile. Sandy îi mângâie fruntea cu o tandreţe amestecată cu suferinţă. Ce greu va fi să-l părăsească la sfârşitul lunii! El urma să petreacă şase săptămâni în plus cu tatăl lui.

— Pe curând, spuse ea ieşind.

Joyce o aştepta pe culoar. Când traversau holul hotelului, cineva le interpelă.

— Joyce! Bună!

Sandy o simţi pe Joyce că înţepeneşte. Ce se întâmpla? Cumnata ei era de obicei stăpână pe emoţiile ei aşa că Sandy îl studie pe noul venit cu un interes particular. Nu-l mai văzuse niciodată.

— Bună, Justin, răspunse rece Joyce. Nu ştiam că eşti la High Falls.

Fără să fie impresionat câtuşi de puţin, necunoscutul îi luă mâna şi i-o sărută galant.

— Te-am avertizat că o să mă întorc.

O privea drept în ochi. Joyce se înroşi până la rădăcina părului. Hotărât lucru, între cei doi exista ceva.

— Sandy, ţi-l prezint pe Justin Fletcher, spuse laconic Joyce. Ea este cumnata mea, Sandy Powers.

Îşi strânseră mâinile.

— După accentul pe care-l aveţi, presupun că sunteţi din Québec? întrebă Sandy.

— Da, din Montreal.

— Bine, este timpul să plecăm, i-o tăie Joyce. Avem de făcut cumpărături. Fără un cuvânt în plus se îndepărtă, în timp ce Sandy o scuză.

— Iertaţi-o, am avut o călătorie foarte obositoare.

Cum putuse fi atât de necioplită Joyce? Dar Justin izbucni în râs, un râs profund care răsună în holul vast. În vârstă de patruzeci de ani, avea umeri laţi şi o musculatură puternică. Evident, un sportiv. Părul lui brun, ciufulit, încadra o faţă plăcută.

— Este o femeie liberă, spuse el vesel. Ţine cu dinţii de independenţa ei. Încântat că te-am cunoscut Sandy.

Râdea încă atunci când se îndrepta spre lift, nedând nicio importanţă privirii asasine pe care i-o arunca Joyce.

— Ce bărbat fermecător! remarcă Sandy, o dată plecate la drum.

După un demaraj în trombă, Joyce rulă cu viteză pe drumul sinuos de la Lake Placid.

— Mmm.

— Îl cunoşti de mult?

— Nu.

În faţa mutismului lui Joyce, Sandy preferă să nu insiste. În fond viaţa ei personală nu o privea.

Lake Placid era un orăşel situat pe malul unui lac, dar particularitatea acestuia o amuzase întotdeauna pe Sandy, nu lacul cu acelaşi nume, care era la distanţă de câţiva kilometri. Joyce umbla dintr-un magazin în altul, bosumflată. Sandy se minună să vadă o astfel de

nervozitate la această femeie de lume, împlinită. Sau ea se schimbase, sau Sandy se înşelase asupra personalităţii ei reale. Sandy se simţi plină de compasiune pentru femeile din lumea întreagă. Justin Fletcher era vizibil cauza acestei comportări ciudate. Dragostea provoca atâtea necazuri! Ea scrisese în cântecele ei despre această temă şi se gândea fără încetare la această emoţie care-i apropia pe bărbaţi şi femei şi-i cufunda într-un vârtej de voinţă şi frenezie. Şi dacă dragostea nu era decât rezultatul unei formule chimice? O alchimie misterioasă.

— Ne întoarcem? întrebă brusc Joyce.

— Da, dacă vrei.

Drumul de întoarcere se efectuă într-un mod mai calm. Joyce părea mai liniştită după raita prin oraş.

Sandy îl găsi pe Rod aşezat pe canapeaua din salon, cu un drăgălaş cap blond aşezat pe umărul lui. Sculat şi îmbrăcat, Rodney pretinse să fie dus la piscină. Plecară toţi să-şi pună costumele de baie.

În camera sa, Sandy constată că valizele îi fuseseră desfăcute şi lucrurile aranjate în dulap. îşi scoase costumul şi prinsă de o inspiraţie subită, se duse în birou şi se aşeză la pian. Degetele îi atacară fără ezitare melodia care-i umbla prin cap.

„Când vei vedea capătul tunelului?” fredonă ea trist.

Imaginea lui Rod îi apăru în minte. El se schimbase. Noua maturitate îi venea bine. îl găsea mai atrăgător ca niciodată. Privirea îşi pierduse din veselie, dar reflecta o mai bună înţelegere a vieţii. Părea mai tolerant ca altă dată. De exemplu, nu se enervase când Andreea se prezentase drept logodnica lui. Niciodată nu ar fi reacţionat aşa cu Sandy. Dimpotrivă, îi scotea în evidenţă cel mai mic defect fără pic de menajamente.

Îşi amintea cu claritate certurile care presăraseră cei

patru ani ai vieţii lor comune. Începeau întotdeauna cu un reproş din partea lui Rod. În majoritatea dăţilor, se referea la ceva ce ea uitase. Uitase să se ducă la o întâlnire, să plătească facturile, şi mai ce încă?

Ca şi bunicii lui Sandy, lui îi plăcea ca viaţa să-i fie reglată în cele mai mici detalii. Pretindea ca ea să

mănânce la ore fixe, chiar dacă asta o deranja în plină muncă de creaţie. O obliga să se culce devreme, deşi era obişnuită cu un alt ritm de viaţă.

Se încruntă. Doamne! Cum să scape de trecut! Din străfundurile memoriei, îi parveni vocea enervată a lui Rod.

— Ce mai este? Nu eşti încă gata?

— Gata pentru ce? Tocmai m-am întors.

Crezuse o clipă că o să-l pălmuiască.

— N-ai pregătit nimic? Te anunţ că invitaţii noştri vor sosi în mai puţin de o oră!

— Am uitat.

— Ai uitat? Doamne! A uitat!

Bebeluşul pe care-l ţinea la piept ca pe o pavăză începuse să plângă.

— Ce naiba ai avut de făcut aşa de important ca să uiţi că avem şase persoane la cină?} i-am amintit de o sută de ori în această săptămână.

— Rod, mi s-a întâmplat un lucru atât de extraordinar! Unul dintre cântecele mele.

— Ia te uită! Trebuia să-mi închipui! Tu şi blestematele tale de cântece! Numai asta contează pentru tine. Şi eu? Şi prietenii noştri?

Ridicase braţele într-un gest de neputinţă.

— O să rezerv o masă la restaurant. Trebuie căutată şi o baby-sitter. N-o să fie uşor la această oră!

— Inutil, Rod. Mă voi ocupa eu de Rodney.

— Perfect, cum doreşti.

Tremurând toată, îşi îmbăiase fiul şi-l făcuse să mănânce cântându-i un cântec de leagăn, destinat să o calmeze şi pe ea însăşi. Apoi apăruse Rod în uşă, superb în smochingul său bleumarin.

— Plec.

În vocea lui gravă răzbătea încă furia. Totuşi, când Rodney întinsese braţele spre el, privirea lui se îmblânzise. îşi sărutase fiul şi-l culcase în pat. Sandy îl privise fără un cuvânt. Dacă ar fi avut măcar un gest pentru ea, i s-ar fi aruncat în braţe cerându-i iertare.

Dar vai! Dispăruse fără niciun cuvânt de îmbărbătare. Atunci, ea îşi făcuse valizele şi chemase un taxi care o condusese la primul hotel. Se comporta ca un automat. Dispăruse bucuria ei de mai înainte! Vestea pe care voise să i-o anunţe lui Rod îi rămăsese în gât – în acea zi i se înregistrase primul cântec.

Câteva zile mai devreme, întâlnise o cântăreaţă celebră. Cele două femei vorbiseră despre muzică şi dintr-una în alta, Sheila Blasis voise să asculte câteva cântece de-ale lui Sandy care se aşezase la pian. Entuziasmată, Sheila îi dăduse întâlnire la studioul unde înregistra ea.

Dacă Sandy nu-i spusese nimic lui Rod, era că voise să-i rezerve o surpriză în caz de succes. În ziua respectivă, plină de entuziasm, îl lăsase pe Rodney la o creşă şi se dusese la studioul din Manhattan unde o aştepta Sheila. Producătorul Marvin Clay acceptase imediat includerea unui cântec al lui Sandy în noul

album al vedetei. Munciseră toată ziua. Clay era atât de mulţumit de rezultat încât hotărâse să scoată cântecul imediat pe piaţă.

Iată de ce se întorsese atât de târziu acasă Sandy.

Uite de ce uitase de acea faimoasă cină! Dar nu era prima oară când i se întâmpla. Dar ceea ce nu va uita niciodată fuseseră ultimele cuvinte ale lui Rod înainte de plecare: „Dorinţa a servit drept momeală. Eu am fost cel care a picat în capcană”.

Aceste cuvinte amare rămâneau întipărite pentru totdeauna în memoria ei. Nu mai putea trăi cu el niciun minut în plus. Chiar dacă Rod se înşela. Niciodată nu încercase să-l prindă în cursă. Niciodată nu folosise atracţia extraordinară care exista între ei doi. Dar ce importanţă avea? Singurul lucru care conta era faptul că el nu o iubea, că nu o mai voia. Şi atunci, plecase.

Din fericire, în acelaşi moment, cariera ei demară rapid şi-i asigură imediat o totală independenţă. Nu acceptase niciodată vreun ban de la Rod. De doi ani, era rar ca unul dintre cântecele ei să nu fie în top. Câştigase deja suficient de mulţi bani ca să trăiască liniştită până la sfârşitul vieţii.

Rodney şi cu ea duceau o viaţă simplă şi plăcută. Departe de a face pe vedeta, reuşise să impună în cântecul ei imaginea unei mame ca toate celelalte, ocupându-se de munca ei în blugi şi sandale.

Sandy îşi puse costumul de baie, visătoare. îi era groază să-şi pună în pericol pacea pe care o găsise

până la urmă, nutrind amintiri penibile şi visuri spulberate. O cuprinse o tristeţe adâncă. În pragul lacrimilor, se întări. Mai ales nu trebuia să plângă! Din ziua în care îl părăsise pe Rod, nu vărsase o singură lacrimă. Dar nu o să înceapă să plângă acuma. Încetează să-ţi mai plângi de milă, îşi spuse ea. Toate fac parte din trecut.

Se uită pe fereastră şi se revăzu în micuţul hotel unde se refugiase, încercând să vadă apărând silueta lui

Rod. În van. Dacă ar fi iubit-o sincer, ar fi venit s-o caute şi s-o aducă acasă. Dar nu. De altfel el nu-i vorbise niciodată cu dragoste, doar în momentele când făceau amor. Este uşor de spus „Te iubesc” în asemenea clipe.

Rodney năvăli în camera ei.

— Eşti gata, mamă?

Purta un slip albastru brodat cu roşu.

— Grăbeşte-te, spuse el cu autoritate.

Sandy îl urmă, ca un condamnat care mergea la plutonul de execuţie.

Capitolul 3

Rodney alergă spre tatăl lui care vorbea cu Andreea în piscină. Soarele strălucea pe umerii lui musculoşi. El îl ridică pe fiul său deasupra capului şi dispărură amândoi sub apă ca să iasă peste o clipă râzând în hohote.

Sandy făcu două lungimi de bazin şi se întoarse să se aşeze lângă domnul Powers.

— Sandy, cum îţi merge? întrebă acesta cu ochii scânteind de curiozitate.

Lungită pe şezlong, ea îşi uscă părul şi se pieptănă.

— Foarte bine. Dar dumneavoastră? Se pare că v-aţi revenit după infarct.

— Nu mă plâng. Oh! N-a fost o plăcere, dar te înveţi repede să accepţi inexorabilul.

Privirile lor albastre se întâlniră pline de o simpatie reciprocă. Ce singur trebuia să fie, se gândi Sandy. Îşi pierduse soţia anul trecut, după patruzeci de ani de căsnicie.

În piscină, Justin se alăturase celorlalţi. Organizară o partidă de leapşa îndrăcită din care Sandy se simţi exclusă. Avu impresia că se ţineau la distanţă, ca toţi prietenii lui Rod altă dată.

— Izolarea nu te apasă prea mult, în pădurile din Vermont? se interesă domnul Powers după un timp.

— Ştiţi că eram şi mai izolată la New York.

— Cum aşa?

— Prin lumea oamenilor pe care o frecventam nu s-a găsit nimeni care să-mi ofere un pic de prietenie. Nu aveam pe nimeni cu care să-mi împărtăşesc emoţiile.

Rod se sprijini de marginea bazinului din faţa lor. Ea – i evită privirea plină de sfidare.

— Nu te simţi niciodată mai singur ca într-o mulţime, conchise ea.

— Şi Rod? Nu-i puteai împărtăşi toate acestea lui?

Amintirea serilor lor la New York îi reveni în memorie, râsetele artificiale, glumele adesea crude. Rod evolua cu o perfectă stăpânire de sine. Mergea de la un grup la altul fără să se preocupe de prezenţa ei.

Când cânta pe scenă, existau proiectoarele care o protejau de public. Dar la aceste serate, niciun ecran nu o apăra de acei oameni care o bombardau cu întrebări indiscrete pentru a o ataca pe urmă, când, din nefericire, ea nu răspundea. Criticile lor acerbe o atingeau ca nişte gloanţe.

Exasperată, dar surâzătoare, aştepta ca Rod să-şi aducă aminte că are o soţie şi s-o scape de acest veritabil chin. În oraş se zvonea că Sandy Powers nu era decât o arogantă pretenţioasă, când ea nu făcea decât dovadă de discreţie. Chiar de copil avusese întotdeauna un caracter calm şi secret. Astfel, atunci când bunica ei o certa, nu riposta niciodată, mulţumindu-se să lase să treacă furtuna.

— Lui îi plăcea mulţimea, răspunse ea în cele din urmă.

Dintr-odată, între soare şi ea se interpuse o umbră, o umbră care-i îngheţa sângele.

— Da? Îmi plăcea mulţimea?

— Da, aşa cred. Aveai nevoie întotdeauna de oameni în jurul tău.

El deveni ameninţător, de parcă ar fi dorit s-o ocărască.

— Aveam impresia că mai ales pe mine mă urai, rânji el.

Luă prosopul lui Sandy şi-şi uscă părul ud. Ea fu cuprinsă brusc de un acces de furie.

— Nu! Nu-ţi apreciam deloc prietenii, asta-i totul.

— Şi ai tăi? Eu îi suportam pe artiştii tăi, unul mai aiurit ca altul!

— Aiuriţi! Nu mai mult decât prietenii tăi, Rod!

Este adevărat că-l ducea destul de des la vernisajele pictorilor celebri ale căror opere le admira.

— Oricum, nu erai niciodată mulţumită. Mă făceam luntre şi punte ca să-ţi fac plăcere. Încercam să-ţi îndeplinesc dorinţele, să-ţi fac viaţa plăcută şi uşoară, să te fac să uiţi amintirile urâte ale vieţii pe care o duseseşi.

— Nu ţi-am cerut nimic! N-aveam nevoie de mila sau de ajutorul tău.

— Spune mai bine că, după ce l-ai cunoscut pe Marvin Clay, n-ai mai avut nevoie de mine, spuse el răutăcios.

Acest atac neaşteptat îi tăie răsuflarea.

— Marvin? Dar el este cel care mi-a acordat o şansă. El şi.

— Faptul de a te numi Sandy Powers, de a fi soţia mea, nu conta, presupun.

Privirea plină de furie a lui Rod o arse. Doamne! Credea că se servise de numele lui pentru a debuta cu cântecele ei?

— Nu! Dacă am reuşit a fost doar datorită muzicii

mele.

— Ah, da! Muzica ta.

— Exact! Nu am avut nevoie de tine pentru.

— Mi-am dat seama, închipuieşte-ţi. îţi făcea mare plăcere să-mi refuzi sugestiile. Am comis greşeala stupidă de a încerca să mă ocup de tine… Uitai până să şi mănânci. Credeam că era de datoria mea să-ţi reamintesc. M-am înşelat. Mii de scuze, Alteţa Voastră!

Se înclină cu ironie şi indignarea lui Sandy ajunse la culme.

— Credeam, continuă el, că-ţi trebuia un program regulat, mai ales în timpul sarcinii. Viaţa boemă pe care o duseseşi în copilărie nu era bună pentru tine.

— Cu ce drept voiai să-mi dirijezi viaţa?

— Fără succes, bineînţeles. Iată rezultatul!

Cu acestea, el execută un plonjon în piscină. Ce obrăznicie! Timp de o clipă, Sandy retrăi cele mai rele momente ale căsătoriei lor.

După ce trecuseră doi ani fără să-şi vorbească, nu erau împreună decât de câteva ore şi deja certurile reîncepeau!

O mână se puse blând peste a ei. Domnul Powers nu pierduse nicio fărâmă din altercaţia lor.

— Ştii povestea privighetorii împăratului? întrebă el.

— Nu cred, spuse ea cu o voce marcată de emoţie.

— A fost o dată un împărat care adora cântecul privighetorii. Avea una, dar pasărea captivă refuza să cânte pentru el. Doritori să-i facă pe plac, înţelepţii îi fabricară una mecanică.

Privirea bătrânului se umbri de tristeţe.

— Ne credem înţelepţi, reluă el, când adesea doar vanitatea ne dictează actele. Pe scurt. Noua privighetoare era magnifică, încrustată cu pietre preţioase inestimabile.

Era suficient să dai drumul la mecanism că ea şi începea să cânte. Oamenii sunt aşa de mândri să impună voinţa lor celorlalţi. Fu eliberată deci biata pasăre captivă care se întoarse în păduse. Aceasta cânta când era fericită şi tăcea când era tristă.

Cu sprâncenele încruntate, Sandy reflecta asupra basmului. Fără îndoială, domnul Powers îl transformase puţin, pentru a o adapta vorbelor lui.

— Împăratul a fost mulţumit de pasărea mecanică?

— Experienţa a dat roade. Acum când îşi recăpătase libertatea, adevărata privighetoare prinse încredere în împărat. Când acesta se plimba seara prin grădină, pasărea venea să-i mănânce din mână, se lăsa mângâiată şi cânta pentru el, oferindu-i muzica şi bucuria ei de a trăi. Astfel, împăratul descoperi frumuseţea.

— I-am oferit muzica mea lui Rod, dar el nu a vrut-o.

— Nu te-a înţeles, a crezut că te serveşti de muzică pentru a fugi de el, pentru a-l exclude din viaţa ta. La fel cum nu înţelegeai că ducându-te la acele serate, voia să arate lumii întregi frumoasa lui privighetoare.

Sandy îşi muşcă buza. Se înşelase oare asupra motivelor lui Rod? Rămăsese pentru că el voise s-o schimbe, s-o modeleze după placul lui. Şi asta, ea refuza. Dacă Rod dorea să-i împărtăşească universul, ei bine, ea i-ar da ocazia. Pianul se afla în biroul lui. Era hotărâtă să cânte la orice oră din zi şi noapte!

— Nu v-am mulţumit încă pentru pian, spuse ea.

— Nu ai pentru ce. Ţi-ai adus chitara? Mi-ar plăcea să-mi cânţi ceva într-una din zile, spuse tatăl lui Rod.

Ea-şi plecă faţa, foarte încurcată. Domnul Powers ar fi ghicit sensul ascuns al cuvintelor cântecelor ei. I-ar înţelege tristeţea. Dar cum să-l refuze?

— În curând, promise ea. După ce Rodney şi cu mine ne vom instala.

Restul zilei se derulă fără vreun incident deosebit. Când în cele din urmă se retrase în camera ei, Sandy se simţea în stare să înfrunte încercările ce urmau să vină. De dragul lui Rodney va face tot ce-i va sta în putinţă ca vacanţa să decurgă bine.

Dormea profund când uşa dintre camera ei şi birou se deschise. Încăperea era scăldată în lumina cenuşie a zorilor. Cu cuvertura trasă până la bărbie, semăna ca un copil nevinovat şi fragil, cu faţa ascunsă de o claie de bucle rebele.

Părea atât de vulnerabilă încât Rod – fiindcă el era

— Avu o strângere de inimă. Cu un gest brusc, trase de cuvertură, dezgolind fermecătorul trup subţirel al lui Sandy.

— Hai leneşo! În picioare!

Ea scoase un mormăit şi-şi vârî capul sub pernă. Dar se trezise de-a binelea.

— Lasă-mă în pace, Rod. Ieşi afară. De fapt, cum ai intrat?

— Uşa nu era încuiată.

Cotrobăia acum în comodă şi dulap. Când găsi treningul pe care îl căuta, îl aruncă pe pat.

— Ce să fac cu ăsta? întrebă ea.

— Te scoli şi-l îmbraci. Este ora joggingului matinal!

Întotdeauna la fel de organizat şi autoritar, acest Rod Powers!

— Sunt ani de când n-am mai alergat, bombăni ea.

Ea îşi înfundă iarăşi capul în pernă, dar el îi dădu o palmă peste fund.

— Ah! Intelectualii ăştia! Vă petreceţi zilele înţepeniţi pe un scaun. Începând de astăzi, asta se va schimba. Hai!

Scoală-te!

Drept cine mă ia? Sandy se îndreptă dintr-un salt cu intenţia fermă de a plesni acea faţă ironică şi zeflemitoare. Dar Rod îi prinse braţele fără menajamente şi o trase la pieptul lui musculos.

Furioasă, îşi cufundă privirea turcoaz într-a lui, dar regretă imediat. Aceşti ochi smălţuiţi cu aur avuseseră întotdeauna darul de a o înduioşa. Se simţi brusc moale în braţele inflexibile şi tandre ale lui Rod. Contactul cu acest trup o tulbură.

Rod părea la fel de emoţionat şi nu mai avea nici urmă de ironie pe faţă.

— Sandy, iartă-mă pentru ieri. Dacă nu ne putem înţelege, o să plec. I-am dat cuvântul tatălui meu.

— Cuvântul tău?

— Da. I-am promis să nu-ţi provoc nicio supărare.

O lăsă din braţe, ca şi cum şi-ar fi dat seama că mâinile lui care o ţineau captivă constituiau deja o încălcare a promisiunii. Se dădu înapoi câţiva paşi şi răsuflă adânc.

— Aş vrea totuşi să rămân. Prezenţa amândurora i-ar da lui Rodney un sentiment de siguranţă. Dacă ar vedea că suntem prieteni?

— Prieteni?

— În orice caz, nu inamici, spuse el agasat de aerul sceptic al lui Sandy. Am putea face un efort. Pentru binele lui.

Ea trăgea nervoasă de panglicile cămăşii de noapte. Fericirea lui Rodney era mai importantă decât orice. El spera ca maică-sa şi taică-său să rămână la High Falls.

— Dar nu crezi c-ar fi mai rău? Poate că-şi va face false speranţe în privinţa… unei împăcări, bâigui ea.

— Vom analiza această problemă la timpul potrivit,

declară el solemn. Bun, trec să te iau într-un sfert de oră. Ai face bine să fii îmbrăcată. Dacă nu, pregăteşte-te să faci faţă consecinţelor.

O sfida, cu o sclipire senzuală în adâncul ochilor. Câteva minute mai târziu, dârdâind de frig, în ciuda treningului, îl întâlni pe aleea umbrită.

Îi dădu instrucţiuni: ea trebuia să fugă încet cale de cinci sute de metri, apoi să varieze cursa şi să meargă la pas. În tot acest timp, el va alerga până la autostradă şi înapoi. Apoi, vor face o baie rapidă în piscină înainte de micul dejun.

Când dispăru la o curbă, Sandy îşi încetini imediat fuga. Să fugă dacă-i place, se gândi ea cu iritare. Sigur că sportul îi permitea să-şi întreţină imaginea de playboy, odată ce trecuse de treizeci de ani.

Admiră alene răsăritul soarelui, ale cărui raze palide străbăteau frunzişul des al arborilor. Cuprinsă de un sentiment vag de vinovăţie, îşi spuse că în fond

această idee de jogging era a lui. N-avea decât să alerge prin pădure ca Tarzan, ea nu era Jane a lui. Nu trebuia decât să-i ceară Andreei să-l însoţească.

Îşi acceleră totuşi pasul. Într-un talmeş-balmeş, în minte îi veniră amintiri. Ce mult îi plăcea să se trezească dimineaţa lângă Rod! El îşi plimba mâinile blânde şi nerăbdătoare pe trupul ei somnoros şi ea simţea cum se topeşte. îl ruga să nu se oprească. Vocea lui Rod devenea răguşită. O variaţie pe două voci pe tema pasiunii. Înfiorată, Sandy mări pasul.

Când veni în întâmpinarea ei, cu faţa scăldată în sudoare, făcură o pauză. Trupul lui emana unde de căldură în care se simţea mirosul subtil amestecat de apă de toaletă, săpun şi sudoare. Ea respiră adânc pentru a se impregna cu acest parfum nou şi familiar.

— Unde este prietena ta? întrebă ea, forţată să devină la dureroasa realitate.

— Presupun că încă în pat. Eşti singura persoană cu care am putut vreodată să mă antrenez dimineaţa. Tu cel puţin nu te şifonezi când te părăsesc pentru a alerga în ritmul meu.

Deci, Andreea nu împărtăşea bucuriile joggingului. Precis, prefera să se ocupe împreună cu ea de alte activităţi mai plăcute, se gândi cu amărăciune. Rod îi mângâie obrazul.

— Eşti cam palidă. S-ar zice că nu te-ai obosit prea mult, îi reproşă el.

O urmă în camera ei de parcă era lucrul cel mai firesc din lume. Imaginea patului nefăcut, trezi în ea amintiri minunate. Prima dată când făcuseră dragoste, crezuse că găseşte fericirea pe care o cunoscuseră părinţii ei înaintea sa, pacea profundă, satisfacerea dorinţelor celor mai nebuneşti, impresia că ajunsese la destinaţie.

Sandy ridică ochii spre Rod şi înţelese că el îi împărtăşea gândurile. Tensiunea care domnea se accentuă.

Oh! Rod, îi veni să strige. Dragostea mea! Unica şi marea mea dragoste!

— Lungeşte-te pe covor, îi ordonă el cu o voce răguşită. O să te ajut să faci gimnastică. Trebuie că-ţi lipseşte antrenamentul.

— N-am niciun chef. Pleacă de aici. O să mă culc la loc.

Se simţi brusc teribil de obosită.

— În acest caz, mă culc cu tine. Dar trebuie să gemi cu discreţie ca să nu-l trezeşti pe Rod.

— Ieşi afară!

— Ah! Acele gemete! murmură el cu un zâmbet nostalgic. Sunt aşa de excitante. Mai ştii?

— Asta nu te priveşte.

— Erai mai uşor de manipulat altă dată, murmură el.

— Oh! Inutil să-mi aminteşti.

În vocea ei se simţea amărăciunea.

— Bine, aşază-te pe covor, o să-ţi ţin gleznele dacă vrei.

Ea îşi făcu exerciţiul maşinal, cu gândul aiurea. Într-o cabană de munte, nu departe de High Falls. Afară furtuna făcea ravagii. Zece minute mai târziu, exerciţiile terminate, rămase lungită pentru a-şi recăpăta răsuflarea. Rod o observa, stând turceşte. Ea cunoştea bine dorinţa care sclipea în acest moment în fundul ochilor lui căprui.

— Nu, şopti ea, pierdută.

Altă dată, aceeaşi dorinţă îi prinsese în capcană şi-i antrenase într-un vârtej distructiv. Dar asta nu se va mai întâmpla. Lecţia fusese învăţată. Când se lungi lângă ea, Sandy izbucni:

— Dacă mă atingi, îmi fac bagajele şi plec!

El păli, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Ochii îi lansau fulgere de mânie.

— Nu mă voi lăsa sedusă, reluă ea.

El o rostogoli pe o parte, jenat.

— N-o să-mi iert niciodată ce am făcut, mărturisi el.

— Ce anume? întrebă ea, mirată.

— Prima dată. În cabană.

— Oh!

— Îmi amintesc de prima noastră întâlnire. Aici, la hotel. Te angajaseră să cânţi.

El întoarse capul şi o privi drept în ochi, drept în suflet.

— Îţi aminteşti? Era în luna iulie.

Dacă îşi amintea? Cum ar putea uita?

Capitolul 4

Cocoţată pe un taburet, uşor aplecată pe chitară, Sandy cânta ultimul cântec al serii. Pentru prima ei seară la hotelul Powers, alesese o fustă neagră lungă şi o jachetă de catifea albastru turcoaz. O siluetă înaltă apăru dintr-odată la intrarea restaurantului. Bărbatul se strecură fără zgomot printre mese şi veni să se aşeze chiar în faţa ei. Ascultă cu atenţie sfârşitul cântecului fără a o scăpa din ochi.

Acei ochi întunecaţi străluceau atât de intens în semiîntunericul sălii încât Sandy fu cuprinsă de o emoţie nedefinită.

Ieşirea ei din scenă fu salutată cu aplauze puternice. Necunoscutul veni în hol, în faţa ascensorului.

— Ultimul dumitale cântec a fost minunat. îţi aparţine?

— Da, răspunse ea cu răceală.

Apăsă din nou pe butonul liftului, cu chitara strânsă la piept ca un scut.

— Pot să-ţi ofer un pahar?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea maşinal.

Un refuz pe care-l făcea întotdeauna numeroşilor inoportuni care o invitau după ce termina de cântat.

Ascensorul veni în sfârşit şi ea se urcă în cabină. Dar în momentul când uşa se închidea, în faţa expresiei lui dezamăgite, fu cuprinsă de o remuşcare ciudată. Pentru prima dată în viaţa ei simţea nevoia să se justifice, să-i explice că nu acceptă niciodată invitaţiile spectatorilor.

A doua zi dimineaţă, tocmai când îşi termina micul dejun, îl văzu înaintând spre ea prin sala de mese goală a restaurantului.

— Bună! salută el vesel.

Ea îşi ţinea ochii aplecaţi pe bucheţelul de flori de pe

masă.

— Bună.

— Îţi plac florile?

— Bineînţeles.

— O să cer să ţi se aducă în cameră în fiecare zi.

— Nu, mulţumesc.

El se întunecă.

— Nimic mai uşor, să ştii. Familia mea este proprietara acestui hotel.

Mai apoi, el îi mărturisise că era prima oară când profita de prestigiul numelui său pentru a impresiona o femeie.

— Te cunosc. Te numeşti Rod Powers.

Îi aruncă o privire glacială şi continuă după aceea să contemple buchetul cu încăpăţânare.

— Şi eu te cunosc. Sandy Fay Eliott. Faydna. Presupun că ţi-ai creat acest pseudonim plecând de la cele două prenume?

— Da. Nu-i prea original, nu-i aşa?

— Dar eficace.

Avea un zâmbet minunat de cald, plin de promisiuni pe care încă nu le înţelegea. O chelneriţă se apropie în grabă de masa lor.

— Doriţi ceva, domnule Powers? O cafea?

El ezită, căutând pe faţa lui Sandy o aprobare. Aceasta îşi trimise la dracu' reţinerile:

— Vrei să-mi aduci şi mie o cafea?

— Bineînţeles. Doriţi şi altceva, domnule Powers?

— Nu. Este suficient, spuse Rod aşezându-se.

Când fură serviţi, el se instală mai bine pe scaun şi privi tânăra liniştită aşezată în faţa lui.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi. De ce?

— Cânţi în cluburi de multă vreme?

— De la optsprezece ani.

Întrebările lui o puneau în defensivă. Instinctiv, simţea pericolul venind din partea interlocutorului. De ce îi permisese să se aşeze, ea care refuza în general orice contact extraprofesional?

— Îţi place să cânţi în public? N-ai niciodată necazuri în cluburi?

— Uneori. Mai ales la New York. Dar hotelul vostru îmi place mult. Domneşte o ambianţă. familială.

— Ai putea rămâne. O să vorbesc imediat cu directorul.

Ea zâmbi.

— Nu, mulţumesc. Am alte angajamente.

— Sentimentale?

— Nu, turnee de cântece, replică ea, un pic agasată de insistenţa lui.

— Scuză-mă că devin indiscret, spuse el cu o sinceritate dezarmantă. Dacă am merge să ne plimbăm? La această oră a zilei, îmi place să inspectez locurile. Fii liniştită, este munca mea. Vii sau nu, trebuie să o fac. Credeam că te-ar amuza să mă însoţeşti.

— Bine. Sper să nu greşesc, termină ea în sinea ei.

În timpul restului şederii la High Falls, el nu o lăsă o clipă. O ducea la plimbare, o învăţa să joace tenis şi să înoate. Fusese foarte mirat să descopere că ea habar nu avea despre aceste două sporturi.

— Nu se naşte toată lumea cu o rachetă de tenis în mână, îi răspunse ea râzând.

Rod se îndreptă şi ea reveni brusc la realitate.

— Ţi-am făcut o curte asiduă luni de zile, spuse acesta ca pentru a-i confirma că şi el se pierduse în amintiri. În februarie, ai acceptat până la urmă să te

căsătoreşti cu mine.

— Eram deja amanţi.

— Da.

Asta se petrecuse în timpul sărbătoririi tuturor sfinţilor. Era din nou angajată la hotelul Powers.

— De ce mă respingi? o întrebase el în faţa uşii camerei ei în prima seară.

Se sărutaseră îndelung, dar el voia mai mult.

— Îţi imaginezi că mă doreşti, dar nu este adevărat. Nu sunt genul tău de femeie.

Ea se forţă să râdă. În compania lui, prefera să se joace de-a tachinăria, pentru a evita lucrurile serioase.

— Te doresc, murmură el, cu capul cufundat în părul ei des însoţind cuvintele cu gesturi, o acoperi de sărutări fierbinţi şi mângâieri din ce în ce mai îndrăzneţe. Numai Dumnezeu ştia cum găsise forţa să se desprindă. Şi să râdă. Cu el, singura salvare era să rămână pe ton de glumă.

— Mâine te duc în excursie, declară el. Mi-ar plăcea să-ţi arăt unul dintre colţurile mele preferate.

Ea acceptă cu inima strânsă, cuprinsă de un presentiment. De ce oare nu-i cerea s-o lase în pace?

A doua zi dimineaţă porniră la drum cu un coş de picnic.

— Nu ne vom întoarce decât diseară. Vreau să te învăţ noţiuni despre alpinism. Răbdarea de care dădea dovadă în privinţa ei o mira din ce în ce mai tare, de fiecare dată.

— Nu uita că o să cânt pentru cină. Aş vrea să mă odihnesc înainte de a intra în scenă.

— Nu-ţi face griji.

Escaladarea se petrecu fără vreun incident. Sandy

poseda un simţ al echilibrului înnăscut şi o bună coordonare a mişcărilor. Mâncară pe o stâncă de unde se vedea o panoramă splendidă. Ea aprecie mai ales o cascadă care ţâşnea din vârful muntelui. La începutul după-amiezii, la orizont se profilară nori mari şi considerară că este mai bine să se întoarcă la hotel.

— Uite, Rod, un vultur! exclamă ea brusc.

El se întoarse în direcţia indicată de ea.

— Da. S-ar zice că este un semn prevestitor, murmură el.

Vulturul ateriză dintr-odată pe sol.

— Oh! şopti Sandy, emoţionată.

— Precis a văzut o pradă.

— Ştiu că aşa este viaţa, dar.

— Să ne întoarcem, Sandy. O să dea furtuna peste noi.

Nu se aflau decât la câţiva kilometri de hotel când izbucni furtuna. De pe vârfurile munţilor coborau în vale rafale de vânt anunţând ploaia.

— Vino. Este o cabană pe aproape, strigă Rod pentru a acoperi urletul vântului.

O luă de umeri şi o îndemnă să fugă. Ajunseră la cabană chiar la timp. De-abia închiseseră uşa după ei.

că începură să curgă şiroaie din cer. S-ar fi zis că vremea purta pică acestor doi muritori care sosiseră să-i scape.

— Ce potop! rosti Sandy, în faţa ferestrei. Vântul rece de munte scăzuse temperatura. Rod aprinse în şemineu un foc reconfortant. În faţa mesei de pin se afla o bancă largă care servea pentru şedere dar şi ca pat.

— Uite că avem un loc confortabil, spuse el cu un zâmbet satisfăcut.

Sandy preferă să nu-l privească. Se simţea prinsă în

cursă. În cursa propriilor ei dorinţe. Ar fi trebuit să insiste să se întoarcă la hotel, dar cuvintele nu-i ieşeau de pe buze.

— Timpul se va calma, spuse el. Vom putea pleca în curând.

Sandy clătină tăcută din cap. El izbucni brusc într-un râs lipsit de veselie. Surprinsă, ea făcu stânga-mprejur.

— Am prevăzut totul, mărturisi el arătând cu un gest larg cabana.

— Da?

— Azi dimineaţă m-am sculat în zori ca să vin să fac curăţenie în cabană. Am adus sacul de dormit şi lemne pentru foc. Era cât pe ce să aduc şi mâncare suplimentară, dar ai fi înţeles imediat stratagema mea.

Râse din nou. Sandy trasa desene abstracte pe geamul aburit.

— Am spălat şi dalele. Totul trebuia să strălucească de curăţenie. Pentru tine.

— Te-ai gândit chiar la toate, spuse ea cu o voce care îi sună ciudat în urechi.

— Te iubesc, Sandy.

— Te înşeli. Te atrag pentru că nu semăn cu femeile pe care le frecventezi în mod obişnuit. Ai o fixaţie asupra mea, nimic altceva. De altfel, nici nu mă cunoşti.

— În cazul acesta, spune-mi ce-ar trebui să ştiu. Te rog, Sandy arată-mi calea spre inima ta.

— Imposibil.

Cum să-i explice teama teribilă care o cuprindea?

— Fiindcă muzica este singura care pare să fie în stare să te emoţioneze, o să-ţi vorbesc despre muzică, spuse el rar. Prima oară când te-am ascultat cântând, cântecul tău a atins o coardă sensibilă în mine. M-ai făcut să descopăr muzica. Doar tu, Sandy. Mă simt în armonie

perfectă cu tine. Mă înţelegi?

— Nu. nu ştiu. Avem vieţi total diferite. Drumurile noastre s-au intersectat din întâmplare. Trebuie să se amestece? Pot oare?

— Cred că da.

În vocea lui schimbată se simţea o imensă tandreţe. Răvăşită, Sandy închise ochii.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Vei vedea că apoi toate îndoielile tale se vor risipi. Dar nu vreau să te grăbesc, draga mea.

Deoarece ea nu răspundea, el continuă:

— Cum se va stinge focul, vom pleca. Ne vom adăposti sub sacul de dormit.

— Prefer să aştept aici încetarea furtunii, spuse ea cu inima bătând cu putere.

Încordată, privea fără să vadă declanşarea elementelor naturii. Rod se apropie de ea, dar nu o atinse. Sandy se lipi de el.

Acest contact brusc îi smulse lui Rod un geamăt înăbuşit. O înlănţui cu acea asprime care-i plăcea şi o înfiora în acelaşi timp.

— Nu-ţi fie frică, murmură el strângând şi mai tare acel trup ce fremăta.

Dându-i la o parte buclele rebele, începu să-i presare gâtul cu sărutări fierbinţi. O cuprinse un val de căldură şi se agăţă de el, gata să leşine.

— Dragostea mea, dragostea mea, gemu el cu faţa cufundată în părul ei.

Amândoi căzură pradă pasiunii dezlănţuite ce mocnise în ei. El îi mângâia cu lăcomie sânii şi dorinţa lui Sandy izbucni pe măsură ce mâinile lui alunecau mai jos, tot mai jos, în interiorul blugilor.

— Pielea ta este aşa de fină, iubita mea. S-ar zice că

este mătase, mătase caldă şi vie.

O ridică în braţe şi o puse delicat pe culcuşul pe care i-l pregătise. Căldura privirii lui smălţuite cu paiete aurii o mişcă până în fundul sufletului.

Rod, amantul meu atât de tandru.

El îi cercetă îndelung faţa şi păru să ezite.

— Linişteşte-te, spuse el, dacă vrei, nu vom merge mai departe.

Aceste cuvinte alungară ultimele temeri ale lui Sandy. îi zâmbi, zâmbi şi el şi lumea încetă să mai existe. El se aplecă pentru a-i săruta gura oferită cu voluptate înainte de a-i mângâia cu buzele colţul ochilor şi pometii obrajilor.

Ea îi desfăcu încet nasturii de la cămaşă. Încurajat de acest gest începu şi el să-i scoată hainele.

— Dragostea mea, dragostea mea, repeta el.

Când fu goală, el îi contemplă un lung moment curbele armonioase cu un surâs pierdut de fericire. Apoi îi sărută cu o pasiune devoratoare gura, sânii, şoldurile perfecte.

Ea îi înapoie mângâierile cu timiditatea datorată lipsei de experienţă. Totuşi, Rod ştia că şi ea îl dorea la fel de mult, fiindcă îi murmura numele fără încetare, ca o incantaţie, printre mici gemete de extaz. Trezea în ea o dorinţă pe care nu ar fi îndrăznit să şi-o imagineze nici chiar în cele mai nebuneşti visuri.

Cu degete tremurânde, ea îi căută fermoarul de la pantaloni şi atunci el se îndepărtă pentru a se dezbrăca complet şi nimic nu se mai opuse plăcerii pe care o pretindeau trupurile lor avide…

În mijlocul acestui foc care o ardea, ea gustă o pace necunoscută până atunci. Se simţi la adăpost, în siguranţă. Uimită, înţelese că-l va iubi pe acest bărbat toată viaţa.

Arcuită spre el, îl imploră să meargă mai departe, să-i potolească dorinţa ce creştea din ce în ce mai mult. Rod prinse curaj. Îi exploră cele mai intime părţi ale trupului şi ei îi veni să urle de fericire. Vru să protesteze când el se îndepărtă dintr-odată, dar privirea plină de dorinţă şi blândeţe pe care i-o adresă, o împiedică.

— Te iubesc, şopti el.

Ea îl auzi ca o promisiune şi un angajament în acelaşi timp. Îl prinse de şolduri şi-l atrase pentru a-l face să-i înţeleagă nevoia de a-l primi în ea.

I se supuse cu o delicateţe atât de mare încât fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Scoase un strigăt şi se strânse şi mai mult în el. Voia mai mult, încă şi mai mult.

— Încet, dragostea mea. El încă întârzia extazul final. Timp de lungi secunde savurară această aşteptare delicioasă, cu simţurile treze. Vibrând la unison cu Rod, transportată de ritmul din ce în ce mai alert al tovarăşului ei, se apăsa în el până la sufocare. Şi apoi izbucni plăcerea ca un soare imens. O plăcere de o asemenea intensitate încât nu-şi putură reţine un strigăt.

Gâfâind, rămaseră o vreme nemişcaţi, înlănţuiţi ca doi copii care căutau să se îmbărbăteze după o furtună violentă.

Când îşi recăpătară răsuflarea, Rod începu să mângâie pielea umedă a lui Sandy.

— De ce nu mi-ai spus că era prima oară? întrebă el încet.

Ea nu răspunse. El îi sărută pe rând ochii închişi.

— Sandy?

Ea întredeschise languros pleoapele. În ochii ei turcoaz trecu o sclipire maliţioasă.

— S-a terminat furtuna?

— Nu.

El îi luă buzele cu pasiune şi făcură din nou dragoste.

— Eşti a mea, gemu el, doar a mea.

— Da.

Sandy reveni brusc în prezent. Amintirea vechii lor pasiuni făcea să-i alerge mai repede sângele prin vine.

— Totul este de domeniul trecutului, spuse ea cu amărăciune. Ar fi mai bine să punem cruce.

— Dar cum să uiţi. De ce nu mi-ai spus că mă iubeai înaintea nopţii noastre de nuntă?

— Ţi-am scris un cântec.

— Un cântec? Hotărât lucru, nu o să te schimbi niciodată, spuse el glumeţ.

El n-ar înţelege niciodată că însemna muzica pentru ea. Cândva pretinsese că era în armonie cu ea. Ce minciună. Ea nu ştiuse să-i trezească decât coarda sensibilă a dorinţei, nimic mai mult.

— Cântecul nostru nu vorbea despre dorinţă, murmură ea cu o faţă rece ca marmura.

— Era totuşi un duş! replică el râzând.

Dorinţa din ochii lui se împleti cu blândeţe.

— Tigroaico!

El o numea astfel altă dată pentru a-i saluta nerăbdarea cu care reacţiona la mângâierile lui. Sandy deveni stacojie. Mai bine să pretindă că a înţeles greşit.

— Mă băteam pentru a supravieţui, spuse ea. Ca să mă apăr. Când m-ai atins adineauri, a trebuit să mă apăr. Mi-am arătat ghearele fiindcă îmi invadaseşi teritoriul.

Îşi zâmbiră. Rod se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să înot. Vii?

Ea scutură din cap.

* * *

— Ce mâncăi! exclamă Joyce în timp ce ceilalţi

înfulecau cârnaţi, clătite, salată de fructe.

Rod îi aruncă lui Sandy o privire complice, dar nu menţionă ieşirea lor matinală.

— Mor de foame! strigă Andreea. Trebuie să fie aerul de munte. Va trebui să fac mai multe exerciţii pentru a topi caloriile.

Îşi însoţi cuvintele cu o privire plină de subînţelesuri în direcţia lui Rod. Sandy auzea des o astfel de remarcă în lumea artificială a showbusinessului.

— Mă duc să lucrez, o anunţă el pe un ton hotărât.

— Da? se miră Andreea. Te credeam în vacanţă.

— Sandy scrie poeme, interveni Rod cu o voce calmă.

— Ce gen de poeme? insistă Andreea.

— Nimic extraordinar. Genul în care dragostea rimează cu întotdeauna, explică Sandy cu un accent de ironie.

— Ce scrii în acest moment?

— Pregătesc o culegere care va ieşi de Sfântul Valentin.

În cameră, îşi scoase carneţelul cu spirale şi trecu în revistă poemele deja scrise. Aşa cum sugera titlul „Ritmurile vieţii”, culegerea trata episoade diverse a unei vieţi de dragoste. şi dezamăgire: prima dragoste, visurile tinereţii, cea de-a doua dragoste, „cea adevărată”, visuri noi. În ciuda experienţei sale nefericite, nu reuşea să găsească linia directoare.

Închise ochii pentru a încerca să evoce despărţirea de Rod. O adevărată destrămare. Impresia atroce de dezintegrare.

Dar fusese suficient ca în această dimineaţă să-şi pună mâna fierbinte pe ea, ca viaţa să i se tulbure. Nu trebuia să se mai întâmple. Erau încă prea atraşi unul de altul. De acum încolo, trebuia să se ferească.

Oftând din rărunchi, încercă să se concentreze asupra paginii albe. Spre prânz, ieşi pe terasă. Joyce şi Justin flecăreau pe şezlonguri.

— Cu ce te ocupi, Justin? întrebă ea alăturându-li-se.

— Sunt psiholog, specializat în probleme matrimoniale.

— Eşti căsătorit deci?

— Soţia mea a murit de câţiva ani. Am o fiică de paisprezece ani. Ea crede că ar fi timpul să mă recăsătoresc.

— Fata ta îţi dictează conduita? întrebă ironic Joyce. Ce mai psiholog eşti! O consulţi în fiecare seară ca să-ţi completezi dosarele?

— Nu, dar găsesc că tinerii au adesea idei bune. Mai ales când coincid cu ale mele.

El era foarte comunicativ şi nostim. Sandy nu-şi putu înăbuşi un hohot de râs. Joyce se îndreptă spre piscină şi îi admirară plonjarea minunată.

— Ce energie! Nu găseşti? Eu o găsesc fantastică.

— Eşti îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— Da, din iarna trecută, când am venit să schiez aici cu fiica mea. Tina o place mult pe Joyce. Am revenit la Crăciun şi la Paşti. În vara asta, Tina este în tabără, de aceea sunt singur. Din nefericire, Joyce nu vrea să facă planuri serioase cu mine. Poate ar accepta un mic flirt. Ce spui?

— Nu. Dacă Joyce ţine la dumneata, propunerea ar jigni-o. N-ai obţine nimic de la ea şi te-ar urî.

— Te-ai gândit vreodată să te lansezi în psihologie? întrebă el râzând.

— Pe moment, mă gândesc doar să mă arunc în piscină.

Se duse să-şi pună costumul de baie, execută câteva mişcări de braţe, alene, apoi făcu pluta, savurând mângâierea soarelui pe faţă.

Se gândi din nou la conversaţia cu Justin. Bărbaţii sunt atât de exigenţi. În aroganţa lor, îşi imaginează că femeile nu cer decât să se opună voinţei lor. Măcar de n-ar exista dragostea, gândi ea, dragostea şi cortegiul ei de suferinţe.

După baie, se puse iarăşi pe lucru, hotărâtă să avanseze. Sfârşi prin a trage o linie verticală în mijlocul paginii. De o parte scrise „Bărbaţi”, de cealaltă „Femei”. Pe prima coloana notă, forţă, în cealaltă, blândeţe. Nu, era stupid! Tăie nervoasă ce scrisese şi azvârli carnetul pe masă. Atrasă de un zgomot de voci din salon, ieşi. Justin şi Joyce, luau un apetitiv în compania Andreei.

— Te-am văzut înotând, declară imediat tânăra. îţi lipseşte vizibil antrenamentul. Ar trebui să-ţi prelucrezi mişcările.

— Mulţumesc pentru sfat, murmură Sandy pe cât posibil de calmă.

Murea de dorinţa de a-i administra o palmă mutrei drăgălaşe a Andreei. În acelaşi moment, intrară domnul Powers şi Rodney. Copilul povesti cu multe detalii plimbarea lor pe marginea lacului. Sosi şi Rod.

— Spune-mi, Sandy se interesă Andreea, primeşti probabil o pensie alimentară mare?

— Enormă! spuse Sandy, încântată să o păcălească.

Refuzase categoric banii pe care Rod îi propunea în fiecare lună. În cele din urmă, hotărâseră să deschidă un cont pe numele lui Rodney.

În încăpere răsună râsul lui Rod.

— În realitate, Sandy ar fi şi mai bogată dacă aş muri. Este unica mea moştenitoare.

Andreea şi Sandy scoaseră în cor o exclamaţie de surpriză.

— Da, continuă Rod, ea va moşteni cincizeci şi unu de procente din bunurile mele. Restul va merge la fiul meu. Nu mi-am modificat testamentul niciodată.

— În acest caz, ar fi bine s-o faci, spuse sec Sandy.

— Oh! dar nu am intenţia să mor curând, ripostă el cu un zâmbet glumeţ.

— Roddy dragule, susură Andreea, nimeni n-are chef să moară! Ar trebui să-ţi aduci testamentul la zi. Tata îmi vorbea deunăzi chiar de dispoziţiile pe care le-a dat. Acum când biata mea mamă nu mai este pe lume, eu sunt singura lui moştenitoare.

După masă, Rod îi propuse Andreei o plimbare:

— Să mergem puţin în grădină, Andreea. Nu vorbeai de exerciţiu, azi dimineaţă?

— Ca să topesc caloriile? Oh! Nu mă gândeam la mers pe jos.

— Păcat pentru tine.

— Vreau să merg cu tine! strigă brusc Rodney cu o voce stridentă.

— Este ora ta de culcare, dragul meu, îi reaminti Sandy.

— Nu vreau să mă culc.

— Te-ai culcat târziu ieri seară. Dacă nu dormi acum, va trebui să te culci cu o oră mai devreme, diseară. Alege.

— De ce trebuie să mă culc? Vreau să mă plimb cu tata. Este vacanţă.

— Un motiv în plus să ai un program regulat. Dacă te culci, vei fi mult mai în formă după aceea.

— Ascultă, Rodney, interveni tatăl lui. În această săptămână vom organiza o mare excursie. Poate vineri. Vom face picnic pe munte. Ce spui?

Îl ridică pe băiat pe umeri şi se îndreptă spre camera sa.

— Grozav! strigă Rodney cu un zâmbet radios.

Rod o lăsă pe Sandy să-i scoată îmbrăcămintea şi şosetele. Băieţelul nu întârzie să adoarmă.

Rod o urmă pe Sandy în camera ei.

— Ce mirare să te aud vorbind despre program regulat fiului tău, spuse el. Tu care te înfuriai dacă din nefericire pronunţam acest cuvânt!

O părăsi brusc şi ea se aşeză la masa ei, un pic zăpăcită. Acum, avea o idee. Pentru a evoca divorţul vor exista două serii de poeme: unul va exprima

punctul de vedere al bărbatului, celălalt al femeii. După enumerarea diferitelor lor reproşuri, vor ajunge să se gândească şi la momentele bune pe care le împărtăşiseră. Vor sfârşi evocând singurătatea pe care fiecare o încerca fără celălalt.

Singurătatea, ea o cunoştea. Vidul. Obscuritatea. Desperarea.

Din fericire, va avea întotdeauna muzica ei. Şi Rodney, cel puţin pe moment. Fiindcă el va creşte. Într-o bună zi va pleca să-şi facă viaţa lui. Ea nu-l va împiedica să zboare din cuib, oh nu! Era în firea lucrurilor. Nu-i va impune fiului ei să rămână pentru fericirea ei. Nu-l va şantaja. Nu-i poţi cere nimănui să-ţi facă fericirea. Trebuie s-o găseşti singur.

Capitolul 5

Vineri, nori negri ameninţători acopereau munţii. O brumă groasă se lăsase peste văi. Pe terasă cu mama lui, Rodney arbora o faţă bosumflată. Timpul prost îi forţase să anuleze excursia.

— Ascultă, îi spuse Sandy, furtuna nu va izbucni până

după-amiază. Ce-ar fi să mergem să facem un picnic pe malul lacului?

Veni şi Rod. Propunerea lui Sandy nu reprezenta pentru fiul lor decât o slabă consolare.

— Bine, răspunse copilul. Dar vreau să vină şi tata.

— Unde anume?

Rod îl luă pe băieţel în braţe şi-l aruncă în aer de câteva ori.

— Să facem picnic pe malul lacului, îi explică Rodney între două hohote de râs. Se grăbi să adauge cu voce joasă:

— Să mergem, dar numai noi trei.

Sandy înţelese perfect reacţia fiului ei. Andreea îl monopolizase pe Rod toată săptămâna. Spre marea lui uşurare, acesta acceptă.

— Vă las, anunţă ea. Am de lucru.

Acum că îşi găsise ideea directoare, cuvintele îi veneau fără dificultate. Compuse mai multe poeme cu uşurinţă. Dimineaţa se scurse fără ca nimic să-i tulbure concentrarea.

Spre prânz, simţi vag că uşa i se deschide uşor. Cu coada ochiului, zări două siluete în prag. Fără un cuvânt, Rodney se apropie de ea şi aşteptă. Continuă să scrie vers după vers, cu fruntea încreţită. Când îşi termină poemul, Rodney îi puse mâna pe umăr.

— O clipă, dragul meu, murmură ea. Lasă-mă să recitesc.

Băieţelul se aplecă peste carnet pentru a descifra cuvintele pe care nu le cunoştea. Satisfăcută de ceea ce scrisese, Sandy puse apoi stiloul jos. Îşi luă fiul în braţe şi-i sărută gâtul cu tandreţe.

— Gata pentru acel picnic? întrebă ea.

Lângă uşă, Rod o contempla cu un aer acid. Pe faţa

lui se zărea o tristeţe amestecată cu regret.

— Fiul meu este mai şmecher ca bătrânul său tată! spuse el pe un ton vesel, în contradicţie cu expresia feţei. A înţeles cum să-ţi fie întrerupt lucrul fără a fi certat! Din nefericire, eu nu am avut niciodată acest talent.

— El nu este brutal. Ştie că nu-mi place să fiu deranjată chiar în mijlocul unui poem.

— Înţeleg, rosti el pe un ton ce suna a scuză.

— Hai, plecăm, spuse Rodney nerăbdător.

Porniră la drum. Rod ducea coşul cu picnic.

— Este un safari! exclamă băieţelul cu un băţ în mână. Poate vom întâlni o turmă de elefanţi.

Făcându-i jocul, Rod şi Sandy îl urmară în şir indian. Norii negri încă mai ameninţau la orizont dar, în jurul lacului, razele de soare reuşeau să străpungă ceaţa, făcând să strălucească frunzele pomilor şi pietricelele potecii.

Sandy se simţea minunat de vie. În timp ce pătrundeau într-un luminiş frumos, nu-şi mai putu reprima încântarea.

— Uite!

Rod se opri, în timp ce în faţa lor Rodney continua să meargă.

— Uite cum străluceşte soarele pe fiecare picătură de rouă. S-ar zice că sunt mii de curcubeie.

Ea – i arătă cu degetul un tufiş umed încălzit de soarele matinal. Rod o contemplă un timp apoi îi mângâie obrazul.

— Cu ochii tăi frumoşi de egipteancă, vezi viaţă printr-un soi de ceaţă. Curcubeiele sunt doar în capul tău.

El începu din nou să meargă. Tulburată, crezuse că descoperă o tristeţe adâncă în privirea lui. O plângea oare că avea o viziune deformată a vieţii?

— Nu am de gând să mă schimb, spuse ea înfuriată. Să ştii că am învăţat multe.

— Ca de exemplu?

— Am învăţat să fiu eu însămi, să mă accept aşa cum sunt.

— Bravo! Ce înseamnă asta exact?

— Asta înseamnă că refuz să semăn cu Joyce, cu oamenii din lumea ta, prietenii tăi.

— Nu înţeleg nimic din ceea ce spui.

Aţinti asupra lui un deget acuzator.

— Ştii ce? Cea mai mare greşeală din viaţa ta a fost să mă iei de soţie.

— Zău?

— Da. Nu sunt femeia care îţi trebuia. Ochii căprui ai lui Rod scânteiară de mânie.

— Şi ce gen de femeie îmi trebuia?

— O stăpână a casei perfectă, îmbrăcată întotdeauna după ultima modă de la Paris. O femeie capabilă să pregătească o cină de douăsprezece persoane în cinci minute. O femeie preocupată doar de ceea ce gândesc oamenii despre ea şi interiorul ei.

— Tu nu posedai deci niciuna din aceste calităţi? întrebă el cu răceală.

— Niciuna. îmi place să mă îmbrac bine din când în când, dar nu în fiecare zi. Mi-e groază de institutele de frumuseţe. Puţin îmi pasă dacă mănânc hamburgeri şi dacă un pat este făcut sau nu, nu mă interesează.

El izbucni brusc în râs.

— Asupra acestui punct, de acord.

Prinsă pe nepregătite, Sandy bombăni:

— Tu erai întotdeauna furios pe mine.

— Recunosc că am un caracter urât când nu mi se face pe voie. Dar m-am făcut mai bun, n-ai remarcat?

Ea îşi aminti de toleranţa de care dăduse dovadă în privinţa Andreei. Şi Rodney! Nicicând nu se arătase atât de răbdător cu el.

— Da.

— Şi ai remarcat că tu eşti cea care te înfurii mereu?

— Poate.

Vocea lui deveni vibrantă şi răguşită şi ea se înfioră.

— Adu-ţi aminte. Îmi regretam de fiecare dată izbucnirile de furie. Te consolam, te sărutam şi apoi făceam dragoste. Dacă ţi-aş spune că în acest moment sunt trist, m-ai săruta? Ai face dragoste cu mine?

Privirea lui tandră şi maliţioasă o tulbura. Din fericire, Rodney alese această clipă pentru a le striga:

— Nu veniţi? Mergeţi ca nişte melci!

Se întoarseră la hotel pe la jumătatea după-amiezii. Andreea năvăli spre Rod, părând furioasă.

— Unde aţi fost? Îmi făceam tot felul de griji.

Joyce interveni cu calm.

— Ţi-am spus că a ieşit cu Sandy şi fiul lui.

— Am mâncat pe marginea lacului, se mulţumi să explice Rod mângâind uşor buclele blonde ale Andreei.

— Ar fi trebuit să mă anunţi. V-aş fi însoţit cu plăcere.

— Era o plimbare strict familială, spuse el.

Puse coşul de picnic în bucătărie şi dispăru. Înciudată, Andreea ieşi în grădină. Joyce şi Justin hotărâră să facă o partidă de tenis înaintea furtunii.

— Ce facem acum, mamă? întrebă Rodney.

— Eşti de nepotolit! Nimic nu te obligă să fii mereu ocupat.

— Ba da!

Zâmbetul lui şmecheresc amintea atât de al diavolului său de tată!

— Copil neastâmpărat! îl certă ea, cu inima plină de

dragoste. Am putea juca un joc de cărţi?

El reflectă, cu nasul încreţit.

— Nu. Mi-e foame. Dacă am face o prăjitură de ciocolată?

— Imposibil. Nu avem nici reţeta. nici ciocolata.

— Cunosc reţeta pe din afară, mamă! Şi ne putem duce la bucătăria mare să căutăm ce ne lipseşte. Oh! te rog, mamă!

Sandy nu putu rezista zâmbetului său fermecător, acelor ochi căprui smălţuiţi cu auriu. Uneori, simplul fapt de a-şi privi fiul îi zdrobea inima.

— Bine. Dar dacă va fi de nemâncat, te previn: vei fi singurul responsabil!

Se duseră râzând să-i ceară bucătarului restaurantului ingredientele necesare. Acesta le

propuse chiar o reţetă pe care Rodney o refuză cu dispreţ. Înapoi în bucătăria cea mică, copilul dădu ordine.

— Pune cuptorul la 350! Pe urmă topeşte pe baie de abur un baton de ciocolată şi o bucată de unt.

— La ordinele tale, şefule! răspunse Sandy care se învârtea în jurul vaselor.

În continuare, după instrucţiunile fiului ei, bătu ouăle spumă cu zahăr şi le încorporă în sosul de ciocolată. Apoi adăugă făina, un vârf de cuţit de sare şi nuci pisate.

— Ce se întâmplă aici?

Sandy tresări la sunetul familiar al acestei voci grave. Rod se sprijinea pe tocul uşii. Blugii lui mulaţi îi puneau în evidenţă coapsele musculoase. N-avea dreptul să fie atât de frumos! se gândi ea punând prăjitura la cuptor.

— Reglează minutarul la o jumătate de oră, ordonă Rodney.

Ascultă şi, cu mintea liberă în sfârşit, se lăsă antrenată în domenii interzise. Acest bărbat atât de viril o

făcuse cândva să cunoască toate plăcerile. În braţele lui trăise extazul perfect.

Îşi amintea şi el?

Cu obrajii în flăcări, revăzu cu precizie scenele lor de amor, când, trup lângă trup, îşi provocau cel mai plăcut dintre chinuri.

— Se face o prăjitură cu ciocolată, tată!

— Toate meritele îţi revin, dragul meu. N-am făcut decât să-ţi execut ordinele.

Rodney pufni în râs.

— Este adevărat că mama este nulă la bucătărie. Nu este în stare să urmeze o reţetă.

— Fie uit un ingredient, fie îl pun de două ori!

Rod se instală în fotoliul său favorit şi fiul i se căţără imediat pe genunchi.

— Nu te descurcai prea rău când voiai, zise el.

— Mama? Nu ştie nici măcar să prăjească un ou. Ar trebui să vezi prăpădul când îmi invit prietenii la masă!

Băieţelul făcu o strâmbătură.

— Şi mâncarea pe care o pregăteai altă dată pentru noi trei?

Roşind, Sandy răspunse pe un ton agresiv:

— Venea de la birt. Toată.

Rod făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Da, reluă ea. Bunica n-a vrut niciodată să mă înveţe să gătesc. Când ne-am căsătorit, ştiam doar să fierb apă.

— Şi recepţiile pe care le dădeam? Se ocupa un cârciumar?

Imposibil să mintă. îşi promisese să se arate de aici încolo aşa cum era.

— Recepţiile reuşite, da. Celelalte. ei bine, când aduceai invitaţi pe neaşteptate, adesea nu aveam nimic să

le ofer.

— Cum ai făcut de n-am ştiut nimic? Plăteam toată facturile. Mi-aş fi dat seama.

Sandy inspiră adânc şi mărturisi:

— La moartea bunicii mele, am avut o mică moştenire. Am vândut şi casa. Unul dintre prietenii mei visa să-şi deschidă un restaurant şi eu i-am împrumutat banii.

Rod oftă exasperat.

— Dumnezeule! Ţi-ai riscat întregul capital? Ai idee de numărul restaurantelor care falimentează pe an?

— Nu. De altfel puţin îmi pasă!

— Continuă. Deci i-ai împrumutat banii tăi tipului.

— Şi a deschis un restaurant care mergea foarte bine. Şi mi-a rambursat banii integral. Când m-ai anunţat că o să dăm primul nostru dineu, m-am dus să-l văd. El s-a ocupat de totul. M-a învăţat să utilizez produsele gata preparate. Când aduceai invitaţi, căutam în congelator. Dar se întâmpla să fie şi gol.

— Caz în care dineul era un dezastru.

— Da, un dezastru complet. Chiar am făcut eforturi, Rod, dar într-o bună zi m-am săturat. Doream o viaţă mai simplă.

— În realitate, spuse Rodney, venindu-i în ajutor, a făcut progrese.

— Mulţumesc, dragul meu.

Un zâmbet tandru îi luminează faţa abătută. Soneria cuptorului sună şi scoase din cuptor prăjitura.

— Rodney îmi citeşte reţeta şi, uneori, reuşim să facem feluri suficient de complicate.

Tăie cu grijă prăjitura în pătrăţele mici pe care le puse pe o farfurie.

— Du-te şi bate încet la uşa bunicului tău, spuse ea. Dacă răspunde, propune-i să vină la noi pentru această minunată gustare.

Copilul dispăru în fugă pe coridor. Rod se apropie de masa unde trebăluia Sandy. Luă o firimitură care rămăsese pe masă şi o înghiţi.

— Mmm! Delicios. Pot să iau o bucată?

— Aşteaptă să vină şi ceilalţi.

Era aproape de ea. Cu vârful degetului, îi urmări conturul urechii.

— De ce nu mi-ai mărturist niciodată că nu ştiai să găteşti?

— Nu îndrăzneam. Se presupune că oricine poate face după o reţetă.

— Greşit. Dacă oamenii ar ajunge să facă bine orice de la început, la ce ar folosi şcolile şi universităţile? Regret că nu mi-ai spus. Mai există ceva ce ar trebui să aflu despre tine şi nu ştiu? murmură el.

Îşi plimbă mâna de-a lungul gâtului ei şi coborî încet până la şolduri.

— Nu. nu ne cunoşteam prea bine înainte de a ne căsători. îmi făceam o grămadă de probleme de ceea ce soţiile prietenilor tăi reuşeau să facă într-o clipită. îţi aminteşti acel cocteil de şampanie pe care Doya îl preparase pentru cincizeci de persoane? Şi făcuse ea însăşi chiar şi plăcinţelele.

— Grozav! Doya era o adevărată pacoste!

Îşi strecură mâna sub bluza lui Sandy. Ea fremătă şi se desprinse pentru a spăla tava în chiuvetă.

— Nu-ţi arăţi ghearele? întrebă el. Ce aştepţi să strigi că eşti violată?

Vocile domnului Powers şi Rodney răsunară pe culoar. Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

— Te cam grăbeşti!

— Tigroaico. Ştiu cum să te fac să-mi torci la ureche, şopti el înainte de a se duce să-şi întâmpine tatăl.

Ce dreptate are! se gândi ea, iritată de intensitatea reacţiilor sale. Contactul mâinii lui cu pielea ei goală aprinsese în ea mii de focuri. Încercă să se calmeze şi servi pahare mari cu lapte pentru toată lumea. Se aşezară în jurul mesei.

— Felicitări, Rodney, spuse ea, cred că n-ai uitat nimic. Prăjitura este delicioasă.

Mâncară în tăcere o vreme.

— Şi competiţiile tale, Rod? întrebă Sandy.

— Am distrus un motor. Oricum mă gândeam să mă retrag din circuit. Trebuie că îmbătrânesc.

Să îmbătrânească el? Nu. El nu va îmbătrâni niciodată. Nu va pierde niciodată această ardoare de viaţă care-i caracteriza pe toţi cei din familia Powers. Era o calitate pe care o admirase întotdeauna la ei. Energia debordantă, vitalitatea inepuizabilă. Cum să nu se lase vrăjită? Sosirea lui Joyce şi a Andreei îi întrerupse gândurile.

— Sandy? Nimeni nu te-ar putea acuza că eşti prea vorbăreaţă, dar astă seară baţi recordurile! S-ar crede că te-ai transformat subit într-o mumie! o tachină Joyce la cină.

— Este cufundată în consideraţii înalt filosofice, spuse Andreea pe un ton mieros.

Sandy nu dădu atenţie acestei înţepături răutăcioase. Tânăra trebuie că îi purta încă pică fiindcă nu fusese invitată la picnic. Nici ea însăşi n-ar fi fost prea încântată să vadă o fostă soţie dând târcoale bărbatului râvnit. Gelozia Andreei era de înţeles.

Cuibărit lângă ea în fotoliu, Rodney se uita la

televizor. Rod luase loc pe canapea, cu Joyce şi domnul Powers. Nici el nu deschisese gura toată seara.

— Cine vrea cafea? întrebă Joyce, ducându-se să pună cafetiera pe foc.

— Ai nevoie de ajutor? se oferi Rod.

— O ajut eu, declară Rodney sărind în picioare.

Trecu peste picioarele lungite ale lui Rod şi prin faţa fotoliului Andreei.

— Fii atent, îl avertiză Sandy. Nu uita că va fi fierbinte cafeaua.

Joyce întinse copilului o ceaşcă de lichid fumegând, pe care el o puse cu precauţie lângă Sandy. La al doilea drum, în momentul în care se pregătea să dea o ceaşcă Andreei, aceasta căscă şi întinse brusc braţele. Ceaşca şi farfurioara zburară prin aer, vărsând cafeaua pe pantalonii tinerei.

— Oh! Pantalonii mei noi!

Furioasă, îi administră o palmă sonoră băieţelului. Sandy sări ca un arc din fotoliul ei, gata să-i riposteze

Andreei în acelaşi fel. Dar Rod nu-i lăsă timp. O prinse de talie şi-i opri gestul. Sandy fierbea de furie.

— Dacă mai ridici mâna asupra fiului meu, îţi scot ochii! ţipă ea. Este vina ta dacă.

— Sandy, calmează-te, făcu Rod cu vocea lui gravă. îi ţinea acum ambele mâini.

— Lasă-mă! se zbătu ea.

— Ocupă-te mai bine de fiul tău, ordonă el.

Copilul privea scena cu ochii măriţi de groază.

Odată eliberată din mâna lui Rod, Sandy îl trase spre ea. Rodney îşi ascunse faţa scăldată de lacrimi la pieptul mamei.

— O să-ţi pun gheaţă, iubitule. Asta o să-ţi facă bine. Câteva minute mai târziu, îl culcase cu o cataplasmă de

gheaţă pe faţă.

— Hai să ne uităm un pic la obraz, spuse ea după ce îi cântase un cântec de cowboy care îi plăcea lui mult.

El se lăsă examinat.

— Nu mă doare deloc, se lăudă el. Am opărit-o pe Andreea?

— Deloc, fii liniştit.

Îi citi o poveste, apoi îl înveli. Când stinse lumina şi închise uşa, el dormea deja.

Înapoi în salon, văzând aerul angelic al Andreei, Sandy fu cuprinsă de dorinţa irezistibilă de a o pălmui. Joyce îi servi o ceaşcă de cafea cu un zâmbet amabil.

— Sandy? Mă scuzi că am reacţionat aşa de violent, spuse Andreea. Am lovit fără să mă gândesc.

— Pe viitor te sfătuiesc să te gândeşti, replică Sandy pe un ton glacial.

Rod o privi cu reproş.

— Ţi-a prezentat scuze.

— Lui Rodney trebuie, nu mie. Bun, incidentul este încheiat, adăugă ea cu calm.

Domnul Powers se aplecă spre ea.

— Presupun că momentul este prost ales pentru a-ţi cere să ne cânţi?

— Mă simt un pic obosită. Cred că o să mă retrag. Noapte bună!

În camera ei, lucră un moment la textele sale, apoi hotărî să facă o baie caldă. Nimic mai bun pentru a se destinde! Pe buze îi apăru un mic zâmbet. Un păhăruţ de alcool nu-i va face rău. În casă domnea tăcerea; toată lumea se dusese la culcare. Se strecură în bucătărie, se servi cu un pic de zmeurată şi se duse tiptil în baie.

Îşi puse paharul pe marginea căzii şi intră în apa caldă şi binefăcătoare. Peste cinci minute, furia o părăsise

complet.

Cuprinsă de o moliciune dulce, închise ochii şi nu-i deschise decât cu un mare efort, când simţi o prezenţă în încăpere. Rezemat de tocul uşii. Rod devora din ochi fiecare centimetru din acel trup gol întins în apă.

— Nu adormi, spuse el cu o voce mângâietoare, dacă nu vrei să te îneci.

— Ce faci aici?

Moleşită de baie, n-avea forţa să se revolte, mai ales că el dispăruse deja.

Ce bărbat ciudat, se gândi ea, luând o înghiţitură de lichior, apoi încă una. În curând, paharul era gol.

— Uite, am adus sticla, spuse Rod intrând în baie, înarmat cu un al doilea pahar.

Turnă lichior în ambele pahare şi se aşeză pe marginea căzii.

— N-ar trebui să fii aici, îl certă ea.

— De ce? Vrei să te frec pe spate? spuse el cu un râs înfundat.

— Nu mă spăl. Mă relaxez.

— Întotdeauna ţi-am admirat pielea. Strălucirea ei. Uneori, chiar ai impresia că străluceşte.

— Poate că cineva îmi dă arsenic. Altă dată femeile foloseau arsenic să-şi lumineze tenul. Am aflat în epoca în care voiam să ştiu totul pentru a-ţi impresiona prietenii.

— Îi impresionai aşa cum erai.

— Chiar? murmură ea cu uşoară ironie. Oricum, nu mai are importanţă.

— Te-ai bătut ca o leoaică pentru fiul nostru, adineauri. De ce naiba nu te-ai bătut aşa şi pentru căsnicia noastră?

Se lăsă o tăcere interminabilă. Apoi:

— Când hotărăşti să faci echipă, spuse ea, nu trebuie

să te baţi pentru partenerul tău. Te baţi contra adversarilor pentru a câştiga echipa.

— Înţeleg.

În clipa următoare, el dispăru.

Capitolul 6

Timpul prost persistă până în weekend, dar marţi norii dispăruseră. Cerul era de un albastru limpede. Soarele inunda munţii unde lumina aurie alterna cu umbra mov.

Pe terasă, Sandy respira cu toată fiinţa aromele primăverii care se sfârşea.

— Parfumul naturii, murmură ea. Atât de bogat, atât de îmbătător. Natura cea generoasă şi binefăcătoare.

— S-ar zice că eşti într-o dispoziţie bucolică, făcu vocea lui Rod în spatele ei.

O auzise! Roşie ca focul, se eschivă privirii adânci şi impenetrabile a fostului ei soţ. Din fericire, sosirea lui Rodney puse capăt jenei ei. Copilul pufăia de nerăbdare.

Expediţia întârzia să pornească la drum. Prevăzuseră să plece la ora opt, ceea ce le dădea timp să ajungă la cascadă înainte de prânz. Ori, era deja opt şi jumătate.

Andreea apăru în cele din urmă într-un pantalon şi o cămaşă asemănătoare cu îmbrăcămintea de plajă pe care o purta la micul dejun.

— Mergem în munţi, îi spuse Rod, expediind-o să se schimbe. Nu la plajă.

Luară fiecare câte un rucsac plin cu mâncare pregătit de bucătarul hotelului şi trupa o luă pe poteca ce ducea spre lac. Ajunşi la o bifurcaţie, se îndreptară spre stânga, în direcţia muntelui. Andreea nu contenea să-şi arate entuziasmul. În exuberanţa ei îl strânse pe Rod şi-l sărută pe gură.

— O să ne distrăm nebuneşte! strigă ea.

El îi zâmbi cu indulgenţă. Justin era în frunte, urmat în ordine de Joyce, Rodney, Sandy, Andreea şi Rod.

— Atenţie! Primul obstacol! strigă Justin.

O ramură de copac bloca drumul. O ţinu în sus până când trecură toţi, apoi se grăbi să treacă în capul coloanei. Sandy nu se putu împiedica să nu zâmbească văzându-i pălăria tiroleză ornată cu o pană.

În cursul ultimelor zile, ajunsese să-l aprecieze pe Justin din ce în ce mai mult şi prinsese o adevărată prietenie pentru el. Bietul de el o hărţuise pe Joyce fără încetare. Insistenţa lui era înduioşătoare, dar Sandy îi reproşa că o tratează pe cumnată-sa ca pe un copil. Joyce era o femeie. Dacă voia s-o cucerească, trebuia s-o trateze ca atare.

Mergeau acum pe coasta muntelui, în direcţia unei trecători. Mica poteră urca abrupt. Această primă etapă îndeplinită, coborâră într-o vale râpoasă ca un

canion. Partea cea mai dificilă a traseului urma să fie ascensiunea muntelui următor, o creastă fără vegetaţie, plină de pietre care ameninţau să o ia la vale în orice clipă.

— Justin! strigă Rod, menţine direcţia sud-sud-vest până ajungi la un pinten stâncos care seamănă cu un canion mare. Acolo ia-o pe partea care duce spre vest.

— ’Nţeles, şefu’!

Joyce se întoarse spre Sandy cu un zâmbet maliţios.

— Uită-te la ei! Se cred mari exploratori plecaţi în descoperirea pământurilor necunoscute!

Când ajunseră la pintenul stâncos, Rod ceru o pauză. Totuşi, nimeni nu era obosit.

— În afară de urechile lui Rod.

Andreea vorbea fără întrerupere de o oră şi Sandy spera ca ea să tacă până la urmă pentru a putea savura

liniştea. Pădurea degaja un miros de pin delicios care se adăuga mirosului mai greu al pământului mustind de apă. Ici şi colo, se observau straturi de flori sălbatice multicolore.

— Priviţi! spuse Rod. Se vede lacul, acolo.

Într-adevăr, în fundul văii, scânteind ca un diamant la gâtul unei femei, lacul de lângă hotel îşi etala apele calme.

— Cred că mâine mă voi duce la pescuit. Ce părere ai, dovlecel? îl întrebă el pe fiul său.

— Merg şi eu, declară Andreea, dar va trebui să mi se fixeze momeala în cârlig.

Rodney o privi cu un aer superior.

— Să ştii că noi pescuim cu muşte.

— Ce grozăvenie! Cum naiba se face agăţarea unei muşte în cârlig?

Izbucniră toţi în râs.

— Linişteşte-te, sunt muşte artificiale, răspunse Rod zburlindu-i uşor părul. Nu le facem niciun rău. Şi acum, la drum!

De această dată el preluă conducerea, urmat îndeaproape de Andreea. Justin închidea coloana. Sandy încerca disperată să-şi înăbuşe lacrimile. Niciodată Rod nu se arătase atât de tolerant pentru neştiinţa ei. Niciodată nu manifestase faţă de ea atâta blândeţe. Avea impresia că este trasă într-o gaură neagră şi fără fund unde cădea fără să se oprească. Cu preţul unui efort imens de voinţă, reuşi să-şi învingă această ameţeală îngrozitoare. Era caraghios să-şi plângă atât de milă!

După o scurtă coborâre, poteca urca drept spre cea de-a doua creastă. Gâfâind din cauza urcuşului, Andreea încetase, în fine, să vorbească. Vântul sufla prin frunze. Arborii păreau să-şi murmure secrete de neînţeles pentru muritori. Strigătul vesel al unei păsări sparse tăcerea. O

veveriţă cocoţată sus îi răspunse.

La ora zece ajunseră la limita pădurii şi se opriră. Blocuri de stâncă blocau drumul.

— A fost o surpare, constată Rod contrariat.

Justin veni lângă el.

— Ai vreo idee? îl întrebă Rod. Obstacolul mi se pare dificil şi periculos de trecut.

— Am putea să schimbăm drumul, s-o luăm de-a lungul văii şi să urcăm apoi un pic mai sus.

— Asta ne-ar lua timp.

— În acest caz, propun să ne întoarcem la hotel, declară Andreea cu un aer extenuat.

Rod nici măcar nu o ascultă.

— Justin, dacă unul dintre noi s-ar căţăra pe această cornişă, putem ajuta femeile şi pe Rodney să treacă. Odată ajunşi pe stânci este uşor să sari şi să ajungi în potecă.

Justin examină cu atenţie situaţia.

— Da, ar trebui să meargă.

Ajutat de Rod, Justin se agăţă de marginea cornişei şi datorită unui echilibru perfect, se căţără fără greutate pe platforma de pietre.

— Este rândul tău, Sandy, îi ordonă Rod. Odată ajunsă sus, sări pe potecă şi aşteaptă ca Joyce să ţi-l trimită pe Rodney.

În timp ce Rod o împingea, Justin se aplecă pentru a-i da mâna. Datorită forţelor lor conjugate, ajunse uşor pe cornişă.

— Bravo! exclamă Justin.

Sandy aplecă ochii spre Rod, dar acesta se întorsese deja spre Joyce. Nu va primi niciun compliment de la el. Ce măgar! Justin o ajută să se urce pe a doua cornişă.

Joyce şi Rodney o urmară fără mare greutate. Cu un salt agil, Sandy ateriză pe partea cealaltă a surpăturii şi-l

prinse pe Rodney pe care i-l întinsese Joyce.

Andreea avu greutăţi. La prima tentativă căzu pe spate în braţele lui Rod, scoţând un strigăt. Justin îi zâmbi cu blândeţe şi o grăbi să încerce din nou.

Sandy rămase impasibilă, dar Joyce şi Rodney schimbară priviri dezgustate.

— Ce neputincioasă! spuse Joyce cu voce tare.

A doua oară fu bine. Rod îi ordonă surorii sale s-o ajute pe Andreea să urce pe a doua cornişă. Joyce se execută, dar o trase atât de tare încât nefericita Andreea fu literalmente catapultată peste margine, unde era ca o râpă. O fulgeră pe Joyce cu privirea.

În curând toţi trecură obstacolul şi reîncepură să meargă. O jumătate de oră mai târziu, se găseau pe o culme şi contemplau de la distanţă scurta cascadă care se rostogolea cu un zgomot de tunet. îşi desfăşura vălul scânteietor sub soare, de unde scânteiau mii de steluţe de lumină irizată.

Mai jos, într-o vâlcea înverzită, cascada devenea un pârâu fierbând de spumă. Acolo vor mânca.

— Mergem? întrebă Rod, care se aşezase lângă Sandy. Avem o oră întârziere de la program.

— Da, murmură ea cu regretul de a se smulge de la acest minunat spectacol.

El o mângâie blând pe păr, apoi preluă conducerea coloanei. După ce trecură peste a doua zonă de surpături, ajunseră în vâlceaua verde.

Se descotorosiră de rucsacuri şi pulovere. Sub pulover, Andreea îşi păstrase costumul de baie.

— Dacă am merge până la cascadă înainte de a mânca? propuse Sandy.

Sugestia el fu primită de un concert de mormăieli.

Doar Rod fu încântat de propunere şi Rodney sări în picioare, hotărât să nu fie lăsat în urmă. Tatăl lui îi zâmbi tandru şi-l bătu pe umeri.

Nu întârziară să ajungă în susul cascadei. Cocoţată pe o stâncă, Sandy admira panorama. În zare, pe cerul senin şi luminos, se profilau vârfuri învăluite într-o ceaţă transparentă.

Rodney începu explorarea marginei cascadei. Descoperi o fosilă şi alergă să le-o arate, după care plecă din nou în galop.

— Fii atent! îi strigă ea.

Rod îi înconjură umerii.

— Este frumos, nu-i aşa?

Inima lui Sandy bătea nebuneşte.

— Da, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată.

Cu ochii fixaţi asupra munţilor, simţea până la durere prezenţa acestui trup viril de care era lipită.

— Îţi aminteşti prima oară când te-am adus aici? întrebă el. Ziua marii seducţii.

Această voce mângâietoare, plină de subînţelesuri, o făcu să ameţească. Închise ochii ca şi cum pământul se scufunda sub ea şi urma să cadă în prăpastie. Nu. Imposibil. Braţul puternic al lui Rod ar împiedica-o. Se strădui să alunge amintirile trezite de această strângere. Dar cum să reuşească? Aici veniseră să se plimbe în ziua furtunii, ziua când găsiseră refugiu în cabană.

Cum să uite paradisul? Din păcate, ea nu-şi mai avea locul. Era un paradis interzis unde Rod îi permisese să intre doar fiindcă o dorea. În timp ce ea, Sandy, îl iubea.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

Ea îl privi pe el, dragostea ei, piscul său inaccesibil.

— Te comparam cu aceşti munţi.

— Ce vrei să spui?

Sandy îi mângâie uşor obrazul.

— Par atât de aproape. Ai impresia că este suficient să întinzi mâna ca să-i atingi. Numai că ei rămân intangibili, se depărtează pe măsură ce te apropii, conchise ea cu tristeţe.

— Sunt atât de inaccesibil?

Ea se gândi la drumul parcurs în acea dimineaţă.

— Da. Aceste coline, acele văi, pantele abrupte ce trebuie urcate. Curajul ţi se termină.

— De ce? De ce este atât de greu?

— Voiai să fiu ceea ce nu sunt. Este peste puterile mele.

O strânse mai tare.

— Te înşeli. Te voiam aşa cum erai, voiam pur şi simplu să fac parte din viaţa ta. Dar tu m-ai exclus.

— Greşit, spuse ea, tulburată de intensitatea privirii lui. Nu. nu eram făcută pentru tine.

Timp de o secundă, în efortul comun de a se înţelege nu fură decât unul. Ca şi cum viaţa lor depindea de acest efort. Acest moment privilegiat nu

dură. Un zgomot de paşi marcă sfârşitul scurtului interludiu în care sufletele şi inimile lor se întâlniseră.

Era Andreea.

— Ce faceţi aici? întrebă ea cu un mic râs nervos. Noi murim de foame!

Joyce şi Justin soseau chiar în urma ei.

— Am adus rucsacurile cu mâncarea, declară Joyce. Locul este ideal. Uitasem ce vedere magnifică este aici. Nu este de mirare că nu aţi mai coborât.

Rod se depărtă de Sandy. Rodney, care urmărea urcarea lentă a unui melc pe o stâncă, îşi abandonă examenul şi veni în fugă.

Sandy îşi reveni treptat în fire. Tocmai trăise o clipă

magică împreună cu bărbatul pe care îl iubea. Inima îi era plină de o muzică divină. Acolo, în plin soare, timp de o secundă se simţise în armonie perfectă cu lumea. Dar vocea Andreei întrerupsese melodia.

— Uite, Rod, ţi-am adus mâncarea, spuse tânăra cu vocea ei cea mai fermecătoare.

El îi zâmbi, dar maxilarul îi tremura. Mirată, Sandy se întrebă dacă se simţea la fel de frustrat ca ea.

Se instalară în cerc pe o stâncă încălzită de soare. Din oficiu, Andreea se aşeză lângă Rod. Sandy se gândi că tânăra se integra perfect în lumea familiei Powers. Mai avea încă defecte datorate tinereţii, dar cu timpul, şi ajutorul expert al lui Rod, se va maturiza.

I-ar oferi lui Rod un cămin bine întreţinut, unde totul va funcţiona fără greşeală. Îmbrăcată de marii

creatori de modă, ar fi întotdeauna de o eleganţă ireproşabilă. Ar şti să facă bucătărie. Oh nu! îşi spuse ea într-un elan desperat.

— Formidabil! Pui! strigă Rodney scotocind în rucsacul lui cu încântare. Şi limonadă! Bău imediat o gură. Bucătarul hotelului făcuse bine lucrurile. Existau şi sandvişuri cu şuncă, clătite, una din specialităţile sale, şi un sortiment întreg de brânzeturi şi biscuiţi pentru a completa acest picnic copios.

Sandy muşcă înfometată din prima clătită umplută cu un amestec de legume şi creveţi. A doua era cu cârnaţi. Fără să se gândească, cu un gest maşinal îi întinse lui Rod clătită cu creveţi şi el îi dădu în schimb clătită lui cu cârnaţi, deja muşcată.

Doar când surprinse privirea şocată a Andreei îşi dădu seama de ce făcuse. Era prea târziu pentru a da înapoi. Se înroşi.

— Lanţul Apalaşilor traversează munţii Adirondacks,

nu-i aşa? întrebă Justin.

— Da, până la Bangor, în Maine, cred, răspunse Rod.

— Şi spre sud până unde merge?

— Până în Georgia, spuse Rod culegând o plantă ce creştea într-o fisură a stâncii. Să ne odihnim un pic pe iarbă, înainte de a ne întoarce.

Strânseră resturile de mâncare în două rucsacuri pe care bărbaţii propuseseră galant să le ducă, apoi coborâră iar în vâlcea. Se lungiră la soare pe iarba moale.

— Sandy, începu Joyce, tu care eşti poetă, de ce iubim noi atâta aceşti munţi?

— Pentru unii, ei reprezintă o provocare, un obiectiv greu de atins, care presupune eforturi mari. Pentru majoritatea dintre noi, ei ajută la relativizarea lucrurilor arătându-ne inutilitatea problemelor noastre. Ne scot din noi înşine. Ştii că Adirondacks nu fac parte din Apalaşi, în realitate? Că sunt cei mai vechi? Altă dată erau numiţi munţii peruvieni.

— Ce vârstă au? se interesă Rodney cu ochii strălucind de curiozitate.

— Sunt foarte, foarte vechi.

— Precambrieni, preciză Rod.

— Adică deja bătrâni când cea mai mare parte a pământului pe care o cunoaştem nu exista încă.

— Da. Aproape toată America de Nord era încă sub apă, spuse Rod. Aici era un platou care aparţinea marelui scut Canadian.

Se vedea că Rodney era foarte impresionat de aceste explicaţii.

— Atunci, primii oameni s-au născut aici! exclamă el.

— Este un pic mai complicat! spuse Sandy. În decursul secolelor, ploaia şi vântul au săpat încet, încet, şanţuri în platou. Aceste şanţuri s-au lărgit şi au devenit

râuri.

— Şi glaciaţia? îi suflă Rod.

— Da. A sosit glaciaţiunea. Gheaţă în stare să spargă piatra. Gheaţă rece şi grea care făcu să se îndrepte munţi şi sape văile. Şi când gheaţa s-a topit, ghiceşte ce a rămas.

— Ce? întrebă Rodney.

— Lacuri. Sute de lacuri minunate.

— Şi de asemenea grămezi de stânci şi pietre. Ne-au rămas de altfel un mare număr de surpături de trecut pentru a ajunge la hotel, conchise Rod.

Dădu astfel semnalul de plecare. Femeile îşi udară feţele şi mâinile în pârâu apoi îşi puseră puloverele. Bărbaţii hotărâră să urmeze acelaşi itinerar ca la venire, fiindcă cel puţin cunoşteau piedicile.

Cum Sandy o luă înainte pe potecă, întâlni privirea lui Rod şi-i adresă un zâmbet larg. Voia să-i mulţumească pentru această zi minunată şi mai ales pentru minutele petrecute cu el singur, minutele când cunoscuse o fericire pură.

Nu ştiu niciodată dacă Rod înţelesese mesajul, fiindcă Andreea năvălea deja asupra lui.

— Sunt gata! anunţă ea veselă.

Fără niciun zâmbet pentru Sandy, Rod îşi luă prietena de braţ. Sandy simţi cum lacrimi amare îi înţeapă pleoapele. Îl strigă pe Rodney şi o porniră la drum fără să-i aştepte pe ceilalţi.

Când ajunseră la surpătură, Rod coborî primul cele două cornişe pentru a ajuta femeile. Sandy sări fără greutate, dar avea certitudinea că Rod o păstră în braţe mai mult decât era necesar când o prinse.

— Aşteaptă, spuse el strângând-o la piept.

Cu inima bătând nebuneşte, ea se degajă. Trebuia neapărat să-şi revină înainte ca ceilalţi să-i vadă

tulburarea.

Andreea trecu ultima. Aşezată pe marginea cornişei, se lăsă să cadă cu toată greutatea în braţele lui Rod, urlând:

— Atenţie! Sosesc!

El se clătină sub şoc, apoi o respinse, impasibil. Ridică ochii să vadă dacă Justin avea nevoie de ajutor, dar canadianul scutură din cap.

Joyce se răsti la Andreea.

— Ce te-a apucat? Vrei să-ţi rupi un picior sau ce?

— Calmează-te, interveni Rod cu fermitate. Nu este grav.

— Dar ar fi putut să fie, bombăni Joyce.

Pe ultima parte a drumului, Sandy îi propuse lui Rodney să-l ia în braţe fiindcă era obosit. Înainte ca acesta să fi avut timp să răspundă, Rod îl urcă pe umerii lui. Joyce mergea cu pas rapid.

Când se apropiau de bifurcaţia unde poteca întâlnea drumul către lac, Sandy avu o strângere de inimă văzând o altă potecă invadată de vegetaţie. Ducea la cabana din lemn. Se vedea că nimeni nu o mai luase pe această potecă.

Gâtul i se strânse. Avu impresia dureroasă că astfel se şterge o parte din viaţa ei. Asta confirma ceea ce ştiuse întotdeauna. Clipa magică trăită în doi în această cabană n-ar fi trebuit să existe niciodată. Vieţile lor erau prea diferite pentru a putea să se armonizeze într-o zi.

Dar nu poţi alunga acele amintiri, se gândi ea. Acele momente unice vor rămâne ascunse în adâncul fiinţei ei pentru totdeauna. Şi vor reveni din când în când pe neaşteptate pentru a-i reaminti că într-o zi cunoscuse adevărata fericire.

Capitolul *1*

— Vreau să merg la piscină, declară Rodney cu încăpăţânare, odată ajuns în cameră.

— Mai este o oră până la cină. N-ai dormit azi după-amiază şi ai nevoie de odihnă, spuse Sandy cu cel mai mare calm posibil.

Ştiindu-l obosit şi enervat de ziua lui lungă, Sandy făcea pe răbdătoarea.

— Nu vreau să dorm!

Sandy aranjă salteaua.

— Hai, suie-te, ca să-ţi scot ghetele, Rodney. Fii ascultător.

— Nu văd de ce ar trebui să dorm.

— Ce se întâmplă? întrebă brusc vocea gravă a lui Rod.

Sandy îi rezumă situaţia, întreruptă ici şi colo de comentariile lui Rodney.

— De ce să nu facă o baie dacă promite să se culce devreme?

— Tocmai a gustat ceva.

— N-am mâncat decât doi biscuiţi! protestă copilul.

Sandy ignoră remarca lui.

— Presupun că nu riscă nimic. Dar nu te crede obligat să-l duci.

— Dar vreau, spuse Rod calm. Nu te nelinişti, îl voi supraveghea.

— De parcă m-aş îndoi! strigă ea indignată. Doar că nu eşti obosit? Te-ai consumat mai mult ca ceilalţi în timpul traseului. Să te ocupi de.

Se opri la timp pe punctul de a menţiona numele Andreei.

— În sfârşit, l-ai dus pe Rodney la întoarcere.

— Mai rezist o oră în plus fără să mă prăbuşesc!

Pune-ţi costumul de baie Rodney, eu mă duc să-l caut pe al meu.

Deschise uşa camerei lui Sandy şi se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Era clar că voia să-i spună ceva.

— Mulţumesc, Sandy.

Ea mări ochii, uimită.

— Da, mulţumesc că te interesezi de oboseala mea. Grija ta m-a mişcat.

— Simplă chestie de bun-simţ.

Ea simţea dintr-odată o mare oboseală. Rod îşi dădu seama, fiindcă începu să-i maseze umerii.

— Tu eşti cea care faci prea mult, murmură el cu o voce răguşită care o făcu să tremure. Mereu atât de serioasă, de hotărâtă să te descurci fără ajutorul nimănui.

Îşi vorbeşte sieşi, se gândi ea, tulburată de ciudăţenia comportamentului lui. Deşi nedumerită, avu brusc dorinţa de a trece peste distanţa care o separa de acest trup puternic pentru a-l strânge la piept. Simţea nevoia să-l îmbărbăteze, Dumnezeu ştie de ce.

Sânii îi înţepau tricoul mulat. Fascinat, Rod îi privea, apoi privirea îi coborî spre talia fină, şoldurile rotunde şi picioarele lungi, frumos modelate.

— Maternitatea te-a schimbat. Fără a-ţi altera caracterul visător, dragostea pentru Rodney te-a maturizat.

O fixa cu intensitate, de parcă ar fi căutat răspunsul la o enigmă nedezlegată. Apoi scutură din cap şi ieşi cu paşi mari.

Sandy se lăsă să cadă pe pat şi auzi cum se închise uşa care lega biroul de camera lui Rod. La ce se gândise el? Senzaţia acelei priviri sumbre o răvăşea încă. Trezise în ea un foc care o cuprindea în întregime. Dorinţa de necontrolat care îi unise într-o zi nu se stinsese. Ea trebuia să-i apere pe amândoi împotriva acestei capcane. „Dorinţa

a servit drept momeală. Eu am căzut în cursă”. Niciodată nu-i va da ocazia să repete aceste cuvinte îngrozitoare.

Rodney năvăli în camera ei şi-i întrerupse gândurile. O sărută cu putere şi ieşi trântind uşa. Numai să nu-l obosească pe domnul Powers acest du-te-vino, se gândi ea puţin neliniştită.

În acea seară, după ce debarasară masa de cină, se duseră cu toţii în salon.

— Sandy, te simţi prea obosită ca să ne cânţi ceva? întrebă domnul Powers.

Ochii lui albaştri îi transmiteau un mesaj de dragoste care-i îmbărbăta inima plină de emoţie. îşi dădu seama ruşinată că nu-i cântase nici măcar o dată de când venise la High Falls.

— Mă duc să-mi caut chitara, spuse ea. Ştiam că mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi plătesc şederea aici, zâmbi Sandy.

Se aşeză pe o pernă şi-şi acordă instrumentul. Uitându-se la Rodney care se instalase pe genunchii tatălui său, începu cu balade de cowboy care-i plăceau atâta băieţelului. Acesta îi zâmbi şi căscă.

Timp de două ore, cântă pentru bucuria tuturor. Uitase senzaţia minunată de a face parte dintr-o familie, căldura, intimitatea, chiar şi prezenţa Andreei şi a lui Justin i se păreau fireşti.

Vrând să alunge momentele rele ale trecutului, înţelese că le alungase şi pe cele bune.

Rod se duse să-şi culce fiul adormit. Când reveni, Sandy tocmai termina o bucată clasică.

— Acum o să vă cânt unul din cântecele mele preferate, anunţă ea.

Atacă primele acorduri şi apoi vocea ei se ridică:

„Iubeşte-mă dimineaţa, în seninătatea soarelui care

răsare.

Iubeşte-mă dimineaţa”.

Şi atunci, întâlni privirea lui Rod care părea însufleţită de o mânie surdă. De ce detesta acest

cântec? Pe mine mă detestă, se gândi ea continuând să cânte. Această melodie fusese primul ei mare succes, cel care fusese înregistrat de Marvin Clay la cererea Sheilei. Ajunse la refrenul final:

„Iubeşte-mă dimineaţa şi te voi iubi când apune soarele Toată viaţa mea”.

Se întoarse spre domnul Powers.

— V-a plăcut?

— Încă unul, spuse el.

— Bine, dar ultimul.

— Barb ry Allen?

Ea dădu din cap.

„La începutul lunii mai când lăcrămioarele înfloresc Pe patul lui un tânăr murea Din dragoste pentru Barb ry Allen”.

Cu gândul paralizat de emoţie, mai intonă câteva acorduri apoi se întrerupse.

— Îmi pare rău. nu pot. Scuzaţi-mă.

Nimeni nu murea din dragoste. Nimeni nu iubea în asemenea grad. Toate aceste poveşti de iubire tragică nu erau decât mituri, nu reflectau nimic, de fapt. Baliverne.

Trebuia să se revolte, să alunge de-a binelea acest sentiment ridicol care-i strica viaţa. Nu suferi decât dacă vrei, îşi repeta ea cu desperare.

— Joyce, unde-i acel faimos desert? întrebă domnul Powers pentru a rupe tăcerea.

— Mă duc să-l aduc!

Ajutată de Justin, tăie prăjitura în bucăţi pe care le

acoperi cu fragi. Sandy profită de acest moment pentru a-şi duce chitara la loc. Trecând pe lângă camera lui Rodney, aruncă o privire.

Rodney dormea profund, cu un picior peste cuvertură. În aceeaşi poziţie ca Rod, observă ea cu inima strânsă.

Depuse un sărut pe fruntea copilului fără să-l trezească.

Rod. De ce detesta atât cântecul pe care-l cântase adineauri? Şi ea? De ce nu fusese în stare să cânte o baladă banală ca Barb ry Allen?

— Sandy! strigă Andreea când aceasta reveni în salon. Ai un talent nebun! Este absolut minunat.

— Mulţumesc.

Luă furculiţa şi înghiţi o bucată din prăjitura delicioasă.

— Ai o voce frumoasă, dulce şi emoţionantă. Ai luat ore de cântat? continuă Andreea.

— Niciodată.

— Mi-a plăcut la nebunie cântecul „Iubeşte-mă dimineaţa”. A fost primul succes al Faydnei, nu? Un mare star, această Faydna. Ce viaţă pasionantă trebuie să ducă! Toate acele călătorii, acele recitaluri. Se spune că toaletele ei de seară costă o avere.

Andreea continuă să se extazieze încă un timp. Sandy se foia nervoasă în fotoliu, rugându-se cerului ca tânăra să tacă.

— Unul dintre prietenii mei a întâlnit-o într-o zi. Se pare că succesul nu i s-a urcat la cap. A semnat autografe ore în şir.

— Andreea, draga mea, Sandy este Faydna, murmură Rod.

Pe faţa Andreei apăru nedumerirea.

— Nu. nu te cred. Nu seamănă deloc cu Faydna. Ea este. mă rog, Faydna este mai înaltă. O adevărată frumuseţe! accentuă ea.

— Nu trebuie să te iei după fotografii, spuse blând Sandy.

— Dar nu cânţi ca ea!

— Oh! Microfoanele transformă vocea, să ştii.

Andreea nu-şi revenea din surprindere şi făcu o nouă tentativă de a nega identitatea lui Sandy.

— Am citit că erai într-o croazieră în Caraibe cu Davy McFane!

— Davy este prietenul meu, nimic mai mult. Nu crede tot ce spun ziarele de scandal.

Domnul Powers îşi puse farfuria goală pe masă.

— Apropo de acest cântec Sandy, nu prea pare inteligent, dar mi se pare că întrezăresc un sens mai profund. Mă înşel?

— Nu. Când femeia îi cere s-o iubească dimineaţa, îi cere în realitate s-o vadă cu defectele şi slăbiciunile ei, ca o faţă care se arată în soare fără artificiile machiajului. Dacă el o mai iubeşte aşa, atunci ea îl va iubi seara, când frumuseţea ascunde defectele fără a le face să dispară. Cam asta am vrut să spun.

Se temea să întâlnească privirea lui Rod. La ce se gândea? înţelesese aluzia? îşi dădea seama că prin acest cântec ea insista să-i lanseze un strigăt de dragoste, un apel s-o accepte aşa cum era?

Luă farfuriile murdare şi le duse în bucătărie să le spele. Aşteptase prea mult de la Rod ca să meargă căsnicia lor, n-ar fi fost nevoie decât de o simplă acceptare reciprocă. Înţelegerea lor pretindea prea multe compromisuri. Viaţa ordonată şi logică a lui Rod nu putea să se armonizeze cu a ei, mult prea dominată de impulsuri.

Rod veni s-o ajute la ştersul vaselor. Domnul Powers le ură noapte bună şi se duse la culcare. Joyce şi Justin ieşiră să facă o plimbare.

— Andreea? întrebă Rod. O mică plimbare prin grădină te-ar tenta înainte să faci nani?

Faţa până atunci îngheţată a Andreei se lumină.

— Ah, da!

— Du-te şi pune-ţi un pulover. Noaptea este răcoare.

Cum dispăru Andreea, el se întoarse spre Sandy care termina de aranjat vasele.

— Regret atât de mult. nu înţelegeam.

Ştia că el vorbeşte despre cântec.

— Nici eu în momentul în care l-am scris, îl asigură ea cu un mic zâmbet enigmatic.

Săptămâna se scursese cu repeziciune. Deja era sâmbătă!

Domnul Powers era lungit pe un şezlong lângă piscină. Ţinea o revistă în mână, dar ochii lui erau închişi. O umbrelă îl apăra de razele arzătoare ale soarelui de acest sfârşit de dimineaţă.

— Tată? Dormi? întrebă Sandy instalându-se lângă el.

Îşi freca părul umed cu un prosop. Costumul ei de baie părea decent comparat cu acele bikini minuscule purtate de două adolescente care treceau prin faţa lor în acel moment.

Domnul Powers îşi ridică pleoapele.

— Nu, nu dorm. Noi bărbaţii, avem dreptul să ne odihnim ochii!

Râseră amândoi din toată inima. Acest bărbat drăguţ avea întotdeauna calitatea de a o face să se simtă în largul ei.

— Şi baia? întrebă el.

— O minune! Înainte de a închide ochii ai remarcat

progresele mele la natație?

— Da.

Se întoarse spre piscină, unde Joyce şi Andreea pluteau alene pe saltelele pneumatice. Şi Andreea purta un bikini foarte sumar.

— Îţi place şederea aici, Sandy? Nu regreţi că ai venit?

După o scurtă ezitare, ea mărturisi oftând:

— Nu, am petrecut momente minunate. Şi cred că din multe puncte de vedere a fost bine şi pentru Rodney.

— Ce vrei să spui?

— El a văzut că, în ciuda divorţului nostru şi fără a fi chiar prieteni, Rod şi cu mine ajungem să ne înţelegem bine.

— Un copil are nevoie de ambii lui părinţi, de mama şi de tatăl lui.

Ea îşi încreţi sprâncenele.

— Sper să fie mai puţin convins ca dumneata. Nu aş vrea să sufere când voi pleca săptămâna viitoare.

— Nimic nu te obligă să pleci, să ştii. Sau atunci ar trebui ca Rod să te urmeze.

— Nu conta pe asta! ripostă ea, cu inima bătându-i mai tare. Oricum, Rod ar refuza să audă acest lucru.

— Cum îţi merge cariera?

Sandy îi mulţumi în tăcere domnului Powers că schimbase subiectul. Dându-şi pe spate părul umed, îi împărtăşi planurile sale.

— Luna viitoare înregistrez un album care va ieşi în această toamnă. Va fi ocazia unei campanii de promovare, când voi apărea din nou în ziare. Şi în ianuarie, voi începe repetiţiile pentru o emisiune de televiziune consacrată în întregime cântecelor mele.

— O adevărată ocupaţie de star! spuse vecinul ei,

glumeţ.

— Ar fi posibil să cânt la hotel într-una din aceste seri? Aş vrea să testez un cântec nou în public înainte de a-l propune lui Marvin Clay pentru album.

— Bineînţeles. O să vorbesc cu directorul.

— N-o să am decât o apariţie. N-aş vrea să fur succesul altcuiva. N-ar fi drept.

— Ai încredere în mine. Ce ai zice de vinerea viitoare? Pleci sâmbătă, nu-i aşa?

Ea dădu din cap. Doar să nu încerce s-o convingă să rămână! Dar nu. Aparent satisfăcut, bătrânelul se cufundă din nou în lectură, în timp ce Sandy fu cuprinsă de o dulce somnolenţă.

Spre prânz, Rod şi Rodney veniră de la lac cu o găleată plină de peşte. Mândri de pescuitul lor, pretinseră să fie fripţi pentru masa de prânz. Joyce şi Andreea refuzară, cu mutre dezgustate. Deşi fără tragere de inimă, Sandy îşi propuse serviciile.

— Ascultă, zise Rod, comandă la bucătărie şase porţii de cartofi prăjiţi, salată de varză şi pâine. Rodney şi cu mine ne ocupăm de peşte. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, râse ea.

Prânzul întruni toate sufragiile. Peştii erau fripţi la perfecţie şi bucătarul le pregătise o tartă suculentă pe care o mâncară cu poftă.

La trei dimineaţa, cuprinsă de inspiraţie, Sandy era aşezată pe covor, cu un creion în mână şi hârtii împrăştiate în jurul ei.

Absorbită de ceea ce făcea, de-abia auzi uşa deschizându-se. Rod luă o foaie la întâmplare şi citi cu voce tare:

Avocatul spuse:

Semnaţi aici cu iniţialele voastre

Ca totul să fie oficial
Judecătorul spuse:
Din acest moment, căsătoria s-a terminat.

Nu mai este nevoie de făcut compromisuri
Cuplul spune:
La revedere.
La revedere.
O lună după, ea îi lipsea
O lună după, el îi lipsea.

Ea se apropie de el şi-i atinse braţul.

— Ce părere ai? Nu-i decât începutul. Va urma povestea rupturii descrisă din punct de vedere al bărbatului o voi confrunta cu cea a femeii. Dar umorul va fi amestecat cu tristeţea. Bărbatul se va chinui, în timp ce femeia va înjura în faţa facturilor.

— O idee foarte bună de a privi din ambele puncte de vedere. Ai lucrat toată noaptea?

Ea începu să strângă foile împrăştiate.

— Da, am reuşit să termin şi un alt cântec. Pianul te-a trezit? Scuză-mă.

— Nu, nu dormeam. Când o să ni-l cânţi?

— Vineri seara, în sala mare. Vreau să testez reacţia publicului.

Ea îşi dădu capul pe spate şi-şi frecă ceafa.

— Lasă-mă pe mine.

Masajul lui blând şi energic în acelaşi timp o făcu să ofteze de mulţumire. Muşchii i se destinseră încetul cu încetul.

— Ai vrea un pahar de vin? întrebă el în cele din urmă.

— Cu plăcere.

Când ieşi, ea se ridică şi-şi netezi pliurile capotului. Apoi îşi trecu cu pieptenele prin păr înainte de a se aşeza

în fotoliu.

Am acceptat un pahar cu vin, nimic mai mult, îşi spuse ea cu fermitate. Asta n-are nicio legătură cu o întâlnire galantă. Nu este niciun rău să bei un simplu pahar, chiar la ora trei dimineaţa!

Se auzi o ciocănitură. Într-un foşnet de mătase, se grăbi să-i deschidă fostului soţ. Aruncă o privire rapidă pe culoar înainte de a închide uşa la loc. Se înşelase? Toate acestea semănau în mod ciudat cu o întâlnire secretă?

Rod puse tava pe masă. La lumina difuză a lămpii, ochii lui aurii scânteiau. Avu impresia că privirea lui o străpungea. Cu un aer pe cât putea de nepăsător, se duse înapoi în fotoliu. El se aşeză pe un scaun în faţa ei. Picioarele lor aproape se atingeau. Ce indecentă! protestă femeia pudică din ea. Dar în faţa absurdităţii situaţiei, fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Cum îţi scrii cântecele, Sandy? De unde îţi vin ideile?

Ea redeveni serioasă.

— Cuvintele îmi vin din întâmplare, de exemplu plecând de la o frază citită sau auzită, din care se nasc tot felul de idei, cărora le trebuie uneori mult timp ca să prindă formă.

Înghiţi o gură de vin şi brusc se înfioră. Rod îşi pusese piciorul peste al ei. O făcea intenţionat sau era doar fructul hazardului? Se degajă ca şi cum n-ar fi observat.

— Şi muzica, de unde vine?

Această voce gravă o făcu să tresară.

— Din nicio parte. Este deja în mine. Este greu de explicat. Este suficient să aud un cântec de pasăre sau un clinchet de pahare de cristal ca în cap să înceapă să mi se

învârtească o melodie. Nu mai am răgaz până când nu transpun notele pe hârtie.

El mângâia cu vârful degetelor marginea paharului. Sandy privea fascinată, de parcă ei i s-ar fi mângâiat buzele, gâtul, lobul urechii. Se aplecă brusc; Rod îi prinsese din nou piciorul. Îşi trase picioarele sub ea pentru a nu-i mai da ocazia.

— De aceea te sculai mereu în plină noapte?

— Da. Când găsesc o melodie, simt nevoia să mă debarasez imediat. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să te trezeşti dimineaţa cu un refren în minte? Nu te părăseşte toată ziua şi simţi că, dacă ai putea să cânţi pur şi simplu o dată cântecul întreg, te-ai elibera. Am citit undeva că o obsesie de acest gen nu este departe de nebunie. Dacă este adevărat, atunci sunt nebună tot timpul!

El râse împreună cu ea şi începu să-i mângâie genunchiul cu vârful piciorului. Ea urmări gestul hipnotizată „incapabilă să se retragă. Trebuie că băuse prea mult! îşi puse paharul gol pe masă şi se pregăti să-i ureze noapte bună.

— Mă duc să caut altă sticlă, spuse el.

— Cred că am băut destul.

— Baliverne! Abia începi să te destinzi. Mă întorc imediat.

Cum se mai înşela! Se simţea încordată ca un arc.

El reveni cu sticla şi turnă în pahare.

— Pentru noul tău cântec! spuse el ridicându-şi paharul.

— Mulţumesc.

Ea bău cu lăcomie. Vinul rece îi linişti gâtul care avea o tendinţă curioasă de a se usca mereu. Piciorul lui Rod se plimbă iarăşi pe genunchiul ei şi o străbătu un lung fior.

— La ce te gândeşti? întrebă el cufundându-şi ochii

într-ai ei.

Cred că eşti foarte atrăgător, că te doresc. Mă gândesc la plăcerea de a mă regăsi din nou în braţele tale.

— La nimic.

Îngenunche în faţa ei. Strecurându-şi mâinile în jurul taliei, o forţă să se ridice şi o strânse. Ochii lui străluceau ca tăciunii. îi mângâie spatele. Ea nu purta nimic sub capotul fin. Stimulat, desenă arabescuri senzuale pe trupul ei, aţâţând focul care-i curgea în vine.

După un timp care i se păru lui Sandy o eternitate, puse stăpânire pe gura ei cu o asemenea violenţă, încât crezu că leşină.

Întredeschise buzele, oferindu-le altor sărutări şi mai pline de pasiune. Băură îndelung din fântâna plăcerii, într-o uitare totală. Când mângâierile lui Rod se făcură mai intime, se lipi de el apoi se îndepărtă uşor, regăsind gesturile de altă dată. El îi prinse atunci sânul cu degetele, excitând sfârcul înainte de a-şi pune buzele.

Sandy îi acoperi faţa cu sărutări, cu degetele înfipte în părul lui des. El îşi strecură coapsa musculoasă între coapsele ei şi ea se arcui făcându-se una cu el, ca o iederă pe un trunchi de copac.

Ea aspira să-i atingă pielea goală, dar el, preferând să prelungească aşteptarea, se mulţumea să se joace cu sânii ei prin ţesătura capotului. În sfârşit, nemaiputându-se abţine, scoase un geamăt răguşit şi-şi înfundă capul la gâtul ei. Când îşi strecură mâinile sub centura pantalonilor lui, el o strânse şi mai tare.

— Este un viol? murmură el muşcând-o de ureche.

— Nu.

— Atunci, poate încerci să mă seduci?

— Poate.

O ridică în braţe şi o duse pe pat. Trupurile lor

înlănţuite se lăsară pe salteaua moale.

Capotul se desfăcu în jurul ei ca petalele unei flori. Dedesubt era goală. Imediat, sub mângâieri experte, ajunse la momentul în care plăcerea urma să explodeze ca un soare grandios. Se simţea cum renaşte, în culmea unei bucurii aproape dureroase.

— Şi acum, mică privighetoare, vei accepta să cânţi pentru mine?

Împreună, se îndreptau spre plăcerea supremă când.

— Ce este? întrebă ea brusc, cu urechile ciulite.

Un strigăt străpunse din nou ceaţa pasiunii lor.

— Rodney!

Respinse trupul viril căruia i se oferea, încordată ca un arc.

— Lasă-mă să mă ridic, Rod.

— Instinctul matern înainte de toate, mormăi el rostogolindu-se.

Dar zâmbetul lui nu reflecta decât tandreţe. Când Sandy intră în încăperea lui Rodney, copilaşul se zbătea sub cearşafuri. îi pipăi fruntea, dar era rece. Trebuie că avea un coşmar. După ce-l calmase şi-l învelise, se întoarse în camera sa.

— Sunt obosită, spuse ea.

— Da, ai dreptate. Te las să te culci.

Se ridică, o mângâie pe obraz şi ieşi. Sandy nu-şi revenea. Alatădată, o astfel de frustrare l-ar fi umplut pe Rod de furie. Dar se simţea prea obosită pentru a mai reflecta. Soarele începea să răsară din spatele munţilor când adormi.

Capitolul 8

Târziu, a doua zi, Sandy se trezi într-o casă pustie. Un mesaj pe masa din salon o înştiinţa că toţi sunt plecaţi

la biserică. După un mic dejun rapid se duse în camera ei să recitească ceea ce scrisese în timpul nopţii. Unele file aterizară în coşul de hârtii. Le recopie pe celelalte în carnetul ei.

Absorbită de munca ei, de-abia auzi familia întorcându-se. Rodney veni s-o anunţe foarte entuziasmat că tatăl lui îl ducea la piscină. Îl sărută cu tandreţe şi se cufundă iarăşi în notiţele sale.

Spre prânz, ciudat de febrilă, ieşi pe terasă. Văzând toată lumea în costume de baie, se simţi prost în pantalonii ei albi şi tricou. O tristeţe adâncă îi strângea inima. Se îndreptă spre bazinul mic al piscinei, unde Rod îl învăţa pe fiul lui să înoate crawl. Aşezată pe margine, Andreea îi privea.

Sandy ar fi vrut să dispară fără a fi văzută, dar Rodney o zări.

— Mamă, uită-te!

Rod se întoarse spre ea zâmbind. Dinţii îi sclipeau pe faţa bronzată. Ce frumos era sub soarele care-i mângâia umerii laţi şi musculoşi! O briză uşoară îi ciufulea părul brun. îşi dezlipi cu greutate privirea de el pentru a-şi admira fiul care îi arăta progresele făcute. Surprinse în tăcere micul zâmbet iritat al Andreei. Tânăra părea să fi înţeles efectul pe care silueta superbă a lui Rod o producea asupra ei.

Ciudat, modul în care această atracţie apărea brusc. O atracţie devastatoare care o plesnea ca un bici şi nu-i lăsa decât un gust amar în gură.

Se extazie de performanţele lui Rodney şi se duse în camera ei. Totul se va aranja, se gândi ea, se va aranja forţat. Cuprinsă de o inspiraţie subită, luă carnetul şi se aşeză la pianul din biroul lui Rod. O melodie îi veni spontan în minte.

„Totul a fost atât de prost în acest ultim timp.

Lucrurile se vor aranja de la sine?

Se întrecea pe ea însăşi, în sinea, conştientă doar de melodia care se impunea treptat sub degetele ei agile, care loveau clapele pianului. De-abia îi auzi pe Rod şi Rodney schimbându-se pentru masă. Mâncară fără ea. Rod culcă copilul, apoi se duse în bucătărie să pregătească un sandviş şi un pahar de lapte pe care le puse pe pian.

După aceea se aşeză la biroul lui şi se cufundă în studiul unui dosar. După un timp, Sandy luă sandvişul şi-l mâncă fără a întrerupe compunerea noului cântec. El zâmbi şi-şi reluă lectura.

— Ai o gumă? întrebă ea.

În timp ce el scotocea într-un sertar, ea se aplecă fără a da atenţie dosarului deschis. Ia te uită! De ce figura numele ei pe acest document? Era absurd! Se citea că, datorită acordului lui Sandy Powers, cumpărarea fusese definitivată. Ce însemna asta?

— Am cumpărat cariera de marmură a tatălui Andreei.

— Această scrisoare îţi este adresată?

— Da.

— De ce este menţionat numele meu? Şi de ce îţi scriu contabilii mei?

— Sunt şi ai mei, o ştii bine.

O cuprinse furia.

— Nu am dreptul să te informez despre afacerile mele! Nu te privesc!

— În acest caz, da. Posedăm amândoi această carieră, replică el zâmbind.

— Cum? Dar eu niciodată.

— Am făcut hârtiile pe numele tău. Voi fi asociatul tău, dar din umbră. Natural, personalul societăţii va

rămâne pe loc. Produc o marmură de calitate excelentă.

— Nu vreau nicio asociere cu tine. În niciun domeniu! Suntem divorţaţi, Rod, separaţi.

— Nu vom putea fi niciodată complet. Avem un fiu, făcu el glacial. Livid, se ridică, dominând-o cu silueta lui înaltă. Sandy îi întoarse spatele şi se duse să se uite pe fereastră. O urmă, abia stăpânindu-şi furia.

— De ce trebuie să ne faci viaţa imposibilă? Ce-ar putea să-ţi facă asta? Oricum, totul va merge la copii.

— La copii? îţi semnalez că nu avem decât unul.

Fixă o clipă faţa ei încăpăţânată apoi părăsi încăperea.

— Tată, mi-ai promis că joci tenis cu mine, îi reaminti Rodney la micul dejun a doua zi.

— Aş vrea să joc eu cu tine, îi propuse Andreea.

Joyce îşi înăbuşi un căscat.

— Sincer, Andreea, spuse ea, chiar şi pentru tine, este cam tânăr!

— Asta-i bună! exclamă interlocutoarea ei.

Vexată, se întoarse spre Rod, dar el nu părea să le asculte conversaţia. Vizibil cu gândurile în altă parte, o privea pe Sandy, cu faţa închisă, indescifrabilă.

— Oh! Noi nu jucăm de-a ascunselea, declară Rodney. Tata îmi trimite mingea şi eu încerc s-o prind, asta-i tot.

— Sandy, ce-ai spune de un mic meci? întrebă Joyce căscând din nou.

Sandy zâmbi.

— O să fii uşor de bătut! La ce oră te-a adus Justin aseară?

— De cine vorbeşti? replică Joyce adresându-i un zâmbet glumeţ tatălui său.

Domnul Powers o privi amuzat şi izbucni în râs.

Petrecură o mare parte a dimineţii pe terenurile de tenis apoi hotărâră să facă o baie pentru a se răcori înainte de masă.

Andreea declară că are o durere groaznică de cap şi dispăru în camera ei. Joyce şopti la urechea lui Rodney:

— Nu este de mirare! Cu mutra pe care o are, eu as suferi de migrene cronice.

Această remarcă acră o făcu să primească o lovitură de picior pe sub masă din partea lui Sandy. Aşezaţi pe terasă, aşteptau întoarcerea lui Rod, plecat să-i dea două aspirine invitatei sale.

Apăru în costum de baie şi alergă spre piscină.

— Toată lumea în apă! strigă el plonjând.

După baie, fugiră din soarele torid şi se refug iar pe terasa umbrită.

— Dacă am juca ceva? întrebă Rodney. Pot să mă duc în camera mea să caut un joc, mamă?

Având acceptul lui Sandy, zbură ca o săgeată spre casă. La fel de energic ca tatăl lui, se gândi ea cu o înţepătură în inimă pe care i-o provoca întotdeauna această comparaţie.

Andreea veni curând şi ea. Mutismul şi mina ei mohorâtă treziră compasiunea lui Sandy. Fără îndoială, migrena o făcea încă să sufere.

Zece minute mai târziu, mirată de absenţa prelungită a lui Rodney, plecă să-l caute. Probabil că

nu se hotărâse încă să aleagă dintre numeroasele jocuri pe care le avea. Îl găsi în camera lui, cu capul vârât în pernă şi umerii scuturaţi de hohote de plâns.

— Dragul meu, ce se întâmplă? Eşti bolnav? întrebă ea luându-l în braţe.

Faţa lui plină de lacrimi avea o urmă roşie ca de lovitură.

— Ea ţi-a luat carnetul, explică el cu un aer de nevinovăţie. El este al tău. Ea a spus că nu, dar nu-i aşa. Eu ştiu că era carnetul tău. L-am recunoscut.

— Cine? întrebă ea.

— Ea. Andreea! Ţi-a luat carnetul acela în care scrii, carnetul important. Am încercat să i-l iau, dar m-a lovit.

Ce să facă? Simpla idee că Andreea îl pălmuise din nou pe fiul ei, o umplea pe Sandy de furie. Totuşi, dacă acel carnet pe care copilul îl văzuse aparţinea Andreei, nu era cazul s-o acuze. După ce-l calmă, hotărî să se lămurească.

— Te duci să-ţi recuprezi carnetul? întrebă Rodney.

— Mai întâi să verificăm dacă nu este în camera mea.

Nu era acolo. Perplexă, îl duse pe Rodney în birou.

Acolo, pus în evidenţă pe pian, se afla carnetul ei cu spirală.

— Vezi Rodney, nu trebuie acuzaţi oamenii cu uşurinţă. De acum încolo, dacă ai o problemă, vei veni să vorbeşti cu mine sau cu tatăl tău. Ai înţeles?

El clătină solemn din cap fixând cu o privire incredulă carnetul. Sandy îl luă de mână şi strigă:

— Hai repede, este ora mesei.

În cursul prânzului, se întoarse spre Andreea. Copilul pricepu imediat ce se aştepta de la el.

— Mă scuzi pentru. pentru adineauri, spuse el.

— Şi eu mă scuz, făcu Andreea cu cel mai adorabil dintre zâmbete.

Ceilalţi părură un pic miraţi, dar nu puseră întrebări. Pentru Sandy, incidentul era închis.

— Ne jucăm de-a gâdilatul! Ne jucăm de-a gâdilatul! Sandy dormea buştean când fiul ei sări cu toată greutatea peste ea.

— Uf! protestă ea.

Rodney o gâdila sub braţ, în locul cel mai sensibil, izbucni în râs când ea se zbătu energic să scape.

— Lasă-mă un pic să mă trezesc, spuse ea. Şi nu este drept, am mâinile sub cuvertură.

— Nu uita că n-ai dreptul să foloseşti decât o mână.

— Devii prea puternic pentru mine. Cred că ar trebui să rediscutăm regulile jocului.

Reuşi să se degajeze de cuverturi şi-l gâdilă şi ea pe băieţel. Râzând cu lacrimi îl rostogoli pe o parte. Bătălia era în toi. Dintr-odată, o imagine în oglinda comodei îi atrase atenţia lui Sandy. Rezemat de uşa biroului, Rod îi privea jucându-se.

Faţa lui exprima o emoţie atât de mare, atât de puternică, o expresie în care se amestecau durerea şi dorinţa, încât lui Sandy îi veni să plângă, fără ca pentru asta să înceteze să lupte cu fiul ei. şi al lui Rod. Prinzându-l pe Rodney de mijloc, îl ridică deasupra capului.

— Nu face parte din joc! urlă băieţelul. Ne jucăm de-a gâdilatul! Vino să mă ajuţi s-o batem pe mama.

Rod zâmbi.

— După cum văd, este o adevărată bătălie deja aranjată.

— Hai, tată! insistă Rodney cu răsuflarea întretăiată.

— Cred că prefer să mă dau prins prin abandon.

Sandy îl provocă.

— Ce se întâmplă? Ţi-e frică?

— Mie? Frică?

Se descălţă şi sări în pat.

— Glumeam! Glumeam! strigă ea.

Începu o luptă crâncenă la sfârşitul căreia ea se găsi literalmente crucificată. Rod îi imobiliză un braţ, fiul ei altul şi zâmbeau amândoi, încântaţi de neputinţa ei.

— Îndurare! strigă ea, prefăcându-se înfricoşată.

— Niciun fel de milă! O să-ţi dau lovitura de graţie, o ameninţă Rod. Sărutul morţii!

Găsind ideea foarte nostimă, Rodney îl încurajă. Ea se răsuci în toate sensurile, simţindu-se jenată.

— Mă duc să-mi caut pana de şoim, anunţă Rodney fugind spre camera lui. O s-o gâdilăm pe mama cu ea!

Sărutul se eterniză. Ea sfârşi prin a renunţa la orice rezistenţă.

— Destul, tată, las-o să respire, spuse Rodney când se întoarse.

Îşi luase exact acelaşi ton ca Sandy când îl certa. Cei doi adulţi nu-şi putură reţine un hohot de râs care puse capăt sărutului.

În timp ce Rod o ţinea strâns, Rodney îi trecu de câteva ori pana pe sub nas. Ea se declară învinsă.

O dată singură, se ridică şi se îmbrăcă în bună dispoziţie. Veselia ei persistă întreaga dimineaţă. Rod o duse pe Andreea să facă unele cumpărături în oraş. Rodney şi domnul Powers plecară la plimbare. Ea se instală la pian să lucreze.

După masă, după ce-l culcă pe Rodney, nu mai era în apele ei. Încercă să lucreze. Degeaba. Ieşind pe terasă, îl zări pe Rod pe marginea piscinei. îi ungea spatele Andreei cu cremă solară. Incapabilă să se smulgă de la acest spectacol, ca hipnotizată, simţea fiecare mângâiere pe care Rod o făcea pielii aurii a tinerei. Cu obrajii în flăcări, crezu că o să se sufoce de mâhnire. Simpla idee că putea atinge o altă femeie îi era insuportabilă.

Prinsă de un impuls subit, alergă spre holul hotelului şi urcă scările două câte două. Ajunsă la etajul al doilea, cu răsuflarea tăiată, îşi încetini pasul.

Uşa era deschisă. Ca şi cum camera o aştepta.

Intimidată ca o tânără mireasă, trecu încet pragul. Totul se schimbase.

— Vă pot ajuta cu ceva?

O cameristă ieşea din baie cu braţele încărcate de prosoape.

— Camera va fi gata în zece minute, adăugă aceasta zâmbind.

— Altă dată patul era rotund, murmură Sandy profund mişcată. Şi chiar avea forma unei inimi. Iar oglinda era împodobită cu cupidoni roz şi graşi.

Cât mai râsese amândoi când vopsiseră camera unde îşi petreceau luna de miere.

— Parcă ar fi o bombonieră! strigase Rod.

— O bombonieră foarte romantică.

Apoi luaseră în primire patul şi pasiunea luase locul râsetelor.

— Trebuie să fi fost înainte de venirea mea, spuse politicos camerista. Acest mobilier este aici de mai mult de un an.

Sandy închise ochii pentru a nu vedea acest decor necunoscut.

— V-aţi petrecut luna de miere aici? întrebă brusc camerista, perspicace. Înţeleg că nu vă plac aceste schimbări. V-aţi întors pentru o a doua lună de miere?

— Nu. Suntem divorţaţi.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Asta este. La revedere.

Sandy ieşi pe culoar. Observând uşa de la scara de serviciu se aşează pe trepte şi începu să plângă.

Totul dispăruse. Ca şi cum viaţa ei cu Rod nu existase niciodată. Modernizând camera, se distrusese o parte din ea şi nu ştia cum să-şi potolească durerea acestei pierderi. Orbită de lacrimi, coborî scara şi ieşi în grădina scăldată

de soare. Dar îi era frig, îi va fi întotdeauna frig, se gândi ea cutremurându-se.

La piscină, Rod o observă. Privirile lor se încrucişară un lung moment, apoi Sandy întoarse capul şi plecă în direcţia lacului. Ajunse repede în faţa cabanei din lemn. Iată cel puţin un vestigiu al trecutului care nu dispăruse. Deschise uşa.

Niciun pic de praf. În şemineu era cenuşă. Un ziar pus pe bancă îi atrase atenţia. Data de săptămâna trecută. Cine venise? Rod?

Ascultă foşnetul vântului prin copaci, ciripitul păsărelelor. Prin uşa deschisă, venea mirosul răşinii pădurii.

Aştepta.

Firicele de praf pluteau într-o rază de soare. Un păianjen urca liniştit pe pânza lui de mătase.

Aştepta.

Totuşi, când el sosi, fu cuprinsă de o dorinţă subită de a o lua la fugă ca un iepure urmărit de un vultur. Rod închise uşa şi se rezemă de ea. Privirea lui se întunecă. Fără un cuvânt, înaintă spre ea, apoi se opri. Se priviră un lung moment, o eternitate.

Şi atunci, el se aplecă şi gura lui o atinse pe a ei. Ea întredeschise buzele pentru a-l întâmpina. Înflăcăraţi de o dorinţă care nu cerea decât să fie potolită, îşi prelungiră aşteptarea, înşelând setea lor de dragoste cu mici sărutări.

Îi puse mâinile pe mijloc şi le ridică încet spre sânii ei umflaţi. Când îi atinse sfârcurile întărite, Sandy fremătă. El se îndepărtă uşor şi scoase sacul de dormit de sub bancă, apoi se apropie de ea, îi scoase tricoul, desfăcu sutienul. Se dezbrăcă la rândul lui şi hainele ajunseră pe podea lângă ale lui Sandy.

Privirea lui arzătoare parcurse cu aviditate acel trup

perfect care fremăta. Se îndreptă în faţa ei, în superba lui nuditate.

Ea întinse braţele spre el. Avea nevoie să-l atingă să se asigure că viaţa lor împreună existase cu adevărat. Doar pentru câteva clipe, avea nevoie să regăsească magia primei lor întâlniri.

Îi cercetă cu vârful degetelor pieptul, umerii. Mângâie părul de pe piept şi mâinile îi coborâră mai jos, încă mai jos. Gemeau amândoi de plăcere.

El o trase mai aproape şi pasiunea lor se dezlănţui. Ea se aşeză, cu braţele strânse în jurul şoldurilor lui bronzate şi-i acoperi cu sărutări arzătoare abdomenul, coapsele. Cu un geamăt surd, Rod o făcu să se aşeze.

— Te doresc, şopti ea.

— Da, dragostea mea, da.

Rod mângâie cu pasiune acest trup zvelt care se arcuia spre el. Pierdută, ea îşi înfundă degetele în părul lui pentru a putea săruta mai bine gura lui gâfâindă.

— Nimeni n-a fost vreodată ca tine, murmură el. Pielea ta este fină, fină ca o mătase. Are mirosul îmbătător al primăverii când totul se trezeşte. Aşteaptă iubirea mea, nu vreau să mă grăbesc.

— Ba da, dragul meu, te rog, ba da.

Avea nevoie de el, în întregime. De vocea lui, de gândurile lui. Avea nevoie de energia lui, de optimismul în faţa vieţii.

Avea nevoie să fie a lui. Da, avea nevoie de căldura, de pasiunea, de trupul lui musculos lângă al ei. În curând, deveniră o singură fiinţă şi se adăpară la izvorul plăcerii.

Armonia regăsită, îşi spuse ea cu un sentiment apropiat de tristeţe. În pânza lui, păianjenul îşi aştepta prada. Aşa cum Sandy aşteptase ca Rod s-o urmeze. Se ridică pentru a privi pieptul lui plin de sudoare.

„Dorinţa a servit drept capcană”.

Se întoarse cu ochii plini de lacrimi. După extaz, remuşcările erau acelea care-i strângeau inima.

Rod o mângâie cu tandreţe.

— Ce este? întrebă el.

— Îmi pare rău, sincer rău.

El se ridică într-un cot pentru a o studia.

— Îţi pare rău pentru ce s-a întâmplat? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Da-Ii prinse braţul.

— Dar de ce? Pentru Dumnezeu, de ce?

— Nu am avut dreptate, şi de această dată ştiam. Nu am nicio scuză.

— Sandy.

— Într-o zi, mi-ai spus că am atins în tine o coardă sensibilă, spuse ea cu o voce plină de melancolie. Dar un simplu acord nu este suficient pentru a face o melodie. Şi ceea ce am trăit, această magie oricât de minunată ar fi, nu face o căsnicie.

— Înţeleg, oftă el. Ei bine, nu mai rămâne nimic de adăugat, presupun.

Se îmbrăcară în tăcere şi ieşiră în grabă din cabană.

— Sandy! crezu ea că-l aude strigând.

Dar nu se întoarse şi continuă să alerge în direcţia hotelului.

Capitolul 9

Când Sandy se trezi, camera era scăldată în lumina cenuşie a zorilor. Casa era tăcută. Când dădu cuverturile la o parte, trupul moleşit îi aminti de întâmplarea din ajun. Ce nevoie avea să şi le reamintească!

Îşi puse capotul şi se duse în bucătărie să pregătească nişte cafea. Apoi, cu o ceaşcă în mână, ieşi pe

terasă. Un peisaj feeric se arăta ochilor ei. De o parte, vârfurile munţilor se reliefau pe cerul luxuriant de primele raze de soare. La dreapta o ceaţă uşoară acoperea apele calme ale lacului, o ceaţă colorată în roz care dădea văii o atmosferă stranie. Se crezu transportată în altă lume, un univers imaginar.

Rod apăru brusc în josul scărilor. Treningul îi era ud de transpiraţie. O fixă pe Sandy în tăcere şi intră în casă.

Când se întoarse în salon, el bea o ceaşcă de cafea. Fără a-l privi, se îndreptă spre camera ei. Nu avea nimic să-i spună.

— Aşteaptă un pic, spuse Rod cu o voce dură. Am să-ţi vorbesc.

Ea se opri şi se răsuci spre el cu braţele încrucişate.

— Nu-ţi lua această mutră suspicioasă, o certă el.

El înţelese că vorbise prea dur. Dar niciodată nu ştiuse să-şi păstreze calmul cu ea. Era atât de închisă în sine. Cum să ajungă la această inimă pe care doar Rodney şi muzica păreau în stare s-o emoţioneze?

— Ce vrei? termină ea prin a întreba cu iritare.

— Ascultă. Nu ne rămân decât două zile. După aceea vei pleca. Pentru binele fiului nostru am putea încerca să ne comportăm bine.

Ţeapănă, cu ochii plecaţi, clătină din cap. Nu asta făcuse în cursul cinei de ieri seară? Jucase chiar cărţi cu Rodney, Joyce şi Rod. Rod se îmblânzi.

— Aveai dreptate. Câteva minute într-o cabană nu sunt suficiente să facă o căsnicie. Dar asta nu mai este o tragedie. Aşa că, te rog, încetează cu această mină de martiră!

Ea îl fulgeră cu privirea şi ieşi. Când reapăru, ceilalţi luau micul dejun. Făcu eforturi să evite orice contact direct cu Rod, dar un fir invizibil, încordat pe punctul de a se

rupe, părea să-i unească. În momentul în care putu, se refugie în camera ei unde, incapabilă să lucreze, rămase până la prânz.

În timpul mesei de prânz, încercă să fie naturală, dar vocea ei avea ceva artificial, mecanic.

— Vino să stai cu mine pe terasă, îi propuse domnul Powers după ce ea îl culcă pe Rodney.

Însoţiţi de Rod, luară loc pe scaunele adăpostite sub o umbrelă mare. Lângă piscină, doi adolescenţi se prăjeau la soare. Vocea Sheilei Blasis se auzea de la tranzistorul lor.

— Acest cântec a fost primul nostru succes, al Sheilei şi al meu, îi explică Sandy domnului Powers. Deşi celebră, încă nu fusese prima în top. A devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— Când ai întâlnit-o? întrebă Rod.

— La una din seratele tale. Am vorbit despre muzică, mi-a ascultat unul dintre cântece, i-a plăcut şi m-a invitat la studioul unde înregistra. Aşa am făcut cunoştinţă cu Marvin.

— Nu înainte? o întrerupse Rod.

— Nu, Sheila mi l-a prezentat în acea zi. El m-a întrebat dacă am şi alte cântece şi astfel am debutat.

El contempla crestele munţilor cu un aer visător.

— Credeam că l-ai cunoscut la o serată. Mă înşelam. Mă rog, n-are importanţă.

Se scuză şi coborî în grădină.

— Un bărbat singur, murmură domnul Powers. Fiul meu este un bărbat singur.

Din vina lui se gândi Sandy. Sute de femei ca Andreea nu aşteptau decât să-i cadă în braţe.

Domnul Powers plecă să-şi facă siesta. Ea rămase pe terasă, prea obosită pentru a se mişca. O epocă a vieţii ei

se va termina curând. Nu va mai veni la hotelul familiei Powers.

Joyce veni să se aşeze şi ea. Părea şi ea visătoare.

— Unde se duce timpul, Sandy? Crezi că ai viaţa în faţă şi dintr-odată îţi dai seama că timpul trece cu o viteză vertiginoasă.

Sandy încercă să o îmbărbăteze.

— Te apropii de treizeci de ani, asta-i. Şi eu am uneori momente de proastă dispoziţie. Dar o să-ţi treacă.

— Da, va trebui să trec de patruzeci de ani şi totul va începe iarăşi! ripostă Joyce râzând.

— De ce nu te-ai măritat niciodată?

Joyce îşi înfăşură nervoasă o şuviţă de păr pe deget.

— Părinţii mei au trăit foarte fericiţi împreună. Îmi amintesc că prietenii îi invidiau. Aparţineau aproape toţi unor familii destrămate şi adorau să vină la noi.

— Îi înţeleg, murmură Sandy.

Joyce îşi dădu bucla pe spate.

— Dumnezeu ştie de ce, exemplul părinţilor mei m-a făcut bănuitoare. Am văzut ce înseamnă o căsătorie ideală. Şi ştiu de asemenea ce este o căsătorie ratată. Tu şi Rod, de exemplu.

— Noi ne certam tot timpul, spuse Sandy posomorâtă. Cred că nu ne prea cunoşteam. Am greşit că ne-am aruncat prea devreme în această aventură. Situaţia a devenit repede imposibilă.

— Da. Inconştient, cred c-am hotărât că, dacă nu pot avea totul, preferam să nu am nimic.

— Dar de unde ştii dacă nu încerci?

— Te apropii de esenţa problemei! Sunt prea laşă cred, mărturisi Joyce.

Se întinse şi dispăru în casă. Sandy tocmai

descoperise o latură nebănuită a personalităţii lui Joyce. Sub aparenţa de femeie independentă, se dovedea în realitate vulnerabilă în relaţiile cu bărbaţii. Sandy îşi dădu seama că i-ar fi plăcut să lege o adevărată prietenie cu Joyce. Din nefericire, pleca peste două zile.

Pentru a-şi alunga tristeţea, decise să se ducă să repete în birou recitalul ei de a doua zi. Sau mai curând minirecitalul său. Nu va cânta decât două cântece pe care le scrisese şi, pentru a termina într-o notă mai veselă, alesese o arie tradiţională foarte ritmată.

În momentul în care se aşeza la pian, simţi o prezenţă în încăpere. Aşezat la masa lui, Rod o contempla visător.

— Preferi să te las? întrebă ea.

— Dimpotrivă. De ce n-am lucrat împreună altă dată? îmi place să te aud cântând.

— Nu te deranjează?

— Nu, spuse el încet.

— N-aş fi crezut niciodată că ţi-ar plăcea, spuse ea cu o voce abia auzită.

Cu faţa lividă, Rod ieşi pe terasă. Pe măsură ce reveneau amintirile, o durere atât psihică, cât şi fizică, începu să-l străbată. Nu o va uita niciodată pe Sandy?

Ea nu-l voia, nu avea nevoie de el. Muzica şi fiul îi erau suficiente pentru fericirea ei. Dar era gata să se mulţumească cu puţin. O simplă mângâiere, o simplă privire valorau mai mult decât aceşti doi ani petrecuţi fără ea.

Sosirea fiului său îi alungă gândurile triste. Plecară să se plimbe pe lac. Uşor ruşinat, Rod îl bombarda pe Rodney cu întrebări asupra vieţii din Vermont. Cu ce se ocupa Sandy? Vedea multă lume? Era mai mult singură?

— Faci o grămadă de lucruri cu mama, răspunse

Rodney şi mai ales înveţi să cunoşti natura. Să ştii că este foarte important.

Rod recunoscu în felul lui înţelepciunea lui Sandy. Totuşi, nu şi-o imagina ca o iubitoare a vieţii la ţară. O luase întotdeauna drept o citadină. Se înşelase? Când o întâlnise, avea o viaţă aproape exclusiv nocturnă, o viaţă de cântăreaţă de cabaret. Din acest motiv crezuse că-i place oraşul.

Îşi amintea în schimb aversiunea ei pentru mulţime. Un mic cerc de prieteni îi era suficient. Viaţa ei era muzica.

— Hai, tată, vino! De-abia te târăşti! îi strigă Rodney.

Ea îl mai avea şi pe fiul său. El îi dăduse acest copil.

Ce ar fi putut altceva să-i dea? Sandy îşi exprima atât de puţine dorinţe. Dacă ar fi ştiut că ura să gătească, i-ar fi angajat o bucătăreasă, de exemplu.

Înţelese că niciodată nu căutase s-o înţeleagă cu adevărat. O tratase ca pe o privighetoare în cuşcă. O pierduse. O mânuţă se strecură într-a sa.

— Eşti trist tată? întrebă Rodney cu nelinişte.

— Deloc, dragul meu. Mă simt foarte bine. Hai să vedem cine ajunge primul la copacul acela. Vrei?

* * *

— Sandy, vrei să mai faci încă o dată plăcere unui bătrân bunic şi să cânţi pentru noi? întrebă domnul Powers după cină.

— Da! sări şi Rodney cuibărit în braţele lui Rod.

Cu un zâmbet slab, Sandy se duse să-şi ia chitara şi le interpretă mai multe cântece, printre care şi balada Barb ry Allen. Ochii lui Rod aţintiţi asupra ei aveau în această seară o strălucire particulară. La ce se gândea? De ce fugise din birou, mai devreme? Timp de o clipă, i se păruse că zăreşte durere pe faţa lui. Dar se înşela,

bineînţeles.

Rod îl ducea pe Rodney la culcare în timp ce Sandy ducea chitara în camera ei. Se întâlniră.

— Intenţionezi să lucrezi, seara aceasta? întrebă el încet.

— Nu cred.

— Este o serată dansantă la hotel. Se pare că orchestra este excelentă. Ai chef să mergi?

El era lângă ea. Din tăciunii niciodată stinşi cu adevărat ai pasiunii lor ţâşniră flăcări.

— Nu cred c-ar trebui, murmură ea într-o ultimă tresărire de înţelepciune.

— Ştiu. Dar ne mai rămâne atât de puţin timp. N-ai nevoie nici măcar să te schimbi. Hai, vino!

Schimbând o privire complice, ajunseră în salonul mare al hotelului fără să spună nimic celorlalţi. Acolo, aşezaţi la o măsuţă unde ardea o lumânare, comandară de băut.

— Aveai dreptate, spuse ea după un timp. Orchestra este foarte bună.

— Nu ca tine.

— Muzica mea este complet diferită. Imposibil să ne compari.

Însoţindu-şi zâmbetul de o privire senzuală care făcu să-i bată inima mai tare, el îi luă mâna.

— Vrei să dansezi?

Orchestra ataca un rock îndrăcit. Sandy crezu că se află cu zece ani în urmă. Se distra nebuneşte. O altă bucată rapidă o succedă pe prima, apoi urmă un slow. Rod o înlănţui cu tandreţe.

— Întotdeauna mi-a plăcut să dansez cu tine, îi murmură el la ureche.

O sărută pe tâmplă. Sandy plutea de fericire, strânsă

la pieptul bărbatului pe care îl iubea. De această dată n-o mai chinuia niciun sentiment de vinovăţie ca în cealaltă zi, la cabană. În această seară, Rod făcuse primii paşi. Şi privirea lui strălucitoare îi dovedea că încă o dorea.

— Nu-ţi plăceau deloc seratele dansante la New York, nu-i aşa? întrebă el. Scoasă din reverie, ea îşi dădu capul pe spate. Cum să-i explice?

— Nu-mi plăcea să dansez cu alţi bărbaţi, dar ceea ce uram mai presus de toate, era să văd o altă femeie în braţele tale.

— Erai geloasă? se miră el, fără a-i veni să creadă.

— Mai mult de atât. Muzica face parte din mine…

— Ştiu. Continuă.

— Este atât de greu de spus. Am reacţii pasionate faţă de muzică. Când dansez cu cineva, ştiu că este o prostie, dar am impresia că fac dragoste cu el. Uneori, la serate, când unii bărbaţi beau prea mult, devin prea. insistenţi, pe ringul de dans. Eram îngrozită de asta.

Rod o mângâie îndelung pe păr, plin de remuşcări.

— La începutul căsătoriei noastre, îmi cereai adesea să dansez cu tine când eram singuri acasă.

— Într-adevăr.

O strânse cu violenţă.

— Nu înţelegeam, Sandy. Nu am înţeles niciodată.

— Nici eu nu te-am ajutat, fie vorba. Mă explic întotdeauna atât de prost. Îi atrase capul pe umărul lui. Ea închise ochii pentru a savura mai bine mângâierea caldă a mâinii lui pe şolduri. El fremăta.

Când muzica se opri, se duseră la masa lor în tăcere. Orice cuvânt părea inutil.

— În fine, iată-vă!

Vocea ascuţită a Andreei rupse vraja. Aceasta îşi croi drum printre mese şi se aşeză lângă Rod. În ochii ei

strălucea o lucire provocatoare, dar zâmbetul ei crispat nu-i scăpă lui Sandy.

— Voiam ca Sandy să asculte noua orchestră, îi explică Rod fără să se tulbure.

Joyce şi Justin veniră curând să mărească cercul.

— Tata s-a dus la culcare, spuse Joyce. Cât despre Rodney, doarme buştean. Am aruncat o privire în camera lui.

— Mulţumesc, răspunseră în cor Rod şi Sandy.

El îi luă mâna pe sub masă. Inima lui Sandy bătea atât de tare încât avea răsuflarea tăiată. Apoi, cu mare greutate, îşi stăpâni râsul în faţa privirii ucigătoare pe care i-o arunca Andreea.

Orchestra începu un slow, iar Joyce şi Justin se ridicară. Andreea se întoarse spre Rod.

— Am chef să dansez.

— Poate te va invita cineva, îi spuse el trăgând-o pe Sandy spre ringul de dans.

— Rod! Ai fost foarte grosolan!

— Nu-ţi face griji! Uite. S-a înfiinţat deja unul. Din ziua în care te-am întâlnit n-am făcut niciodată curte unei alte femei. Şi Andreei încă şi mai puţin.

O străbătu un fior. Ridică spre el ochii întrebători.

— N-aş fi putut găsi cu nimeni momentele de fericire pe care le-am cunoscut noi, reluă el. Dar tu, în viaţa ta au fost alţi bărbaţi?

— Nu te priveşte.

El se încordă.

— Încetează să te joci, Sandy. Să fim sinceri măcar o dată. Ai fost cu un alt bărbat în afară de mine?

— Nu, nu am putut.

El se îndoia, aşa cum se îndoise că era fecioară prima oară când făcuseră dragoste. Ieri seară, o dorinţă prea

intensă îl măcina. Exista prea multă frenezie în mângâierile lui, prea multă pasiune.

Flecăriră cu micul grup. Andreea avea acum un cavaler. Dansară şi cu ceilalţi, dar când urma un slow, fie rămâneau aşezaţi, fie dansau împreună, spre uimirea însoţitorilor lor.

Rămaseră până la miezul nopţii. Sandy îşi puse cămaşa de noapte, dar nu se hotăra să doarmă şi se duse în birou. Rod se afla acolo, de parcă o aştepta. În momentul în care se apropia de ea, o voce răsună pe culoar. era Andreea.

— Rod? Ai aspirină?

— Nu. Dar găseşti în bucătărie, în dulapul de deasupra chiuvetei.

Se lăsă tăcere. Fără îndoială, Andreea spera că el îi va deschide uşa.

— Mulţumesc, sfârşi ea prin a răspunde.

Când paşii ei se îndepărtară, Rod o înlănţui pe Sandy.

— Nu cred că avem nevoie de asta, spuse el scoţându-i cămaşa.

Apoi o conduse spre pat. Lungită sub cuvertură, Sandy îl privi dezbrăcându-se. Când veni să se aşeze lângă ea, îşi ţinu răsuflarea, cu inima bătându-i cu putere. El o sărută lung.

— Este atâta timp de când nu ne-am mai aflat împreună într-un pat.

— Da.

— Mângâie-mă, Sandy, şi de această dată nu te mai simţi vinovată.

— Bine.

— Îmi amintesc de sărutările tale, şopti el, de atingerea delicioasă a buzelor tale pe pielea mea, de

limba ta caldă pe gât. Fă-mă să retrăiesc această plăcere, te rog.

— Da, dragul meu, da.

Ea ascultă fără reţinere, eliberată de lanţurile care ieri încă o mai împiedicau. Ştiind printre altele că el nu împărtăşise acea fericire cu nicio altă femeie îi dădea o încredere mai mare.

El o sărută şi-i prinse sânul în căuşul palmei. Ea se încordă lângă el, gâfâind.

— Oh, Rod! începu ea.

Dar el îi acoperi gura cu o sărutare. Când mângâierile o aduseră pe Sandy în culmea dorinţei, veni în ea şi se uniră la unison, într-o armonie perfectă. Uşurată, îl întrebă pe Rod din privire.

— Nu, nu încă murmură el.

Rămaseră nemişcaţi un lung moment, apoi mâinile lui Rod îi luă din nou trupul în posesie, până când focul dorinţei se reanimă iarăşi în ea. Se uniră din nou, dar de această dată el o strânse cu violenţă şi, lipiţi unul de altul, mişcându-se în acelaşi ritm, ajunseră pe culmile pasiunii.

Un pic mai târziu, după ce-şi traseră răsuflarea, Rod îi mângâie părul.

— Este şi mai bine aşa.

— Da, recunoscu ea, cuibărită în braţele lui.

Trebuia să se ducă în camera ei acum? făcu gestul de a se ridica.

— Nu, rămâi.

Cuprinşi de o moleşeală dulce păstrară un moment tăcerea, apoi Rod întrebă cu o voce joasă:

— Şi dacă te-ai întoarce de Crăciun?

— Aici?

— Da.

— Şi să dorm cu tine?

În faţa expresiei ei mirate, el se grăbi să-i explice:

— M-am gândit mult de când ai venit, mai ales de ieri. Ştiu că avem stiluri de viaţă diferite şi că nu ţii să revii la mine, dar, după părerea mea, am putea găsi un un aranjament.

Inima lui Sandy se strânse. Ce voia să spună? îi va propune oare să reînceapă de la zero?

— Ne-am înţeles bine în timpul şederii tale aici, nu?

— Da.

— Ar fi bine şi pentru Rodney.

— Ce anume?

— Ascultă. Modul în care ne organizăm vieţile nu priveşte pe nimeni. Ai putea reveni în vacanţa de Crăciun. Rodney va fi în al nouălea cer să-şi vadă părinţii de sărbători, împreună. Ai putea să-ţi petreci şi verile aici. Dacă vrei, aş putea să te vizitez din când în când la Vermont. Doar dacă mă inviţi, bineînţeles. Nu voi veni pe neaşteptate.

Ce să răspundă? Nu credea că-i înţelesese bine propunerea.

— Vorbeşti de vizite amicale când am dormi împreună fără a amesteca sentimentele?

El reflectă îndelung.

— Da. dacă asta doreşti.

O dorea fizic, nimic mai mult. Nu voia nici căsătorie, niciun alt fel de aranjament. Speranţele nebune pe care le nutrea de ieri erau spulberate. Se declară învinsă. El nu simţea pentru ea decât dorinţă. Pretindea că nu fusese nicio femeie în viaţa lui, dar cât timp putea oare dura asta?

— Propui un soi de aranjament cum se face acum, spuse ea.

— Da. Acest „da” era indescifrabil. La ce se gândea cu adevărat?

— Cred c-ar fi mai bine. să păstrăm distanţa. Nu sunt făcută pentru acest gen de relaţii. Sunt prea încăpăţânată. Atunci.

Nu era în stare să găsească acele cuvinte potrivite.

— Bine, spuse el cu o voce lipsită de timbru.

Când vru să se ridice, el o reţinu, hotărât să profite la maximum de această noapte. Această noapte, ultima fără îndoială, va face ca şi cum i-ar aparţine în întregime.

— Rămâi, şopti el.

Şi ea rămase.

Capitolul 10

Sandy aruncă o privire spre ceas. Avea destul timp să se pregătească. Un pahar mare de suc de lămâie rece era pus pe fereastră. Întotdeauna bea înainte să cânte, pentru a-şi limpezi vocea. Fără a fi sigură de eficacitatea sa, ţinea la acest ritual. Sheila Blasis, de exemplu mesteca un pachet întreg de gumă înainte de a intra în scenă.

După ce-şi puse rochia din lame turcoaz, Sandy se examină în oglindă. Ţesătura strălucitoare se mula pe silueta ei zveltă până la şolduri, ca apoi să se evazeve într-o corolă graţioasă. Rod îi oferise această rochie cu ani în urmă.

Îşi acoperi părul strâns în coc cu un fileu negru care îi punea în valoare ochii turcoaz. Machiajul veni să completeze această metamorfoză: o umbră verde pe pleoape, ruj pe buze de culoarea cireşelor şi la urmă, o pereche de gene false care dădeau ochilor o strălucire misterioasă.

Încălţă pantofii de satin negru. În momentul în care îşi punea cerceii, bătu cineva la uşă.

— Intră! strigă ea.

Intră Rod, magnific în costumul lui negru cu croială

impecabilă. El lăsă să-i scape un fluierat de admiraţie.

— Supers tarul în întreaga sa splendoare, murmură el.

Îi întinse o cutiuţă pe care ea o luă fără să tremure. Caseta conţinea un lanţ de aur ornat cu un pandantiv în formă de trifoi cu patru foi. Ea fixă cu atenţie talismanul pe care i-l agăţă chiar el la gât. În faţa oglinzii, mângâie pandantivul minuscul.

— Mulţumesc, spuse ea cu un zâmbet în care încerca să-şi pună toată dragostea din suflet.

El păru să înţeleagă mesajul.

— Noroc, făcu el cu o voce răguşită. Eşti gata?

Ea încuviinţă şi-şi luă chitara. El nu-i propuse să i-o ducă. Nimeni nu atingea această chitară, nici chiar Rodney.

Aşteptă în culise să fie anunţată, cu inima strânsă de trac, senzaţie neplăcută care se risipea ca prin farmec imediat ce începea să cânte. În public, aşezaţi în jurul unei mese rotunde, îi zări pe domnul Powers, Joyce, Justin, Andreea şi Rodney, care fusese autorizat în mod excepţional să nu se culce încă. Rod nu întârzie să li se alăture.

— Am o surpriză pentru voi, spunea directorul orchestrei. O artistă care ar vrea să vă prezinte două noi cântece. Pretinde din partea voastră o reacţie sinceră. Iată. Faydna!

Intră în scenă într-un ropot de aplauze, salută zâmbind şi se aşeză pe taburet. O dată tăcerea instalată în sală, intonă primul cântec.

„Totul a mers atât de prost în ultimul timp, Lucrurile se vor aranja de la sine?”

Primirea călduroasă a publicului o stimulă pe Sandy. Inspiră adânc şi atacă următorul cântec „Am înţeles doar

faţa bărbatului cu ochii smălţuiţi în auriu, cu gura fermă, ale cărei sărutări erau o comoară mai preţioasă ca cele mai pure diamante

Când voi vedea capătul tunelului?

Visurile nu-mi sunt decât himere

Am cântat fericirea eternă

Dar nu mi-a rămas decât un gust amar”.

Cuvintele şi muzica făceau să ţâşnească din inimă. Vocea i se ridica vibrantă, vie. Cântă ultimele versuri într-un murmur, aproape un suspin.

„Am cântat fericirea eternă

Dar nu mi-a rămas decât un gust amar”.

S-ar fi putut auzi zburând o muscă. Publicul părea împietrit de emoţie şi brusc, primul moment de

surpriză trecut, izbucniră aplauzele şi strigătele de „bravo”. Era cel mai bun cântec pe care îl scrisese vreodată.

Cântă ultimul cântec, vesel şi antrenant. Oamenii începură să fredoneze refrenul în cor. Când părăsi taburetul, fu bisată, dar se înclină zâmbind şi se duse la masa familială.

— Magnific, Sandy! exclamă domnul Powers. Bravo! mai ales pentru cel de-al doilea cântec.

— Oh! Sentimentalisme, ar fi spus bunica mea, replică Sandy.

— Nu cred, interveni Andreea cu o voce seacă. Eu sunt autoarea cuvintelor. Mi-a furat textul!

Se întoarseră toţi spre ea. Ochii săi verzi scânteiau de furie. Mută de uimire, Sandy o privea fix. Joyce vru să vorbească, dar Justin o opri.

— Să plecăm, ordonă Rod după un moment.

Când ieşeau, clienţii o aplaudară din nou pe Sandy.

Ea le zâmbi, dar era lividă sub fard.

— Mă duc să-l culc pe Rodney, anunţă ea calm când se aflau pe culoar.

— Ce o să facă Andreea? întrebă Rodney în timp ce maică-sa îl dezbrăca.

— Nimic. Nu te mai gândi. Este o idioată.

— Da.

El îşi puse pijamaua şi se spălă pe dinţi.

— Preferi un cântec sau o poveste?

— O poveste, răspunse copilul, somnoros.

Nu întârzie să adoarmă. Măcar de s-ar putea culca şi ea fără să se mai trezească niciodată! Dar avea o bătălie crâncenă de dus. Luându-şi inima în dinţi se duse în salon.

Joyce o servi cu o ceaşcă de cafea. Andreea se afla la locul ei obişnuit, în fotoliul de lângă canapea. Joyce şi Justin se instalară în faţa mesei, în timp ce domnul Powers şi Rod ocupau canapeaua. Un adevărat tribunal al inchiziţiei! se gândi Sandy cu ironie. Dar avea inima grea.

Andreea îi întinse lui Rod un carnet luxos legat, dotat cu o broască. Jurnalul ei.

— Uite, am scris exact aceleaşi versuri acum câteva săptămâni. Nu înţeleg cum a putut să le vadă. Nu-mi închid jurnalul cu cheia, dar acesta nu părăseşte niciodată camera mea.

Rând pe rând, Rod, Joyce şi Justin parcurseră carnetul. Domnul Powers i-l dădu Andreei fără să-l citească. Doar acuzata nu avea dreptul să primească piesa incriminatorie, se gândi Sandy.

— Vedeţi? strigă Andreea.

Rod fixa faţa impasibilă a lui Sandy. Ea părea total indiferentă la cele ce se petreceau.

— Nu ştiu cum a intrat acest poem în jurnalul tău, dar sunt convins că Sandy nu l-a copiat, declară el pe un

ton echivoc.

— L-am scris acum câteva săptămâni, protestă Andreea.

— Este totuşi bizar că aceste versuri sunt singurele pe care le-ai scris vreodată, remarcă Joyce.

Andreea se întoarse spre Sandy.

— Mi-ai copiat poemul!

— Sigur că nu. Habar n-aveam de existenţa jurnalului tău până în seara aceasta.

— L-am luat la piscină săptămâna trecută.

Sandy nu simţea decât milă pentru tânăra a cărei siguranţă era înlocuită treptat de spaimă.

— Sandy nu este o mincinoasă, afirmă Rod.

— Este doar cuvântul ei contra cuvântului meu!

La aceste cuvinte, Sandy simţi că se înfurie. Ce tupeu! Nu numai că această tânără răsfăţată îi pălmuise fiul de două ori, dar, în plus avusese obrăznicia să primească scuzele lui fără să clipească.

— Cred c-ar fi mai bine să uităm acest mic incident, spuse Rod.

— Da, bâigui Andreea cu lacrimi în ochi. Oricum mi-este egal.

Deschise jurnalul, rupse pagina în bucăţele şi le aruncă în scrumieră. Sandy era scandalizată. Să uite

acest incident! Ah, nu! Această mincinoasă îi lovise copilul. Nu se va mulţumi cu această parodie de justiţie. Sări din fotoliul ei, se repezi la Andreea şi-i dădu o palmă cu toată puterea.

— Ce te-a apucat? Rod o prinse de încheietura mâinii.

Ea se zbătu să se degajeze dar el o ţinu bine şi o obligă să se aşeze lângă tatăl lui.

— Calm! înnebuneşti, sau ce?

Sandy o străfulgeră pe Andreea cu privirea.

— Ea este cea care mi-a luat carnetul şi a copiat poemul. Rodney a văzut-o. A încercat s-o împiedice şi ea l-a pălmuit.

Din camera copilului se auzi un strigăt. O chema pe maică-sa, speriat fără îndoială de zgomot.

— Du-te, îi ordonă Rod.

Cu aerul cât putea de demn, Sandy părăsi salonul şi intră în camera fiului ei. Acesta plângea. îl legănă şi-i cântă unul dintre cântecele lui preferate.

— Vă certaţi? întrebă el suspinând.

— Mama şi-a pierdut sângele rece. Şi o regret.

— Ce ai făcut? Doar nu l-ai pălmuit pe tata? întrebă el neliniştit.

— Nu, dragul meu, am pălmuit-o pe Andreea. Aveai dreptate. Într-adevăr ea mi-a luat carnetul. Şi tata s-a înfuriat. M-a făcut să mă aşez în colţul canapelei. Ştii?

Eu fac la fel ca tine când faci o prostie. Oamenii care-şi pierd sângele rece merită să fie puşi la colţ. Înţelegi?

— Da. dar şi tata merita.

Izbucni în râs, foarte amuzat de această idee.

— Ei bine, da, este adevărat.

Îl sărută pe frunte şi-l înveli. Apoi ieşi în vârful picioarelor.

Rod o însoţise pe Andreea în camera ei. îl întâlni pe taică-său pe culoar.

— Spune-i fetei ălei a că-i dau o oră să-şi facă valiza, spuse domnul Powers. Nu voi mai tolera prezenţa ei sub acoperişul meu nicio noapte în plus.

— Eşti cumsecade, tată. Eu i-am dat o jumătate de oră.

Domnul Powers zâmbi.

— Privighetoarea noastră are gheare, nu-i aşa?

— Vorbeşti de privighetoare! Este o adevărată pisică

sălbatică! ripostă Rod cu o nuanţă de mândrie.

Sandy, care ieşea în acelaşi moment din camera lui Rodney, nu realiză nuanţa. Turbată de furie, îl fixă pe fostul soţ, apoi se duse să se refugieze în grădină.

Pisică sălbatică! Iată deci ce credea despre ea!

— Sandy! se auzi vocea lui Rod în spatele ei.

Ea păru indiferentă. Nu suferi decât dacă vrei îşi spuse ea.

— Plec mâine, spuse ea cât putea de calmă.

— Andreea pleacă în seara aceasta. Nu am invitat-o decât fiindcă mi-a cerut-o tatăl ei, să ştii. Nu aveam niciun fel de prietenie pentru ea.

— Mulţumesc că m-ai apărat.

— Ştiu bine că nu eşti o hoaţă.

Ea avea un aer atât de fragil şi vulnerabil totodată. O iubea. Întotdeauna o iubise. Dar înţelegea că nu-i va aparţine niciodată, chiar cu câteva zile smulse ici şi colo. Refuzase aranjamentul pe care i-l propunea. Pentru el, nu fusese decât un vis, un paradis la care un simplu muritor nu avea dreptul.

— Vrei un pahar de vin sau o ciocolată caldă înainte de a te culca? întrebă el.

— Nu. Nu am nevoie e nimic.

— Ştiu, spuse el trist. Din partea mea nu aştepţi niciodată nimic. Multă vreme am crezut că mă folosiseşi pentru a debuta în carieră, dar mă înşelam. îmi pare rău, Sandy.

Şi se îndepărtă în noapte.

Capitolul 11

Sandy privea ploaia care cădea încet peste dale. Deşi trează de o bună bucată de timp, n-avea chef să-şi părăsească patul călduţ. Valizele o aşteptau lângă uşă,

gata să fie încărcate în Mercedesul lui Joyce. Sacoşa de călătorie era încă deschisă. îşi va pune acolo trusa de toaletă.

Rod se întorsese în camera lui după plimbarea nocturnă? Nu-l auzise. Totuşi, somnul ei fusese uşor. În timpul nopţii fusese străbătută de emoţii contradictorii. Şi acum era cuprinsă de desperare.

Se ridică din pat şi se întinse. Exact ca o pisică sălbatică, se gândi ea, cu un zâmbet amar.

Mă rog, se putea şi mai rău. Puteai să fii mincinoasă şi hoaţă. Nu simţea decât milă pentru Andreea. Acest incident îi dăduse poate o lecţie de care îşi va reaminti toată viaţa.

Iar ea, învăţase ceva? Da. Înţelegea acum că greşise că nu-şi mărturisise niciodată emoţiile, sentimentele. De ce era atât de secretă? îşi stricase viaţa din cauză că nu ştia să iasă din carapacea ei.

Se îmbrăcă şi-şi aranjă sacoşa de călătorie. Ultimele lucruri. Închiderea fermoarului părea să marcheze sfârşitul unei epoci. Nu suferi decât dacă vrei. Baliverne! Dragostea îţi face rău – te face prea vulnerabil. Dar durerea pe care o provoacă este compensată de momentele de fericire.

Rod se afla deja în sufragerie, cufundat în ziar. Ea îşi luă o ceaşcă de cafea.

— Bună! spuse ea pe un ton vesel.

Rod puse ziarul jos.

— Eşti foarte veselă în această dimineaţă. Trebuie să fii mulţumită că te întorci acasă.

— Oh! Nu voi rămâne multă vreme. În curând trebuie să înregistrez la New York viitorul meu disc.

— Apartamentul este gol. Poţi locui acolo, dacă vrei.

— Nu l-ai vândut?

— Nu.

Ea ezită un moment.

— Accept. Urăsc hotelurile.

— O să-ţi dau o cheie. Uite-l pe tata. Bună dimineaţa. Ne-am sculat toţi cu noaptea în cap!

— Da, vine şi Joyce. Eşti fermecătoare, Sandy, spuse domnul Powers sărutând-o. Dacă am comanda ouă cu şuncă? Mi-e o foame de lup.

Când apăru Joyce, tatăl ei îi sugeră să-l invite şi pe Justin să mănânce cu ei.

— Mă duc să-l scol pe Rodney, anunţă Sandy Copilul s-ar supăra dacă ar rata ultimul mic dejun cu ea. Patul lui era gol. Se uită în baie, în camera lui Rod şi într-a sa. Nimeni. Tulburată, cercetă şi biroul. Niciun semn al băieţelului. Se întoarse în camera lui. Pijamaua îi era aruncată morman pe un scaun. Blugii şi bascheţii dispăruseră.

— Rodney nu este în camera lui! S-a îmbrăcat şi a plecat, strigă ea întorcându-se în sufragerie. Aseară, a crezut că ne certăm.

În faţa figurii ei îngrozite, Rod se ridică şi o strânse în braţe.

— Calmează-te. O să-l găsim. S-a dus doar să se plimbe.

Justin sosi în acelaşi moment. Preluând conducerea operaţiilor, domnul Powers îi împărţi în două echipe. El va rămâne acolo pentru a coordona cercetările. Sandy vru să anunţe poliţia, dar el refuză. Trebuia mai întâi să caute la ei. Scotociră hotelul, grădina, piscina. În zadar.

— Sandy, îi spuse Rod luându-i mâna, o să-l găsim, îţi promit.

— Bine, să recapitulăm, făcu domnul Powers. Unde s-a plimbat de când a sosit la High Falls?

Trecură în revistă locurile unde umbla băiatul.

— Sunt două soluţii: lacul şi muntele. Trebuie să explorăm aceste două piste.

Domnul Powers îi trimise pe Joyce şi Justin la lac, iar pe Rod şi pe Sandy pe cărarea spre munte. Porniră la drum. Ploaia nopţii se transformase într-o burniţă fină. Soarele străpungea timid norii.

Rod ceru surorii sale şi lui Justin să se întoarcă la hotel dacă nu vor găsi nimic după două ore. La fel vor face el şi Sandy.

Când ajunseră la drumeagul ce ducea la cabană, Rod se opri, cu sprâncenele încreţite.

— Vezi ceva? îl întrebă neliniştită Sandy.

Rod se lăsă în jos pentru a studia pământul. Găsi o mică amprentă. O urmă de încălţăminte?

— Am o intuiţie spuse el. Hai la cabană să verificăm

De-abia răsuflând, Sandy se luă după el. îl găsiră pe

Rodney dormind pe bancă, ghemuit în sacul de dormit. Când îi auzi pe părinţii săi intrând, deschise ochii şi se ridică.

— Nu vreau să mă întorc! declară el cu tărie. Vreau să trăiesc singur!

Sandy izbucni în lacrimi. Rod o luă în braţe.

— Vezi ce necazuri îi provoci mamei tale? Meriţi o bătaie!

— Să ne întoarcem repede la hotel să-l liniştim pe bunicul tău, spuse Sandy cu o voce tremurătoare.

Întoarcerea se efectuă în tăcere. Pe drumul spre lac, Rod fluieră strident de răsună toată valea. Joyce îi va recunoaşte semnalul.

Domnul Powers îi primi uşurat. îi zâmbi larg nepotului său.

— Ţi-am păstrat micul dejun. Vino repede să

mănânci.

— Nu sunt sigur că merită, declară Rod.

Bătrânul domn se scărpină în cap, gânditor.

— Chiar şi un condamnat are dreptul la o masă. În plus, totul este bine când se termină cu bine, nu?

Rodney îşi ascunse capul în fusta mamei lui.

— Mă ierţi, mamă? N-o să mai fac, îţi jur.

Începu să plângă.

— Nu vreau să pleci. Vreau să fim o familie!

Când sosiră Joyce şi Justin, înlănţuiţi drăgăstos, calmul revenise.

— Bine, este timpul să pornesc la drum, făcu Sandy o oră mai târziu.

Bărbaţii încărcară valizele în maşină. Sunase ora despărţirii. Sandy îl îmbrăţişă pe Rodney şi-l sărută pe domnul Powers. Apoi se întoarse spre Rod, impasibilă. Se pregătise pentru acest moment. îi va spune pur şi simplu la revedere, fără tristeţe. Dar când întâlni ochii smălţuiţi în auriu, totul i se înceţoşă în cap. Ce proastă! îi va rămâne totuşi Rodney, muzica şi amintirile ei. Va şti că acest bărbat minunat simţise pentru ea o dorinţă de nestăpânit. Şi ea îl iubise.

Niciunul dintre cuvintele pe care le pregătise nu reuşi să-i iasă din gură. Stătea acolo, brusc neputincioasă, incapabilă să vorbească, incapabilă să plece.

— Fiule, dacă o laşi să plece de această dată, nu eşti decât un imbecil, declară domnul Powers.

Două mâini de oţel o prinseră pe Sandy de umeri.

— Vrei să pleci, Sandy? întrebă Rod cu o voce schimbată de emoţie. Răspunde-mi. Vreau să rămâi. Mai mult decât orice pe lume, vreau să rămâi.

Vocea lui avea accente de desperare. Ea clătină încet din cap, cu privirea plină de dragoste. El tremură şi o

strânse cu putere la piept.

Ochii lui Rodney se măriră.

— Vom fi o familie? şopti el de parcă îi era teamă să creadă.

— Da, răspunse Rod cu hotărâre.

Faţa lui exprima o mândrie imensă. îşi şterse fără ruşine câteva lacrimi.

— Da, suntem o adevărată familie, reluă el râzând.

Copilul alergă să se arunce în braţele părinţilor săi, reuniţi până la urmă. Domnul Powers îşi limpezi vocea.

— Vino, Rodney, să mergem să spunem celorlalţi că mama ta nu mai pleacă. După aceea, vom merge să ne plimbăm. Probabil până la prânz, adăugă el cu o scânteiere de fericire în ochi.

Bătrânul şi copilul dispărură pe culoar.

— Chiar crezi că vom fi o familie?

— Fără nicio îndoială, afirmă domnul Powers.

Odată închisă uşa de la camera sa, Rod o lăsă pe Sandy.

— O să vorbim, anunţă el în faţa aerului surprins al însoţitoarei sale. Altă dată, m-am servit de dorinţa ca să te prind în capcană. Nu voi mai începe. Sandy, vrei să rămânem împreună, s-o luăm de la capăt?

Ea încuviinţă din cap, fără un cuvânt, şi el zâmbi.

— De această dată nu te vei mai putea eschiva de la o explicaţie, să ştii.

— Ce înţelegi exact prin „m-am servit de dorinţă”?

Îl fixa, cuprinsă de o speranţă neaşteptată.

— Când ne-am întâlnit, păreai că fugi de mine. Singurul mod de a te ţine era să-ţi trezesc senzualitatea. Am făcut-o intenţionat, ştiind că astfel ţi-aş stârni pasiunea. Printre altele m-am asigurat să-ţi fac un copil în primul an al căsătoriei. Voiam să te leg de mine prin toate

mijloacele posibile. Pasiune. Căsătorie. Un copil.

— În noaptea în care te-am părăsit, ai spus că dorinţa a servit drept capcană şi tu ai fost cel prins în ea.

— De asta ai plecat?

— Printre altele. Nu vedeam niciun viitor pentru noi. În acea zi, îmi vândusem primul cântec. Cariera mea demara. De ce mi-ai purtat pică?

— Am fost prost. Erai foarte excitată de succesul tău şi singura mea reacţie a fost să-ţi vorbesc despre o cină amărâtă, care nu avea nicio importanţă. Credeam că mă vei iubi o dată ce vom fi făcut dragoste… Dar mi-am dat repede seama că nu făcusem decât să cad în cursă. Eram mai îndrăgostit de tine ca niciodată.

Ea se cuibări în braţele lui.

— Te-am iubit din prima secundă. Această dragoste mă speria şi m-am servit de muzica mea ca de o pavăză. Puteam cânta dragostea, dar nu eram în stare să vorbesc despre ea.

— Am înţeles prea târziu. îţi proclamai dragostea în fiecare din cântecele tale, nu-i aşa?

Ea încuviinţă timid din cap.

— Spuneai că un acord nu este suficient să facă o melodie. Dar în inima mea este o întreagă simfonie de dragoste. Şi compozitorul acestei simfonii eşti tu. Muzicianul capabil se interpreteze armoniile tot tu eşti. Lasă-mă să trăiesc cu tine şi să te iubesc, Sandy.

— Da, dragul meu, da, murmură ea.

Aveau de luat numeroase decizii, dar asta se va întâmpla mai târziu. Pentru moment, nu conta decât faptul că erau împreună, că se iubeau, că un viitor minunat se afla în faţa lor.

Dădură curs liber pasiunii. El îşi mângâie minunata lui privighetoare care jură să nu mai zboare de lângă el.

— Îţi aminteşti acel cântec pe care l-am scris despre munţii inimii mele? Munţii unde-mi găseam paradisul, fericirea. Erai tu. Tu eşti muntele meu.

El gemu şi o duse pe pat. Trup lângă trup, inimă lângă inimă. Atinseră culmea muntelui unde, împreună, îşi uniră muzica într-o simfonie de dragoste şi plăcere.

Sfârşit